

သရုပ်ဆွဲ
နေလင်းအောင်

သိုင်းဇော်ကအငြိုးခံ
မိုးပျံမြေခွေး

BURMESE
CLASSIC

“ဖန်နဲ့ထန်က စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ မြောင်ကို အလှည့်ဖို၊ သတ်မသေသင့်ကြောင်း၊ စကရာစ်ကြီးကို လုပ်ကြံတဲ့လူကို ရွာရွှေပြီ၊ တုံပြန်မှသာ စကရာစ်ကြီးအတွက် တာဝန်ကျေမှာ မြစ်တဲ့အကြောင်း မှင်းလင်းပြောပြကြတယ်။ မြောင်ကိုယ်ရံတော်ကြီးလဲ သဘောပေါက်သွား တယ်။ သူတို့ဟာ မန်ချူးစစ်တပ်နဲ့ မနီးမဝေးနေရာမှာပဲ ကိုယ်ရောင် ယောက်လိုက်ကြတယ်”

ထောင်ပိုင်စွေက ပထမဆုံးအကြိမ် စင်ရောက်မပြန်သေး။

“သူတို့ တုံပြန်ဖို့ မကြိုးစားကြဘူးလား”

“ဟာ.....မကြိုးစားဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ ကြိုးစားတာပေါ့ ပါပေမယ့် သူတို့ဟာ ဂျပန်တွေထိုး မလုပ်ကြဘူး။ နယ်မြေမန်ချူးတွေဟာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များလှတဲ့ ဝှက်မိကျွန်ုပ်တို့ ပြည်တွင်းသစ္စာတောက်ကို

၆ | တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လက်ကိုင် ရထားတယ် မဟုတ်လား သူတို့တစ်ကွက်မှားရင် ဟိုက တစ်ကွက် စားသွားမယ်ဆိုတာ မြောင်း၊ ဖန့် ခဲ့ ထန်တို့ သိကြတယ်”
ချောင်းယွင်ချီက.....

“မြောင်း ကိုယ်တော်ကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်”

မှက်ခုံဖြူ ပေါင်စုက ပြောလိုက်ပြီ.....

“အေးမိ ငါပဲ ဆက်ပြောနေမိတယ် အဲဒီကိုယ်ရံတော်ကြီး သုံးဦးဟာ ပထမဆုံး ‘ဟု’ ကိုယ်ရံတော်ကြီးဟာ သူတို့ထက်သိုင်းပညာ ကောင်းရုံတင်မကဘူး ဉာဏ်စွမ်းပဲ ဖိုထက်ထယ် မဟုတ်လား၊ ဧကရာဇ် ကြီးကတောင် ‘မိုးပွဲမြေခွေ’ လို့ ဘွဲ့တပ်ပေးခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား”
ချောင်းယွင်ချီက.....

“သူတို့သုံးယောက်ဟာ ကိုယ်ရံတော်ကြီးဟုရဲ့သတင်းကို ခံစမ်းလို့ ရခဲ့ကြရဲ့လား”

မှက်ခုံဖြူ ပေါင်စုက မြေသည်.....

“နတ်တရက်တော့တယ်ခံစားလို့ ရလဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တစ်စု ယုံထားတာတော့ ဖို့တယ်၊ မေးထန်ဟုလီဟာ ဉာဏ်မီဉာဏ်နက် အင်မတန်များတဲ့လူဖြစ်လို့ လူပြည်မှာ အသက်ပသေသေဆဲ ပြိုနိုင်သေး တယ် ဆိုတဲ့အခါမှန်ကိုတော့ သူတို့ကောင်စကောင်း ယုံထားတယ်၊ သူတို့သုံးယောက်စုပြီး ဧကရာဇ်ကြီးအတွက် တုံ့ပြန်တာထက် မေးထန်၊ ဟုလီကိုလည်း သူ့ကို ခေါ်ဆောင်တင်ပြီး တုံ့ပြန်တာထက် ပိုပြီး ထိရောက် မယ်၊ အောင်မြင်မှု ရနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိကြတယ်၊ ဒါကြောင့်

မေးထန်ဟုလီကို ပထမဆုံး ရှာဖွေကြတာပဲ”

မှက်ခုံဖြူ ပေါင်စုသည် အာမြောက်သွားဟန်ဖြင့် လက်ဖက် ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက်ခိုက်၍ သောက်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ရံတော်သိုင်းသမားကြီးသုံးဦးဟာ သူတို့ခို့ ရောင်းရင်း ကြီးကို လိုက်ရှာတဲ့သတင်းဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပွက်လော့ဖိုက် သွားတာပဲ၊ သတင်းအစအနစတု အမှားကြီး ရတယ်၊ တကယ်တမ်း လိုက်ရှာတော့ မတွေ့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ သိုင်းအဖွဲ့တွေအားလုံး ကြိမ် ဖိစား ခြစ်နေတဲ့အခါပေါ့၊ နယ်ချဲ့မန်ချူးတွေကို ဟိုတစ်ဖွဲ့က ထတော်လှန် လိုက်၊ ဒီတစ်ဖွဲ့က ထတော်လှန်လိုက်ခုံ၊ တကယ့်မျိုးချစ်သွေး ပြနေတဲ့ အချိန်အခါပဲပဲ၊ ဒီကိုယ်ရံတော်သိုင်းသမားကြီးတွေရဲ့ သတင်းဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ဖွံ့ဖြိုးနေတော့ အားလုံးကပဲ ဝိုင်းကူညီကြတယ်”

မှက်ခုံဖြူ ပေါင်စုသည် လူအားလုံးကို တွေ့ယန်အကဲခတ် လိုက်ပြီ.....

“နောင်အခါမှာ မြောင်း၊ ဖန့်ခုံထန်ကိုယ်ရံတော်ကြီးတွေဟာ သူတို့ ကြုံတွေ့ဖြစ်မှန်ခဲ့ရတဲ့ သိုင်းခင်းကို သူတို့ခို့ သားစွပ်မြေဆက် မှားကြားပြောပြခဲ့ကြသတဲ့၊ နောင် မျိုးဆက်အသစ်အသစ်တွေကိုလဲ အဆက်ဆက်ပြောပြဖို့ မှားကြားခဲ့သတဲ့”

မှက်ခုံဖြူ ပေါင်စုသည် စကားဆိုသောအခါ မြောင်းယွင်လန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောသည်။

“ကျွန်က အပြင်လူ ခြစ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ တကယ်က.....

တိုက်ခိုက်ပတ်သက်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီကိစ္စနဲ့ တကယ်တမ်း တိုက်ခိုက်ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေး ပြောင်ယိုလန်က ဒီအကြောင်းတွေကို ဆက်သက်ပြောပြပါ့မလားကွယ်။ ကျွန်ပြောတာထက် မိန်းကလေး ပြောတာ က ပိုပြီး တိကျမှန်ကန်ပါလိမ့်မယ်”

နားထောင်နေသည့် သိုင်ဆာမားအားလုံး 'ဟယ်'ခနဲ ခြစ်သွား ကြလေသည်။

ဖျက်ခုံဖြူ ဝေါင်စု ပြောသည့် ပြောင် ဟူသည့် အမည်ကို ကြားပြီးနောက် ပြောင်ယိုလန်နှင့် သက်တိုင်လေးမည်လားဟု သူတို့ ခန့်မှန်းတွေးတောခဲ့ကြသည်။

ယခုသော် တကယ်ပင် သက်တိုင်နေလေပြီ။

ပြောင်ယိုလန်သည် မိမိအနီးမှ ထလာပြီး စားခွဲခုံဘေးရှိ နံတစ်လုံးတွင် ဝင်တိုင်သည်။

တို့နောက် ဘေးထောင့်ညှိမိသောအသံဖြင့် ပြော၏။

“ကောင်းမိပြီ ကျွန်မ ဆက်ပြောပြပါ့မယ်”

လူတစ်ယောက် အသက်မရွှေနိုင်ဘူးဘဲ ခြစ်သွားကြသည်။

သူတို့ ယထိပင်လိုက်သည့် စိတ်ဝင်စားစွယ်ရာ အခြေအဖျက်

များကို ပြောင်ယိုလန်ထံမှ ကြားကြရတော့မည် မဟုတ်ပါလော့။

အခန်း (၉)
သိုင်းမျိုးဆက်စာစဉ်

ပြောင်ယိုလန်က.....

“ကျွန်မအသက် ဝုန်နှစ်အရွယ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ် တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ဝေဝေဟာ မားရည်ကြီး တစ်စင်းကို အသေအစာ သွေးနေတာပါပဲ။ ကျွန်မ ဝေဝေဟာသွေးတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတော့ ကျွန်မ ကြောက်မိတယ်”

“ဝေဝေ.....ဝေဝေ ဘာရည်ကြီးကို သိမ်းလိုက်ပါ။ သမီး ကြောက်တယ်လို့ ပြောလိုက်မိတယ်”

ဖျက်ခုံဖြူ ဝေါင်စု ဝင်ပေး၏။

“မိန်းကလေးရဲ့အဝေးက ဘာပြန်ပြောလဲ”

ပြောင်ယိုလန်က.....

“ဖေဖေက ပြောတယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ သမီးရယ်၊ ဒီစားနဲ့ လူတစ်ဦးကို သတ်ရဦးမယ်၊ အဲဒီလူကို သတ်ပြီးရင်တော့ သမီးဆန္ဒရှိတဲ့ အတိုင်း ဒီစားကို တစ်သက်လုံး သိမ်းထားလိုက်မယ်” လို့ ပြောတယ် ရှင်”

မျက်နှံဖြူပေါင်စုက မှတ်ချက်ချသည်။

“အဲဒီလူဟာ သူ့ရဲ့ အင်မတန် ရန်ငြိုးကြီးမားတဲ့ရန်သူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“ဖေဖေဟာ ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်ဦးလဲ အလိုလိုက် တယ်၊ ကျွန်မက ထပ်ပြီး လူမသတ်ဖို့ တောင်းပန်တော့ ဖေဖေက ‘သမီး-သမီးကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်၊ အဲဒီပုံပြင် နားထောင်ပြီးတဲ့ အခါကမှ ဖေဖေ လူသတ်သင့်သလား၊ မသတ်သင့်ဘူးလားဆိုတာ သမီးပြောပါ’ တဲ့”

ခန်းမထဲရှိ လူအားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

ကျွန်ပြန်ဖူး၏ အဖြစ်အပျက်များကို သိရှိရတော့မည် မဟုတ် ပါလား။

ကျွန်ပြန်ဖူး၏ သမီးကိုယ်တိုင် ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်ထက် အခြားလူများက ပို၍ ပြည့်စုံစွာ ပြောနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ပြောင်ယိုလန်က သူမဖေခင် ပြောပြသည့်အကြောင်းများကို စောစောပြောကြားလေတော့၏။

“ဖေဖေတို့ လယ်စဉ်တဝတန်းက တရုတ်ပြည်ကြီးဟာ အတော်

ကလေး၊ ဆင်းရဲကျွတ်တည်ခဲ့တယ်၊ လယ်ပိုင်ရှင်၊ မြေပိုင်ရှင်တွေဟာ သီးစားပေ အကြံမပေးနိုင်ရင် လယ်သမားတွေကို ဖမ်းဆီးဦး၊ နှိပ်စက် တော့တာပဲ၊ အခွန်အခတွေကလဲ သိပ်ဦး၊ ကောက်ခံခွန်ခံရတဲ့ တောင်သူ လယ်သမားတွေ အတော်တော်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်လာကြတယ်၊ နောက်ဆုံး ဆင်းရဲတွင်း နက်လာတဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေဟာ သူ့ရဲခဲကောင်း ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်ကြတယ်၊ အဲဒီသူရဲခဲကောင်း ကြီးဟာ ဝီကင်းခေတ်ပြည်တော်ကို ရုစောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာ ပြည်တွင်းသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးသွား ခဲ့ရတယ်”

ပြောင်ယိုလန် ပြောပြနေသည့်အဖြစ်အပျက်သည် စောစောက မျက်နှံဖြူပေါင်စု ပြောပြသွားသည့်အကြောင်းအရာများပင်ဖြစ်သည်။ တောင်သူလယ်သမားများက ရွေးကောက်တင်မြှောက်လိုက် သည့် သူရဲခဲကောင်း ဆိုသည်မှာ ဧကရာဇ်လီချွန်ရှင်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ပြည်တွင်းသစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ ဂုန်နီကျွယ် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“အဲဒီသူရဲခဲကောင်းကြီးမှာ ကိုယ်မဲ့တော်သိုင်းသမားကြီး လေးယောက် ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ဟာ သုံးယောက်တစ်ရပ် ကျန်တဲ့တစ်ယောက် ကတော့ သီးခြား ကွဲသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သုံးယောက်တစ်ရပ်ဟာ သူတို့ရဲ့ တစ်ခြားအခတ်တစ်ယောက်ကို လိုက်ဖူးကြသတဲ့”

ဤစကားကိုလည်း အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ကြသည်။

သုံးယောက်အစု ကိုယ်မိမိတော်ကြီးများသည် ပြောင်၊ ခန့်နှင့် ထန်တို့ မြစ်ကြွယ်ည်း။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အေးထန်းဟုလိမ္မာလှ၍ အခြားသူ မမြင်နိုင် တော့ပေ။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပြောင်ယိုလန်က လက်သီး ကလေး ဆုပ်လျက် ဒေါ်မာနီဒေါ်မိ စကားပြောလေ၏။

“ဒဲဒီအချို့မှာ လူမျိုးခြား တိုင်းတစ်ပါးသား မနိဗ္ဗန္တတွေ လာပြီး အုပ်စိုးနေတယ်။ တစ်ခုတည်းတစ်ခန်းလုံးမှာရှိတဲ့ သိုင်သမား တွေထဲက မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့ သိုင်သမားအားလုံး နယ်ချဲ့မနိဗ္ဗန္တတွေကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ မျိုးချစ်သိုင်သမားတွေမို့သွေဟာ တကယ် ခိုတယ်။ ဥဒါန်းကျေသော်လည်း ကမ္ဘာမကျေဘူး ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အသက်ကို လုံးဝ ကစုမနိုက်ဘဲ ခွပ်ခွပ်ခွဲခွဲ ခုခံတော်လှန်ကြတယ်။ မနိဗ္ဗန္တတွေဟာ မျိုးချစ်သိုင်သမားတွေကို နှိမ်နင်းတယ်။ ဝကရာဗ လိမ္မာစုံလင်၍ ကိုယ်မိမိတော်ကြီးလေးယောက်ဟာ သိုင်းပညာ အင်မတန် ထက်မြက်မှုန့်သိတော့ သူတို့လေးယောက်မိမိတို့ဆွေတွေ သားသမီး တွေတို့ လိုက်လံပေးဆီးတော့တယ်”

ခန်းမထဲသို့ သိုင်သမားအားလုံးသည် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ် အံ့တံ့ကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ဒေါသထွက်လာလှသည်။

“ဒဲဒီအခါမှာ လူတိုင်းပြောနေကြတဲ့ ကိုယ်မိမိတော်ကြီးသုံးဦး ဟာ ဆက်လက်အသက်ရှင်နေနိုင်မိမိသွက် ဒီအတိုင်းနေလို့ မရတော့ဘူး ဆိုတာ သိတာတယ်”

ပျက်ခုံမြို့ပေါင်စုက မြတ်၍ ပေး၏။

“သူတို့ ခွပ်ခွက်ပြီး နေကြတော့မှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား”

ပြောင်ယိုလန်က ခေါင်ညှိတ်၏။

“မှန်ပါတယ်။ ခွပ်ခွက်ပြီး မနေရင် မနိဗ္ဗန္တစစ်သားတွေက သူတို့နောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုလဲ အဖမ်း မခံနိုင်ဘူးလေ။ သူတို့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ် လား”

“ဘယ်လို ခွပ်ခွက်ကြသလဲ”

ထိုမေ့ခန်းကို ထန်ချင်ဝင်းက လှမ်းပေးမြင်မြင်သည်။ ပြောင်ယိုလန်က ခေါင်ညှိတ်လျက်-

“ပြောပါမယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ဘယအေးရောင်တဲ့ ဆေးသမားလို ခွပ်ခွက်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အင်္ကျီစုတ်တွေ ဝတ်ပြီး သူတောင်းစားလို ခွပ်ခွက်တယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပန်းထမ်း အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်လို ပုံစံပြောင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ခွပ်ခွက်တာ သိစကောင်ဦး အနေအတိုင်း အပြောအဆို အင်မတန် သေသပ်တဲ့အတွက် ဘယ်မနိဗ္ဗန္တစစ်သားကမှ အနံ့မခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့မှာ ဖောက် လောက်ကောင်ကမှ မြေရာခံလို့ မရဘူး”

ပျက်ခုံမြို့ပေါင်စုက ခေါင်ညှိတ်၏။

“ဒါကတော့ အထူးအံ့ကမ္ဘာ့စရာ မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သိုင်းပညာမှ တစ်ခက်ကမ်းတော်နေတဲ့ ဒီဆရာကြီးတွေဟာ

မုခ်ဖျက်ပညာမှာလဲ တော်နိုင်တာပါပဲ”

မြောင်ယိုလန်က သူ့ပစ်စကားကို ဝင်မစွက်ရန် လက်ဖြင့် တားလိုက်ပြီး.....

“ဒီကိုယ်ရဲတော်သိုလ်သမားကြီးလေးယောက်ဟာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ညီရင်ဆင်ကိုတွေထက်တောင် ချစ်ကြတယ်ဆိုပဲ”

ဤအချက်ကို နားထောင်သူ သိုလ်သမားတိုင်း သဘောပေါက် ကြသည်။

အဖွဲ့တူ ညီအစ်ကို ဆိုသူများသည်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညီရင်ဆင်ကိုထက်ပင် ချစ်ခင်ကြသည် မဟုတ်ပါလော့။

မြောင်ယိုလန်အသံ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ်ရဲတော်ကြီးလေးယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ် လောက် စာဆတ်တူ သွားဆတ်တူ မနေကြတော့ တစ်ခြားလိုင်အဖွဲ့တူ ညီအစ်ကိုတွေထက်တောင် ပိုချစ်ခင်ကြတယ်။ ကိုယ်ရဲတော်သိုလ်သမား ကြီးသုံးယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့ ကွဲကွာနေတဲ့ အစ်ကိုကြီး ဝေးထန်ဟူလီကို သိပ်အောင်ပေးလှမ်းဆွတ်ကြသတဲ့”

ချောင်းယွင်ဖိုက ခြတ်၍ မေးလိုက်၏။

“သူတို့ လိုက်စုမ်းနေကြတယ်ဆို အာသံလွန်စေ့ မရဘူးလား။ ဝေးထန်ဟူလီဆိုတဲ့ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးကို သူတို့ ဂျာမတွေကြဲဘူးလား”
မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“ကိုယ်ရဲတော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ ပိုးပွဲမြေခွေးလို အဓိပ္ပာယ် ရတဲ့ ကိုယ်ရဲတော်ကြီး ဝေးထန်ဟူလီကို ခုနစ်နှစ်တိုင် ဂွာဖွေကြတယ်။

မူလို့ မတွေ့ဘူး။ ဘာသံလွန်စေ့ပုလဲ မနေဘူး။ ဝေးထန်ဟူလီဟာ လုံးဝ အပျောက်နေတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်ရဲတော်ကြီးသုံးဦးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝေးထန်ဟူလီဟာ ဝေကရစ်ကြီးလီခွဲခွဲပုံကို ကာကွယ်ရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီလို့ ထင်မှတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့သုံးဦးဟာ မြေသည်လို မရအောင် ခြစ်ခဲ့ကြ သတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝေကရစ်ကြီးလီခွဲခွဲပုံကို ဝေးထန် ဟူလီနဲ့အတူ လက်တွဲအသေခံပြီး မကာကွယ်လိုက်ကြရလို့ပဲ”

မြောင်ယိုလန်သည် အဓိကရသိုလ်သမားကြီးများအား ကလေး ငယ်များကို ပုံပြောပြတတ်သကဲ့သို့ ပြောပြနေသည်။

အကြမ်းစာတမ်း သိုလ်သမားကြီးများမှာလည်း ကလေးငယ်များ လို လက်သီးဆုလ်လိုက်၊ အံ့ကြိတ်လိုက်၊ စုတ်သတ်လိုက်၊ အံ့ကြဲလိုက်ဖြင့် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

မိုးအောက်မြေပြင် မြိုင်ဘက်ကင်သိုလ်သမားကြီး ကွင်းမြို့နဲ့ နှစ် ညည် သူ၏ချစ်သမီးကလေးအား အပြစ်အမှားအပြည့်အမုံကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြောပြထားခဲ့ဟန် တူသည်။

သူ့မထံမှ မျက်ရံဖြူပေါင်စု မသိသေးသည့် အချက်အလက် များ သိစွင့်ရရှိင်ကြောင်း အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ထားကြသည်။ သူ့မက ဆက်ပြောသည်။

“ခုနစ်နှစ်လောက် ဂွာပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကိုယ်ရဲတော်ကြီး သုံးယောက်ဟာ စိတ်လျော့လိုက်ကြတယ်။ လိုက်မရခဲ့ကြတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝေကရစ်ကြီး လီခွဲခွဲပုံကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ သစ္စာစောက် လောက်ကောင်ဟာ မြည်နယ် ဘုရင်ခံရာထူးကို ရနေသတဲ့”

အဘိုးတို့ ယင်ကြည့်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်၏။
“ဘယ်နယ်သို့ ဘုရင်ခံဖြစ်နေသတို့လဲ မိန်းကလေးရဲ့”
မြောင်ယိုလန်က ယင်ကြည့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း.....

“အဘီသစ္စာမောက် ဘုရင်ခံ ရာထူးရနေတဲ့ ပြည်နယ်ဟာ ယူနန်နယ်၊ အပုန်မှာတော့ မန်သွေးတွေက သူ့ကို အိမ်စောင့်ခွေးလို သဘောထားဦး၊ အနီးအဝေးကလေး၊ ကျွေးထားတာပါ။ အဘီ သစ္စာ မောက်ဟာ ဖိုးမမြင်လေးမြင်ဖြစ်ပြီး ပြည်သူတွေကို နှိမ်စက်နေတယ်။ ပုဆိန်နိမ့် သစ်သားလက်ကိုင်မီးကြောင့် သစ်ပင်တွေ အခုတ် အပြတ်ခံရ သလို သစ္စာမောက်လောက်ကောင်ကြောင့် တိုင်သူ့ပြည်သာလှူအများ စိတ်နှလုံး ခွမ်းညစ်ကြရတယ်”

ယွမ်စင်ကျွဲက မေးလိုက်၏။

“ကိုယ်ခံတော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ သစ္စာမောက်ကို ဘာမှ မလုပ်ကြဘူးလား၊ မတုံ့ပြန်ကြဘူးလား”

မြောင်ယိုလန်က.....

“ဘယ်နေ့လို့မလဲ၊ ယူနန်ပြည်နယ် ဘုရင်ခံကို သုတ်သင်ပယ် ဆိုပြီး ကိုယ်ခံတော်ကြီးသုံးယောက် ခန့်ခမ်းကြတာပေါ့။ ကိုယ်ခံတော်ကြီး သုံးယောက်ရဲ့စိတ်ထားကတော့ ပြတ်သားပါပဲတယ်။ ရန်သူအပေါ် နေလို ပါလို့ ကျွန်မလဲ၊ မိတ်ဆွေတွေအပေါ် ခေရိုလလို ကျွန်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိကြတယ်”

မြောင်ယိုလန်ပြောနေသည့် ပြည်တွင်းသစ္စာမောက်ဆိုသည်မှာ ဝှစ်နိကျွဲကို ရည်ရွယ်ကြောင်း အားလုံး နားလည် သဘောမခါးကြသည့်

“ဧကန်သုံးမှာ ကိုယ်ခံတော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ သစ္စာမောက် လောက်ကောင် ဝှစ်နိကျွဲကို တွေ့ကြုံရဲ့လား”
ချောင်ယွင်ဒီက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“သူတို့သုံးယောက်ဟာ ဖွန်မင်ဒီကို ဆိုက်ရောက်သွားကြတယ်။ သတင်းအရတော့ ပြည်တွင်းသစ္စာမောက် ဝှစ်နိကျွဲဆိုတာ သိကြပေမယ့် တကယ်တမ်း ဝှစ်နိကျွဲ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာတော့ မသေချာသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဝှစ်နိကျွဲဟုတ်မဟုတ် နှစ်ဖမ်းဖို့ လိုတာတယ်။ တခုတုံ့ပြန်ဖို့နဲ့ သုံးလ ငါးခုကညီမှာ ကိုယ်ခံတော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ လက်နက်ကိုယ်စီ မျှပြီး ပြည်နယ်ဘုရင်ခံခံ့နန်းတော်ထဲ ဝင်လာကြတယ်”

မြောင်ယိုလန်သည် ပြောရင်း အံ့ကြိုက်လိုက်၏။

သူမ ပြောနေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို လူအားလုံး စိတ်ဝင်စား ဦး အာရုံနှစ်မြုပ်နေမိကြသည်။

“သူတို့ဟာ အံ့ကြွေရာကောင်လောက်အောင် နန်းတော်ထဲကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ထောင် ဖောက်ရမ်း သူတို့ နန်းတော်ထဲဝင်ရောက်စေ၊ နန်းတော်စောင့် ကိုယ်ခံတော် တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဆယ်ဟာ သူတို့သုံးယောက်ကို ဝိုင်းအိမ်ကြံတော့တာပဲ”

နားထောင်သူအားလုံး ‘ဟာ’ခန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“ဒီလူနှစ်ဆယ်ကို ကိုယ်ခံတော်ကြီးသုံးဦးဟာ ဂရုမိုက်ပါဘူး။ နှစ်ဆယ်လောက်ကပဲ သူတို့သုံးယောက်နဲ့ အင်အား ညှိဖို့တာကို သူတို့

သိုင်းပညာက သိပ်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲသွားတယ် မဟုတ်လား”

ရောင်းပွင့်ဒီက ခြတ်ပေးပြန်အံ့

ပြောင်းယိုရမယ့်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

“မှန်တယ်၊ ခွဲသွားတယ်၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဆယ်ထဲက သုံးခုပဲ

နှစ်ယောက် သေသွားတယ်၊ နာသွားတယ်၊ ခြစ်ကုန်ကြတယ်၊ ပြည်တွင်းသစ္စာဖောက် ပြည်နယ်ဘုရင်ခံကိုလဲ တွေ့ရှိကြရတယ်၊ ဝှစ်နဲ့ကျော့မှ ဝှစ်နဲ့ကျော့ အစစ် ပါပဲ”

နားထောင်နေသူအားလုံး စိတ်ထဲ၌ ဝှစ်နဲ့ကျော့အံ့ စတင်သိနေ

ကို နားစွင့်ကြသည်။

“ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဟာ ဝှစ်နဲ့ကျော့ကိုလဲ တွေ့ရရာ

လွန်ခဲ့တဲ့ခုနှစ်နှစ် ဝှစ်နှစ်လောက်က အခြစ်အပျက်တွေကို ချက်ချင်း ပြန်ပြင်လာတယ်၊ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ အောက်ပေးလာကြတယ်၊ သစ္စာဖောက်ကို သတိရှိ တပြည်ပြည်၊ ချွတ်တီးလာကြတယ်၊ အဲဒီအချိန် မှာပဲ ဝှစ်နဲ့ကျော့ရဲ့ရွှေကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီလူဟာ ဝှစ်နဲ့ကျော့ကို ကာကွယ်ဖို့ မာမာမတ်မတ်ရင်ပေးတယ်၊ ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက် သုံးယောက်စလုံးဟာ ကြောက်သေသေသွားကြရတယ်၊ အာခြစ်လိုပဲဆိုတော့ အဲဒီလူဟာ သူတို့ခုနှစ်နှစ်လုံးလုံး လိုက်ရှာလို့ မတွေ့တဲ့ သွေးသောက် အစ်ကိုကြီး ခြစ်နေလို့ပါပဲ”

ခနဲအကြီးထဲမှ ‘ဟာ’ခနဲ အသံသည် မိုးယံသို့ တက်သွား သလား အောက်ပေးနေသည်။

ခြစ်မှခြစ်ရပ်လေဟု ယူကမ်းမရ ခြစ်သွားမိကြအံ့

“သူတို့ရဲ့ သွေးသောက်အစ်ကိုကြီးဟာ သစ္စာဖောက်ကို သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဟာ မသတ်နိုင်အောင်ဝင်ပြီး ကာကွယ်တယ်၊ ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဟာ ဝှစ်တစ်ယောက်တော့ မတိုက်ဖြစ်သေးဘူး၊ သူတို့တွေထက် တကယ်အခြစ်မှဟုတ်ခဲ့လားဆို သံသယ ရှိနေကြတာကိုး၊ မဟုတ်နိုင်လဲလဲကုသရာ သူတို့သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာတော့တာပဲ၊ သို့မဟုတ်လား၊ နီကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ကြသတော့တာပဲ၊ မှန်တိုင်း ဟိုကံယဉ် လိုက်ခိုက်ကြတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်”

ခြစ်ရမည်။

သည်အတိုင်းပင် ခြစ်ရမည်။

မည်သူမဆို ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက်အံ့နေရာသို့ ရောက် မှုန် ထိုသို့ ကျွေးကုတ်ကုသအံ့၊ နီကုန်ယမ်းကုန် ဖက်ကုန်ခွင့်၌ တိုက်ကြ မည်သာ ခြစ်လေသည်။

“ခါပေမယ့် ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဟာ အင်မတန် ကိုယ့်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက် စစ်ထူတွေ့အဖျားခြင်း ရောက်လာတဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ သွေးသောက်အစ်ကိုကြီးတွေ၊ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင် တို့ရော မသတ်နိုင်ဘဲ ခြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ သုံးယောက်အဲ တဲ့ အထပ်သမားအခြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဟာ အစောင့်တပ်သားတွေရဲ့ ဝမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တို့ ကိုယ်ရဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကတော့ လွတ်မြောက်သွားကြတယ်”

ထန်ချင်ဝင်းက ဆိုနှစ်စွာ ပေးပြန်လိုက်အံ့။

“အထင်သမားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာက သယ်လိုဖြစ်သွားသလဲဟင်”

ပြောင်ယိုလန်က.....

“အဲဒီကိုယ်ရံတော်ကြီးကို ပြည်တွင်းသစ္စာဖောက် ဘုရင်ခံ ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေးသတဲ့ အမျိုးမျိုးညှင်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး စစ်ဆေးတယ်။ အဲဒီလို စစ်ဆေးနေတာကို သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ သွေးသောက်အစ်ကို ကြီးက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ခုန်ကြည့်နေသတဲ့”

ခနဲမကြီးထံ၌ တက်ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မကောင်းမှုများကို ပြန်လုပ်ရန် ခနဲမလေးသည်အခန်းထဲမှ သိုင်းသမားများသည် တိုင်ပြည်ခွစ်စိတ်တော့ စို့နေကြသေးသည်။

“ပြည်တွင်းသစ္စာဖောက် ပြည်နယ်တုရင်ခံဟာ အထင်သမား ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးကို စစ်ဆေးပေးပြန်တဲ့အခါ ဘာသတင်းမှ မသိရဘူး အဲဒါနဲ့ ဖြေနှစ်ရောင်းကို ရိုက်ချိုးပစ်တယ်။ အကုသိုလ်ဆောင်သံ ပစ်ထည့်ထားလိုက်တယ်”

ချောင်းယွင်ဒိုက.....

“ဒါဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် မဖော် နိုင်တော့တဲ့ သဘောပါ။ နောက်ဆုံး အကုသိုလ်ဆောင်သံမှာပဲ သေသွား ရမှာလား”

“ဟင့်အင်း မသေပါဘူး သူတို့ရဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ သွေးသောက် အစ်ကိုကြီးဟာ ညဘက် ထုခွဲတိတ်ခိုနိုမှာ သူ့ညီတော်ရဲ့ ဖြေနှစ်ချောင်း ကို ဆေးညှင်းပေးတယ် လမ်းလျှောက်လာနိုင်တဲ့အချိန်မှာ တိတ်တဆိတ်

လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အထင်သမားယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော် ကြီးဟာ နောက်ဆုံး လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရတယ်”

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြောသည်။

“သူတောင်းစားယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးရဲ့ အယဆေးရောင်းသူအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီး နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီ အကုသိုလ်ဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်မှာ ရုပ်လွှတ်ပြီး ပြန်စောင့်နေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အဖော်တစ်ဦးကို ပြန်ကယ်နိုင်ဖို့မို့မို့ အထင်သမားယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးလဲ လွတ်လာရာ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တန်းတိုးတား။ သုံးယောက်သား ဖက်ဦးကြသတဲ့”

ပြောင်ယိုလန်က ကြေကွဲသောအသံဖြင့် ပြောပြသည်။

“သူတို့ မငိုဘဲ ဘယ်ဖိုကြမလဲ။ သူတို့ အင်မတန်ခွစ်ကြည့် ညှိလေးစားတဲ့ အင်မတန်အားကိုးတဲ့ သွေးသောက်အစ်ကိုကြီး ဖိုမ့်ဖြေခွေးဟာ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်ရဲ့တပည့် ဖြစ်နေတာကို မှင်နားစရာ သိရှိကြရပြီတိုး”

နားထောင်သူများမှာ စကားတစ်ခုနဲ့မှ မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ ပြောင်းလဲသွားသည့်ဓာတ်ကွက်သည် သူတို့အား အကြီး အကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားစေ၏။

သူတို့အားလုံး နားလည်လိုက်ကြသည်။

ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက် ဤတောင်ကုန်းထိပ်မှ ခွာ၌ စစ်ကု သွားတောင်းစဉ် စကားခုံကြီး လီချွန်ဝှမ်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုပ်ကြံ၍ သတ်သေသွားမည်။

ဆိုအခါ ဝေးထန်းဟူလီသည် ဧကရာဇ်ကြီး လီချွန်ဝမ်းအလောင်းကို ချီသူများအလင်ဆို ပေးအပ်လျက် ဘက်ပြောင်းသွားမည့် သစ္စာပောက်ဝှစ်နံကျော ပြည်နယ်ဘုရင်ခံ ဖြစ်သောအခါ ဝေးထန်းဟူလီကို အကြီးအကဲအဖွဲ့ ချီမြှောက်ထားမည်။

ဤကား သူတို့နားသည်သဘောပေါက်လိုက်သည့် ဇာတ်ကွက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။”

အမှန်တကယ် အဖြစ်အပျက်တွင် ဝေးထန်းဟူလီသည်ပင် ဧကရာဇ်ကြီး လီချွန်ဝမ်းကို သတ်ဖြတ်ကောင်း သတ်ဖြတ်နိုင်ကြောင်း အားလုံး တွေ့မိကြသည်။

ပြောင်ယိုလန်က သက်ပြင်းချရင်း ဆက်လက်ပြောပြ ပြန်ဝေခမ်း

“အဲဒီလို သိပြီးကြတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ဝတ်ကြီးသုံးဦးအဖို့ တာဝန်ကြီးတစ်ခုပဲ တိုးလာပြန်တယ်။ ပထမတန်းက တာဝန်ကတော့ သစ္စာပောက်ပောက်ကောင်ကို သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ဖို့ပဲ။ အခု ဒုတိယတာဝန်ကတော့ မြို့ကြီးအလံတယ်။ အဲဒီ တာဝန်ကတော့ သစ္စာပောက်ပောက် သူတို့ချီအပ်ကြီးကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်ကြဖို့ပဲ”

“သူတို့ဟာ အဲဒီအကြံအစဉ်ကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ ကြိုတင်ကြိုးစားနေတုန်း။ လူငယ်လေးတစ်ယောက် သူတို့ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ချောက်လာပြီး ဧကရာဇ်စောင် လာပေးတယ်။ ဧကရာဇ်စောင်ကြည့်လိုက်ကြရာ သူတို့ သိပ်အံ့သြသွားကြတယ်။

သူတို့သုံးယောက်ကို ‘ကျွမ်းရောက်’ မှာ အရက်သောက်ဖို့ ဖိတ်ကြားလိုက်တဲ့စာ ပြစ်နေတာကိုး။ သူတို့ရဲ့ သစ္စာပောက် အစ်ကိုကြီးဆီက စာပို့ခန်းမကြီးသည် တိတ်ထိတ်သွားခန်း ပြောင်ယိုလန် ဧကရာဇ်သွားလွှင့် ခန်းမကြီးထဲသို့ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်မြဲဖြစ်သည်။

ပြောင်ယိုလန်အတွက် ထန်ချင်ဝင်စား ရေခွေးတစ်ခွက် ငှပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ပြောင်ယိုလန်သည် ရေခွေးကို သောက်ပြီး ပန်းကန်လုံးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမအိမ်ကားကို ပြန်ဆက်ခမ်း

“ကိုယ်ရဲ့တော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ ဖိတ်စာအတွက် မိလိခချင်း ဖြိုက် တိုင်ပင်ကြတော့တာပဲ။ သွားသင့်မသွားသင့် နောက်ထပ် ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ခွေကံတစ်ခု ဟုတ်မဟုတ် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ အမှန်တကယ်တော့ ထောင်ခွေကံဟုတ်မဟုတ် တွေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ တကယ်လို့ သစ္စာပောက် အစ်ကိုကြီးကသာ သူတို့ကို ဖမ်းချင်ရင် အလွယ်လေးပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဓာလာပေးတဲ့ လူငယ်ကလေးက သူတို့သုံးယောက်ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ချောက်လာလို့ပဲ။ သစ္စာပောက်အစ်ကိုကြီးဟာ သူတို့ ဘယ်လို ခုခံချက်ထားတယ်၊ ဘယ်မှာ နေထိုင်တယ်ဆိုတာ အပ်ကျမတ်ကျ သိနေလို့ပေါ့။ မသိရင် ဓားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပေးနိုင်တယ်။

သူ့သာ တကယ်တမ်းမင်းခွင့်နှင့် မနိဗ္ဗာန်တစ်ခွင့်တို့ထောက် လွှတ်ပြီး
မင်းနိုင်းလိုက်ရင် စုနေတာပဲ ဒီအသွက်ကို ကိုယ်ရဲတော်ကြီးသုံးယောက်
သတိမပြုဘူး သူတို့ ဘယ်သတ်ရမလဲ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဖွဲ့နေတာက
သစ္စာဖွဲ့အစ်ကိုကြီးကို သတ်ဖို့ ပြည်တွင်း သစ္စာဖောက် အသားထဲက
လောက်ကောင် ဝှစ်နီကွေ့ကို သတ်ဖို့ ဒါပဲ စိတ်ခွဲနေကြတာကိုး”

ချောင်ယွင်ဒိုက ပြောကပ်ကပ်သောလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။
“သူတို့စိတ်တဲ့အတိုင်း သွားခြစ်ကြသလား”

မြောင်ယိုလန်က မေဓိင်ညှိတ်၏

“သွားခြစ်တာမို့ ဒါဟာ သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးပဲလို့
အားလုံး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ သစ္စာဖောက်အစ်ကိုကြီးဟာ သူတို့ထက်
သိုင်းပညာရာ အတွင်းအားပဲ လူးလူးခြားခြားကောင်းတယ်။ ဒီတော့
သုံးယောက်အနေနဲ့ သစ္စာဖောက်အစ်ကိုကြီးကို အလစ်လုပ်ကြရင်
အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိကြတယ်။ ဒါဟာ သိုင်းလောကရဲ့
စည်းကမ်းနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြည်တွင်းသစ္စာဖောက်ရဲ့
လက်ယမ်းခေ နောက်လိုက်တွေရဲ့ အပြီးလို ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
ဒီလိုညှော်ကမ်းမောက် လုပ်ကြတာဟာ လုပ်ကြံထိုက်တယ်လို့ သူတို့
ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ သူတို့ဟာ လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲပြီး ‘ကွင်း
ရောက်’ကို အရောက်သွားကြတော့တာပဲ”

သိုင်းသမားများသည် စိတ်ဝင်စားလွန်းကြသဖြင့် အသက်
ရှုရန်ပင် မေးနေကြတော့သည်။

မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြောသည်။

“ကွင်းရောက်နဲ့ဟာ အင်မတန် သာယာလှပတယ်။ လမ်းကြီး
ရဲ့ အလင်းရောင်ကလဲ ကန်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မြန်မင်းထားတယ်။
ခဲဒီကန်ထဲမှာ အလွန်တရာကြိုဖူးတဲ့ လှေကြီးတစ်စင်း၊ ဝှိနေတယ်။
လှေကြီးပေါ်မှာ စားခွဲတွေ ကုလားထိုင်တွေ ခင်းကွင်းထားတယ်။ စားခွဲ
ပေါ်မှာ ကြက်ကင်တွေ၊ ဝက်ကင်တွေ၊ အရက်အိုးတွေ အစီအရံ
တင်ထားတယ်”

ချောင်ယွင်ဒိုက မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“စည်ခဲတဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကတော့ စုံပါပြီ။ ကြိုဆိုမယ့်
သစ္စာဖောက်အစ်ကိုကြီးကတော့ အဆင့်သင့် ဝှိနေရဲ့လား”

မြောင်ယိုလန်က မေဓိင်ညှိတ်၏

“မို့တာမို့ သစ္စာဖောက်အစ်ကိုကြီးတစ်ဦးတည်း လှေကြီးပေါ်မှာ
ဝှိနေတယ်။ ဘယ်ကိုယ်ရဲတော် သက်တော်စောင့်မှ မရှိဘူး။ သစ္စာဖောက်
အစ်ကိုကြီးဟာ ပိတ်စိမ်း စစ်ဝတ်နဲ့ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ သူ့ကို
သာမန်မန်ချွေးစစ်သည်တစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်မှတ်ရသတဲ့”
ထန်ဆင်ဝင်းက.....

“သူတို့ လှေပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း တိုက်ခိုက်ကြတော့
တာပဲလား”

မြောင်ယိုလန်က မေဓိင်မိ၏။

“ဟဲ့အင်း၊ ရောက်ရောက်ချင်း မတိုက်ခိုက်ပါဘူး။ သစ္စာဖောက်
အစ်ကိုကြီးက သူ့ရဲ့ညှိတော်သုံးယောက်ကို ကြိုဆိုပြီး စားခွဲ၊ ကုလား၊
ထိုင်တွေနဲ့ နေရာဖူးပေးတယ်။ လေးယောက်စလုံး ဣန္ဒြေရရှိ ကောင်း

လိုက် အရက်သောက်လိုက် လုပ်နေကြတယ် တွေရာလေးပါး စကားတွေ
 လျှောက်ပြောကြတယ် တစ်ခုတော့ မြို့ရက်ရိုက်တယ် သူတို့ လေးယောက်
 စလုံး စကားရက်လို့ရပ်ရပ်အကြောင်း စကားပိုင်းထဲ ပါမလာအောင်
 အင်မတန် သတိထားပြီး ပြောကြတယ်။ သူတို့အား အစ်ကိုကြီးဟာ
 အရက်တွေကို မနားတမ်း သောက်နေတယ် သူ့ဖုန်းမှာတော့ တည်ကြည်
 လေးနက်နေတယ်။ နောက်တော့ ကောင်းကင်ကို မှောက်ညှိပြီး 'ငါတို့
 ညီအစ်ကိုတွေ ဒီလို ခုံခံလင်လင် မြန်ပြီး တွေ့ဆုံနိုင်တဲ့အထွက် ငါ
 သိပ်ဝမ်းသာတယ်' လို့ အော်ပြောသတဲ့။

ကိုယ်ရုံတော်ကြီးလေးဦးအိ တွေ့ဆုံပွဲမှာ အလွန်တရား
 သည်းထိုက်ရင်ရို မြစ်ရေညှိ ပွဲဖြစ်ကြောင်း နားထောင်နေသူအားလုံး
 ခိုင်မာကြသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူကမျှ မြတ်မဝေကြတတ် စောင့်ဆိုင်း နား
 ထောင်နေကြသည်။

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

"ကိုယ်ရုံတော်ကြီးသုံးယောက်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်က
 ထိန်းချုပ်နိုင်ကြပေမယ့် ဘယ်အထောင့်သို့အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့
 ကိုယ်ရုံတော်ကြီးက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အော်ရယ်သတဲ့၊ 'ခင်ဗျားက
 ချာထူးဌာနအဖွဲ့ ဂုဏ်ခံတွေ ကြွယ်ဝနေတော့ ဝမ်းသာနိုင်မှာပေါ့ဗျာ
 ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ခင်ဗျားလို ဝမ်းသာနိုင်ဘူးအဖွဲ့ ကျဆုံးသွားရတဲ့
 စကားရက်ကြီးဟာ တပလွန်တဝကနေ ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ပြီး ဘယ်လောက်
 ရင်နာနေရမလဲ မသိဘူး ကျွန်ုပ်တို့ မလျော်နိုင်ဘူး ကျွန်ုပ်တို့ ရင်နာနေကြ

တယ်' လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ရုံတော်ကြီးနှစ်ယောက်ကလဲ စကားရပ်
 ကြီး လိမ္မော်ရုပ်ကို သတိမပြုဘဲ ဖျက်ခွင့်ပေးပေးပေး ကျလာတယ်။"

ထန်ချင်ဝင်းက ပြောင်ယိုလန်အား ဝေခန္ဓာကြမ်း ငဲ့ပေးရန်
 ဟန်မြင်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲရှိ လူသားလုံက ခိုင်၍ ဖျက်စောင်း
 လိုက်၏။

ပြောင်ယိုလန်ကပြောနေစဉ် အခန်းထဲအလျက် မပေးနှင့်
 ဟုသတ္တသဘောတည်း။

ထန်ချင်ဝင်း၏လက်သည် လမ်းခုလတ်၌ ရပ်သွား၏။

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

"အဲဒီအခါမှာ သူတို့အစ်ကိုကြီးက ဟင်းခဲခဲ သက်မြင်းချ
 ပြီး 'ငါတို့ရဲ့ စကားရက်ကြီးဟာ တစ်ယောက်တည်း သိပ်ဖွင်းနေမှာပဲ။
 ငါတို့ ပြုသဆရာတွေ ငြိမ်းတတ်အခါကတော့မှ မင်းတို့ကို စကားရက်ကြီးဆို
 ငဲ့ပေးရမယ်' လို့ပြောတယ်။ ဒီစကားလဲကြားရော ကိုယ်ရုံတော်ကြီး
 သုံးယောက်ဟာ ဂုန်ခဲခဲ ထထိုက်ကြတယ်။ ဒေါသ သိပ်ထွက်နေကြတာ
 ကိုး နောက်တော့ တယ်တော်တဲ့လူပဲ ဘုရားမှတ်လို့ ကိုကွယ်ပါတယ်။
 ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပိုမှန်၊ သိရတော့တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်ပြီး
 စကားရက်ကြီးနဲ့ တပလွန်တဝမှာ ဆုံခိုင်းလို့ပဲ။ ဒေါသ ဟား ဟား ဟား' လို့
 အော်ပြောပြီး သွယ်ကြသတဲ့။ နောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 ဖျက်ပစ် အချက်ပေးကြတယ်။"

ကိုယ်ရုံတော်ကြီးလေးယောက်အိ ငငွေဆုံပွဲမှာ အထွတ်အထိပ်
 အချိန် သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

“ဘယဆေးရောင်သုတဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးက အထမ်းသမားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးကို အချက်ပေးတယ်။ နောက်ပြီး သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးရဲ့ ယုံမှော်ကျော်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသတဲ့ ‘ခင်ဗျား နောက်က ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တို့ကို လုပ်ကြည့်၊ ခင်ဗျား အဖော်ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့လေ’ လို့လဲ ပြောလိုက်ရာ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးဟာ အံ့သြတဲ့မျက်နှာနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သုံးယောက်လုံး ခုနံဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်က ညာဘက်လက်မောင်းကို ခုတ်တယ်။ နှစ်ယောက်က ဝေဖန်ခြင်းကို ဝေးလိုက်တယ်။ သစ္စာပျက် အစ်ကိုကြီးဟာ ဖုန်းဝါးပါး၊ ဘော်တယ်၊ လက်ခံလက်တစ်တက်တည်နဲ့ ပြန်လှန် တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ဘယဆေးဆရာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဝေးထွေးလဲ အလုပ်ရတယ်။ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးဟာ ဝေးထွေးကို ချောခံတဲ့ လှည့်ပစ်လိုက်တယ်”

နားထောင်နေသူများက အသည်းတန် အတုနဲ့ပြစ်လာကြသည်။
ပြောင်ယိုလန်က ဝေထွေရုပ်နားပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဘယဆေးဆရာက ‘ခင်ဗျား လူယုတ်ဟယ်’ လို့ အော်ပြီး သတိလဲင်သွားတယ်။ အထမ်းသမားကတော့ ‘ခင်ဗျားလောက် ယုတ်ဟာ တဲ့လူ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တို့ ဝေဖန်ကြီးကို လုပ်ကြံသတ် ပြတ်ရတာလဲ၊ ကိုယ့်အရှင်သခင်ကို ချာထူးရုတ်နေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ လဲချက်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ချာထူးရုတ်နေထွေးက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလို့လဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သစ္စာပျက်တဲ့မျက်နှာကို ကျွန် မကြည့်ချင်ဘူး’ လို့

အော်ပြောတယ်”

နားထောင်နေကြသည့် သိုင်းသမားများသည် လက်ခံလက်တစ်တက်တည်နဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်သော သစ္စာပျက် အစ်ကိုကြီး၏ ဖုန်းညှိုးအား အံ့သြနေကြ၏။

ကျော့ညီလည်း သေလောက်သည့်ဒဏ်ရာ ရထားမိချက် ဤဖုတ်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ခံနိုင်ရည် ဒို့လွန်ခဲ့ပြီသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

“သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးဟာ သူ့ရဲ့သွေးသောက် ညီညီယောက်ကို ကြည့်ပြီး ‘သိပ်နာတာပဲ၊ ငါ့အခရာတော်ပုံ ဖွဲ့နိမ့်ပြီ’ လို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့ကိုယ်ရံတော်ကြီးနှစ်ဦးဟာ လျှပ်တစ်ပြောက် ခုန်ဝင်ပြီး သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရစ်တိုက် လက်ခံနဲ့ ထိုးချလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးကသာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ခင် သူတို့ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်။ ဝေဖန်ကြီးအတွက် မတူပြန်နိုင်ဘဲ မြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် လက်ဦးပူ ရယူပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တာပဲ”

ရွှေငင်ယွင်ခိုက် ခြောက်ကပ်စွာ ပေးလိုက်၏။

“တစ်ခါတည်း သေရောလား”

ပြောင်ယိုလန်က.....

“တစ်ခါတည်းတော့ မသေပါဘူး။ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးဟာ သိုင်းမညာကောင်သေလို့ ခံနိုင်ရည်လဲ အင်ပတန် ဒို့သတဲ့၊ ဒေါ့ခနဲ သွေးတွေ ထိုးအန်ပြီး ယိုင်လဲသွားပေမယ့် မပျိုနိုးဆက်ပြီး ဝကားပြောနိုင်သေးသတဲ့။ ‘ငါ့မှာ ဒဏ်ရာပြင်းဆန်နေတာ ပုန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဟာ မင်တိုတုံးယောက်လုံးကို သတ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သားတယ်။ ဒါပေမယ့်

မိမိသွေးသောက်ညီတော်သုံးယောက်ကို အယ်လိုလုပ် သတ်ရက်မှာ လဲကွာလို့ပြောသတဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သတိလစ်နေတဲ့ အယအဆေး ဆရာလဲ သတိရလာတယ်။ သူတို့သုံးယောက်ဟာ ရင်ပေါင်တန်ဖျိုးရင်လိုက်ကြတယ်။ တကယ်လို့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီး တိုက်ခိုက်လာရင် အသင့်ပန်မိင်အောင် ပြင်ဆင်ထားတယ်။ သူတို့မို့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီး အယ်လောက်ဉာဏ်နဲ့ဉာဏ်ဆုတ် များတယ်။ အယ်လောက်သိုင်းပညာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိထားပြီဦးလေ”

အဘိုးဆို ယှဉ်ပစ်ကံ့ကွာ ဝင်ပေးသည်။

“သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးဟာ သူ့ကတိအတိုင်း သူညီတော်

သုံးယောက်ကို တကယ်ပဲ မသတ်ထူးလား”

ပြောလိုလန်က ခေါင်းညှိတ်ခမ်း

“တကယ်ပဲ မသတ်ပါဘူး။ ငွေကြီးပေါ်မှာ သစ္စာပျက် အစ်ကို ကြီးမို့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကကျတဲ့ သွေးတွေ ဝှိုနေတာပဲ။ သစ္စာပျက် အစ်ကိုကြီးဟာ သူညီတော်တွေကို တော်တော် စကားပြောစရာ ဝှိုပုံ ရတယ်။ သူ့အထဲမှာ သွေးကြောတွေကို လက်ခံလက် တံးတောက်အညှစ်နဲ့ ပိတ်လိုက်တယ်။ သွေးတွေက မလွန်ရင် သူ ပြောချင်တာလေးတွေ ပြောသွားနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

အဘိုးဆို ယင်ကြည့်ကလည်း ဝင်မပြန်သည်။

“သူ ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ၊ စကားပစ်ကြီးလေးပျံ့ပျံ့ကို

ဘာကြောင့် သတ်ရတယ်ဆိုတာ မှင်ပြသွားသလား”

ပြောပုံလန်က ဆက်ရှုပြောပြန်သည်။

“သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးက ‘ဒီကနေ့ မြစ်တဲ့အမြစ်အပျက်ကို ခုခံပဲ ခေါက်ကြားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့သားဟာ မိန်းမကိုထက် သိုင်းပညာကောင်းနေလို့ပဲ။ ငါဟာ နောက်ထပ်တီထွင် မိန်းမတဲ့ သိုင်းပညာတွေကိုမိ လက်ထပ်’ သင်ပေးထားခဲ့လို့ သူဟာ သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းနေခဲ့တယ်။ အခုသတင်းကိုသာ သူ့ကြားသွားရင် မိန်းမကို ပြန်တုံ့ပြန်မှာပဲ။ မိမိ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို မိန်းမက သတ်ပြတ်မှာကို ငါ မလိုလားဘူး။ ဒီတော့ ငါ့ကို မင်းတို့ သတ်ပြတ်တာ မဖြစ်အောင်--” လို့ စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်မို့မိပြီး သူ့စာတွေထုတ် သူ့ရင်ဝဲ သူ ထိုဆူလိုက်ပြီး ဖျားနာရက်လဲကုသွားတယ်”

ချောင်ယှင်နီက ဝင်ပြောသည်။

“တုံ့ပြန်မှု အောင်မြင်သွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

ပြောပုံလန်က လက်ကားပြုလုပ် ဆက်ပြောသည်။

“သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သွင်းကြိုသွားတဲ့အခါ ကုန်းတော့လဲ နှစ်ရည်လများ အတုနေခဲ့ကြတဲ့ သံမောစဉ်က စကား ပြောလာပြန်တယ်။ ကိုယ့်ခံတော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ သူတို့မို့ သစ္စာပျက် အစ်ကိုကြီးကို ငွေကြေးကြိုခိုက်တယ်။ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးဟာ ချက်ချင်း အသက်ထွက်သွားသေးတော့ သူညီတော်တွေက သွေးခေါ် တကယ်တမ်း မှန်မိတ် မဟုန်သေးတာတွေတော့ ကျေနပ်သွားတယ်။ ‘ငါ့ညီတို့ ငါ ငါ မနေရတော့ဘူး။ သူ့ခံကောင်း စကားပစ်ကြီးမို့မားဟာ သိပ်အရေး ကြီးတယ်။ သူ.....သူ.....သူဟာ စီမံကြော’ လို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပြောပြီး အသက်ထွက်သွားတော့တယ်”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ချောင်ယွင်ဖိုက စကားမပြတ်စေရန် ဝင်၍မေလိက်ပြန်သည်။

“ကိုယ်ရဲ့တော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့ သစ္စာပျက်

အစ်ကိုကြီးအလောင်းကိုကြည့်ပြီး စေတနာနစ်နီး ခံစားကြရတယ်။

စေတနာတစ်ခုကတော့ ‘စိတ်ကြောင့်ခြင်း’ ပဲ။ နောက်စေတနာတစ်ခုကတော့

‘စိတ်ကျေနပ်ခြင်း’ ပဲ။ ခြေကွဲတာကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မခွဲမခွာ

အတူနေလာတဲ့ သွေးသောက်အစ်ကိုကြီးနဲ့ သေကွဲခဲ့ကြရလို့ပဲ။ ကျေနပ်

တာကတော့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးကို ဝေဒနာခံပြီး လိစ္ဆာန့်ဝှမ်းအတွက်

လက်တံ့ပြန်လိုက်ကြရလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီး

နောက်ဆုံးပြောခဲ့တဲ့စကားကိုတော့ သူတို့ နားမလည်ဘဲဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီး ရင်ပျာ ထိုခိုက်နေတဲ့စာနဲ့ ဘေးနားမှာ

ကျနေတဲ့ စာအိမ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ‘အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦး အသတ်ခံရ

လျှင် ငါ့ဖခင် အသတ်ခံရသလိုပဲ မိနိဇာလေးတစ်ယောက် ပုဒ်မကျွန်

ခံရလျှင် ငါ့မိခင် အကျွန်ခံရသလိုပဲ ငါ့ ဖုတ်ယူသည့် လောကသိခေ’ဆိုတဲ့

စကားရစ်ကြီးနဲ့နာမည်ကို တွေ့ကြုံရတော့မှ ဒီစားဟာ စကားရစ်ကြီး

လိစ္ဆာန့်ဝှမ်း သက်ရှိဆင်ခွား နို့စဉ်က လက်က မထုတမ်း ကိုင်စွဲခဲ့တဲ့

စာမြတ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိကြရတော့တယ်”

မြောင်ယိုလဲနက ထိုစကားကိုပြောသောအခါ သိုင်းသမားများ

သည် မှက်နှံမြဲပေါင်စုလက်ထဲမှ စာကြီးကို ဖြစ်ကြည့်မိကြတော့သည်။

ဒီစားဟာ နယ်နယ်ရရ စားနပ်ပုတီးတာပဲကလား ဟုသော

အသိများသည် သူတို့ထံဦးစွာနားထောင်ခွင့်ပေး၍ ထပ်မံ ဝင်ရောက်သွား

ပြန်ပြန်လေ၏။

ထိုစားကို လေးစားသည့်ထက်လေးစား တစ်နိဇာတသည့်ထက်
စားလေကြသည်။

“ကျွန်တော့ ဒီစကားတွေကို မယုံဘူးဟေ့”

မှတ်တရက် ပြောရလိုက်သော လိုယွင်ဟိုအဲစကားများက

မနုမကြီးထံ၌ ယမ်းထုပ်အထုပ်တစ်ရာမျှ ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်သကဲ့သို့

လိုင်းသမားအားလုံး၏ နားထံ၌ မြည့်ဟည်းသွားလေတော့၏။

ထောင်ပိုင်စွေက မေးသတိကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဝင်ပျားက မယုံရအောင် ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်

ပိုစကားလိုလဲ ဒီအဖြစ်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာလောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့

တာနဲ့ နားမလည်ရင် ဝင်ပျားနဲ့ သူများပြောတာကို အေးအေးအေး

အေး နားထောင်ပါ”

လိုယွင်ဟိုက အဝေ့ဘူပေးနေချေ

သူ့အယူအဆကို ပြန်လည်တင်ပြ၏။

“မဟုတ်ဘူးနဲ့ ကျွန်ပြောတာပဲ နားထောင်ပါဦး။ စာအိမ်မှာ

နေထိုင်တာတွေ ကမ္ဘာ့အရေအချိန် စကားရစ်လိစ္ဆာန့်ဝှမ်းဟာ တကယ့်

သူထက်စင်ကြီးလို ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ့် အပြစ်အပျက် အဲဒီလို

မဟုတ်ပါဘူး။ လိစ္ဆာန့်ဝှမ်းဟာ လူတွေအဖုတ်ကြီး သတ်ခဲ့တာပဲနဲ့ သူဟာ

အယ်နစ်တိုင်တိုင် စစ်ခင်းခဲ့တယ်။ သူ့ပြောတဲ့ လူတွေ သွေးချောင်းစီး

ခဲ့တယ်”

ထောင်ပိုင်စွေက.....

“ဒါက စစ်ပွဲပါ လူတွေကို မတရား လျှောက်သတ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ သူတို့ဘေးကဲ့ကျည်က မတရားမှုတွေကို မလိုလားကြောင့် သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြထားတဲ့ကျည်ပါ။ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ ဘာဆိုလဲဗျာ သူဟာ စစ်ပွဲကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဘူး။ သူ မတရား လူသတ်တာကို ခင်ဗျား ကြားဖူးလို့လား။”

လို့ပွယ်ဟိုကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ပြောသည်။

“လူတိုင်းပေါ်မဝင်ဘဲ ဒီလို ပြောနေတာပဲ။ ခင်ဗျား နားကားနေသလား။”

ထိုအခါ ဘက္ကရိုနိုကြီးယီက ကြားမှ ဝင်ရောက်ပြောကြားသည်။

“ခင်ဗျားလို မနိဗ္ဗာန်ဘုရင်ရဲ့လက်ကိုင်တုတ်တွေကသာ လူ့အရမ်းသတ်မှာဗျာ ဧကရာဇ်ကြီးလီခွန်ဂွမ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို မသတ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မနိဗ္ဗာန်ဘုရင်တွေက မြောက်ဗားထားတဲ့ မြေပွင်ဆိုးတွေ၊ အရံသို့ဆိုးတွေကိုတော့ သတ်ခွင့်သတ်လိမ့်မယ် ဧကရာဇ်ကြီးဟာ အပြစ်ပုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့မဆိုတာနဲ့ သူ့ဖွားတွေက သတ်မိရင်တောင် သူ့ခင် အသတ်ခံမိသလို မဲဗားရတဲ့ ဧကရာဇ်ကြီး ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျေးဇူးပြုပြီး မဟုတ်မတရားစကားတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့လို့ တွေ့ရင်ပင်မိတယ်။ လို့ပွယ်ဟိုက ဘက္ကရိုနိုကြီးယီခံစကားကို မချေမနပ်တော့ပေ။ ချေမနပ်လည်း မသင့်တော့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မနိဗ္ဗာန်ဧကရာဇ်၏ ကိုယ်စားတော်တပ်မှူးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီး ကျန်လူများမှာ အမိန့်ပိုင် တာဝန်

လူမျိုးများ ခြင်နေသောကြောင့်တည်း။ သူကသာ ဆက်ရှင်းနေလျှင် ရန်ပုံကြီးဖြစ်ပြီး သူသာ ဒုက္ခရောက်ပေလိမ့်မည်။

ဖွဲ့ပွယ်ခွန်က တင်းမာလာသည့် အခြေအနေကို ဝင်၍ထိန်းပေးသည်။

“လုံပလေး မြှောင်ယိုလန်း၊ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲကွယ်၊ ဆက်ပြောပါဦးကွဲ့။”

မြှောင်ယိုလန်းသည် သူတို့အခြေအတင် စကားများနေခိုက် ပြီးပြီးကလေး ထိုင်ကြည့်နေသည်။

ဖွဲ့ပွယ်ခွန်က ဝင်ရောက် တောင်းဆိုတော့မှ သူ့ဖခင်စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်ရံတော်ကြီးခပ်ယောက်ဟာ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးရဲ့ အလောင်းကို လေ့ကုန်ပတ်ပေါ် မြန်သူထားဦး၊ ခေါင်းချင်းရိုက် တိုင်ပင်ကြပြန်တယ်။ အထမ်းသမားလို ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးက ကျန်ခစ်ယောက်ကို မေးတယ်။ ‘ဇီမင်ကြာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကဲ ကျန်တဲ့ခစ်ယောက်ကလဲ မသိကြဘူး။ ဘယ်အေးရောင်သမားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးက ‘ဧကရာဇ်ကြီးလီခွန်ဂွမ်ဟာ ဇီမင်ကြာမှာ ဆုံးတယ်ဆိုတဲ့ အမိဂြယ်လား’လို့ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသတဲ့ သူတောင်စားအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးကတော့ ဦးခေါင်းထယ်ယမ်းပဲ တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ညည်းညူနေသတဲ့ ‘ဒီလူဟာ သိပ်ကို ယုတ်ဟာလွန်းတယ်’ ခေါ်ခေါ်နိုး

တောင် လိပ်ညာသွားဆိုင်သေးတယ်' လို့ ပြောတယ်။"

ပြောင်ယိုလန်သည် သိုင်းသမားကြီးများကို တစ်ဖက် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ကောင်းကို အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားနေကြကြောင်း တွေ့ရသောအခါ သူမ၏ကောင်းကို ဆက်ပြန်၏။

"သူ့ကို အဲဒီလို ပြောမယ်ဆိုရင်လဲ ပြောစရာပါပဲရှင်၊ ပြောလောက်တဲ့ အပြစ်က နို့ခဲတာကိုး၊ အဲဒီအပြစ်ကို ကျွန်ုပ်မပြောဖို့ ကျွန်ုပ်တို့တယ်။"

အဘိုးအို'ယင်ကြည် ကမ်းကတန်း၊ ဝင်ပြောသည်။

"ဟာ.....ပြောပါ၊ ပြောပါ။"

"မိန်းကလေး ပြောနေတာတွေအားလုံး သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဘာမှ မကျွန်ုပ်ပါစေခွဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး နားထောင်နေပါမယ်။"

"ကျွန်ုပ်တို့အပြစ်က ဒီလိုမို့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ ဖိုးခွဲပြေခွေး ဝေးသန်ချာလီဟာ ဝေရာခံကြီး လိမ္မော်ပင်ရဲ့အလောင်းကို ဝိကင်မြို့တော်အထိ ယူသွားဦး မန်ချွေးတွေပဲ့လက်ထဲ အပ်သတဲ့ မန်ချွေးတွေဟာ သူခဲကောင်း ဝေရာခံကြီး၊ လိမ္မော်ပင်ရဲ့အလောင်းကို နန်းတော်ဆိုင်ပြင်မှာ ချိတ်ဆို့ထားဦး၊ တိုင်းသူပြည်သား လူအများ ပြင်သာအောင် ပြသထားသတဲ့ ကိုယ်ခံတော်ကြီးသန့်ဦးဟာ အဲဒီဦးခေါင်းကို မရရအောင် ပြန်လှူဦး၊ လူသူအရောက်အပေါက် ခုည့်တဲ့နေရာ တစ်နေရာမှာ ဂျူဂျက်မြှုပ်နှံခုံကြသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သစ္စာပျက်

အစ်ကိုကြီးက ဝေရာခံကြီးရဲ့အလောင်းဟာ စီမံကြားမှပဲ ဖိုနေသလိုလို ပြောနေတော့ သူတို့ ဘယ်ယုံကြည်မလဲ၊ သူတို့ဟာ ကျွမ်းရောက်နိုင်က လေပေါ်က ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။"

"သူတို့ဟာ ဖိုးခွဲပြေခွေး ဝေးသွားဦးတဲ့နောက် သစ္စာပောက် လောက်ကောင်းဟာ အစောင့်အရှောက်ခံသွားဦးတာ သိလိုက်ကြတယ် အဲဒီ ယူနန်တုရင်ဖြစ်နေတဲ့လူကို သတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားကြတယ် ဒါပေမယ့် ပြည်တွင်းသစ္စာပောက်ဟာ စစ်တပ်တွေ အထပ်ထပ်ချပြီး လုံခြုံအောင် နေနေတော့ နောက်ဆုံးကိုယ်ခံတော်ကြီးသန့်ဦးပောက်ဟာ လက်တွေ့လိုက်ကြရတယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ကိုယ်ခံတော်ကြီးသန့်ဦးဟာ သူတို့ရဲ့ သစ္စာပျက်အစ်ကိုကြီးကို လုပ်ကြံသတ်ပြတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တောမီးလို ဖွံ့ဖြိုးလာတော့တယ်။"

"သိုင်းလောကထဲက မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေဟာ ဒီသတင်း ကြားတဲ့အချိန်မှာ သိပ်ဦးစွာလှုပ်ရှားကြတယ်၊ ကိုယ်ခံတော်ကြီး သုံးယောက်ကိုလဲ သိပ်ဦးကျွေးကြတယ်၊ တိုင်းပြည်ကို သစ္စာပောက်ဆင့် ဘယ်လောက်ပဲ သိုင်းညှာကောင်းကောင်း နောက်ဆုံး အခုလို အသေဆုံးခံသေမယ်လို့ တိုင်းပြည်တစ်ဝန်းလုံးက ကြောက်ကြတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီသတင်းဟာ မန်ချွေးတွေကို ပျက်စားလိုပျက်စားရ လုပ်နေတဲ့ လူခဲတွေကို တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ထိတ်လန့်သွားစေခဲ့တယ်။"

ယင်ကြည် ယွမ်စစ်ကျုံး ချောင်းယွင်ဦး ထန်ချင်ဝင်းတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အားရနေကျပုံစံမှာ ကြည့်မိကြသည်။

ထောင်ပိုင်ဇွေနှင့် ထောင်ကြည်အန်းတို့ သားအဖကလေး

အတိတ်က မျိုးချစ်သိုင်းသူဟာ အကြီးများအတွက် ဂုဏ်ယူသောစိတ်ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဤအခန်းထဲ၌ ဤကောားကို မနှစ်ခြိုက်သူဟူ၍ မရှိချေဘဲ နှစ်မကင်းနိုင်သော ခြံယွမ်းချစ်နှင့် လိုပွမ်းဟိုတို့နှစ်ယောက်သာရှိသည်။

“ဒါပေမယ့်”

မြောင်ယိုလန်၏ “ဒါပေမယ့်” ဆိုသော ကောားကလေးသည် နားထောင်နေသည့် သိုင်းသူဟာများအား အကြီးအကွယ် ထိတ်လန့်သွားစေလေ၏။ သိုင်းသူဟာ ဘားလုံး ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသည်။

“ဒါပေ... ဒီသတင်းဟာ မိုးပျံမြေခွေချေ ဓာတ်ကျေးဇူးလဲ ချောက်ရော ဝမ်းနဲ့ အကြောကွဲရောသတင်း ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီကျေးဇူးမှာ မေးထန်းဟူလီရဲ့သား၊ ဝိုင်းနုတောားကိုး မေးထန်းဟူလီရဲ့သားဟာ စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ သူဟာ ဇွန်မင်ဗြီးအထိ လိုက်လာတယ်”

ချောင်းယွင်ဇိုက.....

“သူက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မြောင်ယိုလန်က.....

“ဘာလုပ်ဖို့ လိုက်လာရတာလဲ။ သူ့အဖေအတွက် တုံ့ပြန်ဖို့လိုက်လာတာပေါ့”

ဖျက်ခုံမြို့ပေါင်စုက ဝင်၍ပြောသည်။

“ခင်အသတ်ခံရခင် သားက တုံ့ပြန်ဖို့ ဝိုင်းထန် ဆိုတဲ့ကောားကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို သစ္စာပေးကံမခင် အတွက်တော့

ဟာကနေခဲ့ တုံ့ပြန်နိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ သားဖြစ်သူက လိမ္မာ သိတတ်မယ်ဆိုရင် ခင်အတွက် မတုံ့ပြန်ဘဲ ခေ့ဖိုသင့်ပါတယ်”

မြောင်ယိုလန်က.....

“ကျွန်မပေးအေးကလဲ ဒီသဘောပဲ ပြောခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မေးထန်းဟူလီရဲ့သားကတော့ ဒီလိုသဘောထားမရှိ။ မရှိဘူး။ သူဟာ နှုတ်မင်ဗြီးထဲ လိုက်လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးဦးနဲ့ ဖက်မင်းတို့တောပဲ။ သူတို့ဟာ တန်ဆောင်ပျောက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆုံမိကြတယ်။ သူတို့ဟာ သုံးယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သူတို့ရဲ့ သစ္စာဖျက်အစ်ကိုကြီးပြောခဲ့တဲ့ကောားဟာ တကယ်မှန်ပါလား ဆိုတာ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးဦး လက်တွေ့ သိရတော့တယ်။ မေးထန်းဟူလီရဲ့သားဟာ သူ့ခင်ထက်တောင် သိုင်းပညာ တော်နေတာကိုး”

ချောင်းယွင်ဇိုက.....

“အင်...ကြောက်စရာ သားအဖပါပဲလား။ သူတို့ဟာ အယ်က သိုင်းပညာတွေများ၊ ခုထားသလဲ မသိဘူး”

မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက်နဲ့ မေးထန်းဟူလီရဲ့သားတို့ ကိုက်ပွဲဟာ သိပ်မကြာပါဘူး။ နားဒီတက်အတွင်းမှာပဲ ပွဲပြီးသွားတယ်။ လက်ရည်မှ ပထွက်ကိုး တကယ်တော့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက် ညှို့ဝှက် ယှဉ်တင်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ တကယ်ပဲပိုင်ပိုင် သိုင်းအကျော်အမော်ကြီး တွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေးထန်းဟူလီရဲ့သားက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် သိုင်းပညာ သိပ်တော်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ နားဒီတက်

အတွင်းမှာ ကိုယ်ရံတော်ကြီးဆုံးပောက် လဲကျသွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
 ဝေးထန်ဟူလီရဲ့သားက မြော်ကြော့ကဲ့ ပြောရာသလို 'ကျွန်အဖေဟာ
 သစ္စာဖောက်အမည် မှီယုပြီး လူအများရဲ့ တံတွားခွက်ထဲမှာ ဖက်လက်
 ပျော့ခဲ့ရရှာတယ်နဲ့ သူ့အတွင်းမေ့ တယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
 တကယ်တမ်း အယ်သီနိုင်မယ်၊ ကျွန်အဖေကို ခင်ဗျားတို့ မသတ်ခင်
 နည်းနည်းပါးပါး၊ မေ့ပြန်မိသွားစေဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ
 ကျွန်အဖေရဲ့ မေ့သောကံညီအစ်ကို၊ မြစ်ဖူးခဲ့တဲ့အချက်တစ်ချက်ကို
 ထောက်ထားပြီး ဝါးပုဆိုးကို ဒီမေ့ မသတ်ဘူး ခင်ဗျားတို့ရဲ့အသက်ကို
 ချမ်းသာခွင့် ဝါးပုဆိုးပယ်၊ အခုခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ ခင်ဗျားတို့မိသားစု
 အတွင်းမှာ မောင်ရွက်ရေခိုတဲ့ကိစ္စတွေကို သွားဆောင်ရွက်ကြပါတော့
 နောင်နှစ် ဒီမေ့ရက်ဟာ ကျွန်အဖေရဲ့ နှစ်နှစ်မြောက် သေပျော်မိတယ်။
 အဲဒီမေ့ရက် ဒီမေ့ရာလေးမှာ ကျွန်တို့ မြန်ဆုံမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သိုင်း
 ပညာတွေကိုလဲ ထက်မြက်အောင် လေ့ကျင့်ထားပေတော့' လို့ ပြောပြီး
 သူ့အဖေရဲ့စားကို ပြန်လှယူသွားတော့၊ သူ့အဖေရဲ့စားမဆိုတာ
 တကယ်တော့ ဝေးထန်ဟူလီ ပိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဧကရာဇ်ကြီး
 လီရွှန်ဂွမ်ရဲ့စားပဲ မြစ်ပါတယ်။"

ခန်းမထဲရှိ သိုင်းသမားကြီးများသည် ဟင်ဆန် သက်ပြင်း
 ရှုလိုက်မိကြတော့သည်။

+ + +

အမြစ်အဖျက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ရှည်လျားလှသည်။
 နောက်ပိုင်း၌ မည်သို့ ဆန်းဆန်နိကြယ်ကြယ် မြစ်ဦးမည်

မယ်သေးသေး

မြောင်ယိုလနိက ဆက်ပြော၏။

"ရာသီဥတုကတော့ ဆောင်ဦးပေါက်ရာသီပဲ၊ နှစ်ပျန်ကလေး
 တွေ တွဲဖွဲ့ကုန်နေကြတယ်။ ကိုယ်ရံတော်ကြီးဆုံးဦးဟာ မြောက်အရပ်ကို
 မြောင်းရွှေသွားခဲ့ကြတယ်။ သူတို့မိသားစုတွေကိုလဲ တပဲတည်း ခေါ်သွား
 ခဲ့ကြတယ်။"

ချောင်းယှင်ဦးက မေး၏။

"ကိုယ်ရံတော်ကြီးဆုံးဦးဟာ ဝေးထန်ဟူလီရဲ့သားကို ကြောက်
 ပြီး ထွက်ပြေးကြတာလား။"

"ဟင့်အင်း၊ မကြောက်ပါဘူး သူတို့ဟာ သေမင်းရဲများနာကို
 ပြန်ပြန်ကလေး ကြည့်ပုံကြံတဲ့ သူရဲကောင်း သိုင်းသမားကြီးတွေ မြစ်ပါ
 တယ်။ ဧကရာဇ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်လုပ်ခဲ့တဲ့ တစ်ပျန်ကြီးတွေလဲ မြစ်ပါ
 တယ်။ မြောက်ဘက်အရပ်ကို မြောင်းရွှေတာကတော့ အခြေအနေ
 အရပါ။ မနီရွှေဒဏရာခံဟာ သူတို့ကို တွေ့ရာသီဦးစီး စားမဆိုင်းဘဲ
 စစ်တပ်တွေရဲ့ လိုက်ရှာနေတဲ့အကြောင်းလဲ ပါတာပေါ့။"

အတိုဆုံး 'ယင်ကြည့်က.....

"ကိုယ်ရံတော်ကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မြစ်ဝှေ့တွေကို သူတို့ရဲ့
 မိသားစုတွေကို မြန်မပြောဘူးလား။"

မြောင်ယိုလနိက.....

"ပြောတာပေါ့၊ အခြေအနေအာလုံးကို အစစအမူ မြော်မြော်
 တယ်။ ရဲ့တို့မိသားစုတွေအားလုံး၊ ကိုယ်ရံတော်ကြီးဆုံးပောက်ကြီး

သဘောထားနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ရှိကြတယ်။ မန်ချွေတွေကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ သွားလုပ်တဲ့လူ၊ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်း၊ အညံ့ပဲ ဖူးထောက်ခဲ့တဲ့လူကို ဘာဖြစ်လို့ မသတ်သင့်မှန်းလဲ၊ သတ်ရမယ် သတ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဖေးထန်းဟူလီရဲ့သား လာရင် သူတို့လဲ ရင်ဆိုင်မယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေပေးတဲ့ ရာထူးနဲ့ဂုဏ်ခန့်တွေကို ယူထားတဲ့လူမှာ သူ့ကို မသတ်သင့်ကြောင်း၊ ဘာနဲ့အကြောင်းပြုမလဲလို့ ခံခဲ့တောက် ဝိုင်းပြောခဲ့ကြတယ်။ သူ့သားကတော့ ဘာအကြောင်းနဲ့ ငြင်းနိုင်မှာလဲလို့ အားပေးကြတယ်”

ချောင်းယွင်ခိုက်.....

“အင်း.....ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း တွေကလဲ အာအာရည်တွေပဲကိုး”

ပြောင်ယိုလန်က ခေါင်ညိုတ်ခါး။

“ဖေးထန်းဟူလီ လာမယ်ဆိုတဲ့နေ့ မတိုင်ခင်ကတည်းက သိုင်းလောကထဲက သိုင်းသမားတွေဟာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ကိုယ်ရံ တော်ကြီးသုံးယောက်ဆီကို ချောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်ရံတော်ကြီး သုံးယောက်ကို ကူညီမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေါ့။ တရုတ်လို သုံးလ ဆယ့်ငါးရက်မှာတော့ ဖေးထန်းဟူလီရဲ့သားဟာ အမှန်တကယ်ပဲ ချောက်ဖို့လာခဲ့ပါတယ်တဲ့”

စနေနိုး (၁၀)
ဟူမျိုးဆက်

“ရှင်တို့အားလုံး မပူနေကြလို့လား မသိဘူး ဒီကနေ့ဟာလဲ တရုတ်လို သုံးလ ဆယ့်ငါးရက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ထန်ချွင်ဝင်ခါး ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သိုင်းသမားအားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

သိုင်းသမားများသည် မျက်နှာဖြူပေါင်စု တရုတ်ဘုန်းကြီးအဖို့ ကြီးနှင့် ဘက္ကရီအဖို့အဖို့အစကားများကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာကြခါး။

ဝိုင်းနိုးဟူအေး အမည်ရှိသည့် သိုင်းသမားသည် ဤတောင် ကလယ်ရှိ သခင်ကြီးဆိုသူအား လက်တွဲပြန်ရန် ချောက်လာမည် မဟုတ် မိလား။

ယခု ပြောင်ယိုလန် ပြောနေသည့် အဖြစ်အပျက်သည် ရှင်

သည် နှစ်တစ်ရာခန့်က အဖြစ်အပျက် ဖြစ်မည်။

အဘယ့်ကြောင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သုံးလ ဆယ့်ငါးရက် လာတုနေရသနည်း။

ပိုစနိဟူမေးသည် မည်သည့်အတွက် လာရောက်တဲ့ပြန်ရ သနည်း။

မိမိတို့တစ်သိုက်သည် ကျွန်ုပ်ငယ်ရာ အဆစ်ပါပေပြီဟု သိုင်း သမားတိုင်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် တွေးတောနေကြလေ၏။

ထိုစဉ် မြောင်ယိုလန်က သူမ၏စကားကို ဆက်ပြောရန် ဟန်ပြိုင်လိုက်သည်။

မြောင်ယိုလန်၏ အဖြေအခံဖြစ်သည့် 'ခင်'သည် ကြေးမီဆို တစ်စုံကို သူမ၏သခင်မ မြောင်ယိုလန်အနီးသို့ လာရမေးသည်။

"သခင်မလေး ခေရနွေကြမ်း သောက်ဦးမလားဟင်"

မြောင်ယိုလန်က ခေါင်းမိမြဲပြီး.....

"ခေရနွေကြမ်းတော့ မသောက်ခင်တော့ပါဘူးကွယ်။ စကား ပြောရတာ များလာလို့ နည်းနည်း ဦးမီမီ ဖြစ်လာတယ်။ အပွေးတုံး နည်းနည်းလောက် မီးဖိုပေးရင်တော့ ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်ကွယ်"

"ဟတ်ကဲ့ သခင်မလေး"

ခင်သည် အပွေးတုံးကလေးများကို အစိတ်စိတ် အမြှောမြှော နှဲလျက် ကြေးမီဆိုထံသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မီးဖိုများ တစ်ခွေတစ်ခွေ တက်လာပြီဆိုရင် သစ်ခွနဲ့ပွား သင်းဖွံ့ ထွက်လာသည်။

ထိုသစ်ခွအပွေးနဲ့ကို ရွှေ့ပိုက်လိုက်ရသူအားလုံး စိတ်နှလုံးထဲ၌ ကြည်နူးလန်းဆန်းသွားကြသည်။

မြောင်ယိုလန်က 'ခင်'လုပ်ပုံကိုငုံပုံများကို အေးအေးမွှေး မှေးကောင်ကြည့်ပြီး ချီသာစွာ ပြောလေ၏။

'ခင်.....ခေရ' ညီမ ထည့်ပေးဖို့ အပွေးတုံးတွေက ငါ့ တစ်ယောက်အတွက်ဆိုရင်တော့ အတော်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီခန်းမကြီးထဲမှာက လူတွေအများကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအပွေးတုံးကလေးလောက်နဲ့ မလောက်ငှန်နိုင်ဘူးနဲ့ တူတယ်ကွယ်"

ခင် ဆိုသည့် အဖြေအခံမူကလေးက သွက်လက်စွာ ပြန်ပြော သည်။

"ဟတ်ပါရဲ့ သခင်မလေးရယ်။ ကျွန်မကိုက နမော်နမဲ့ နိုင်လွန်းပါတယ်။ ဒီလောက်လှပတဲ့ များမှတော့ ဒီအပွေးတုံးကလေး လောက်နဲ့တော့ ဘယ်လောက်ပါပဲ။ ကျွန်မ ထင်ပြီးပြီပဲ။ သမားမယ်" သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာ သွား၏။

မကြာမီပင် ပြန်ရောက်လာသည်။

သူမလက်ထဲ၌ အပွေးတုံးကြီးများ ပါလာ၏။

ထိုအပွေးတုံးကြီးကို ခွဲစိတ်၍ မီးဖိုထဲ ထည့်လိုက်သောအခါ သစ်ခွအပွေးရနံ့များသည် ပို၍ကြိုင်လှိုင်စွာ ထွက်လာတော့၏။

မြောင်ယိုလန်က ခင်ကိုကြည့်ပြီး ထပ်၍ ညွှန်ကြားပြန်၏။

"ခင်ခေ အပွေးတုံးက ထွက်တဲ့ အနံ့အဝေ့တွေဟာ လေးနဲ့

အထူ တောင်ဘက်ကိုလှည့် လှည့်နေတယ်ကွဲ့ မြောက်ဘက် ပြတင်းပေါက် နား သွားထားလိုက်မိကွယ် ဒါမှ တို့ဖွားဆီကို အနိစာဝေတွေ လာမှာ ကွဲ့”

ခင်က ပြုံးရယ်ရင်း.....

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်ပလေး ကျွန်မဟိုက နစမ်းနမဲ့ နိုင်လွန်းမိ တယ်ရှင်”

ခင်သည် ကြေးမီနီကို မယူလျက် မြောက်ဘက်ပြတင်းပေါက်၌ သွားထား၏။

မြောင်ယိုလန်ပြောသည်အတိုင်း အဖူးရန်ဖူးကို ပိုမို ရှုရှိုက်ခွင့် ရလိုက်ကြသည်။

သို့သော် သိုင်းသမားအရင့်အဟုမားသည် ဤအဖူးရန်ကို ဤဖူးလောက် မက်ပေးခြင်း မရှိကြပါ။

မြောင်ယိုလန်ပြောသည့် အကြောင်းအရာများကိုသာ ဆက် လက် ကြားနာလိုချေကြပါသည်။

ထိုပြင် နုနယ်လှသော မြောင်ယိုလန်ကို ကြည့်လျက် ကုန်ခြေနဲ့မှ မြောင်ရင်နုနဲ့ ကဲ့သို့သော သူ့ရကားခိုင်ခိုင်သမားကြီးများ၌ ဤလို သမီးမျိုး ရှိနေခြင်းအတွက် လွန်စွာ အံ့ဩနေမိကြသည်။

ဖူးသောအားဖြင့် သိုင်းလောကသားတို့၏ သားသမီးများ သည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း၊ ရှိကြသည့် မဟုတ်ပါလား။

အားလုံး အခန်းထဲ၌ နေသားတကွ ဖြစ်သွားသောအခါ မြောင်ယိုလန်က သူမ သိရှိထားသည့်စာတ်ကြောင့်ကို ဆက်လက်ပြောဆို

တော့မည်ဟု ထင်လျက် သိုင်းသမားအားလုံး နားစွင့်နေမိကြသည်။

သို့သော် မြောင်ယိုလန်ထံမှ သူတို့ မပျော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ကျွန်မဆိုခေါင်းထဲမှာ မှနေောက်နောက်ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်ရှင်း မိကြောင့်မို့ အခန်းထဲဝန်းဝန်းမှာ သွားပြီး အနားယူမိရစေ အခု အခန်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အဖူးတုံးတွေကိုတော့ ရှင်တို့ ကြိုက်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ခင်သည်လည်း သူမ၏ခင်ပင်ပလေးနောက်မှ ထက်ကြွပ်မကွာ ပုက်မိသွားတော့သည်။

အခန်းထဲမှ သိုင်းသမားကြီးများသည် အားလုံး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်ခဲ့ကြ၏။

မည်သို့မှ စကားပြောနိုင်ကြသဖြင့် ကနယ်ဝန်းသော ခန်းမ ကြီးသည် လုံးဝ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ဤသိုင်းသမားများထဲ၌ မဆင်မခြင် လုပ်တတ်သူမှာ ရေခဲ ယွင်း၌ တစ်ပယောက်သာ ရှိသည်။

ယခုကဲ့သို့ မြောင်ယိုလန် ထွက်သွားသည်ကို သူ့စိတ်ထဲ၌ လုံးဝ မကျေနပ်ပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ ပြောထားသည့်စာတ်ကြောင့်ကို သူ့အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့်တည်း။

သူသည် မြောင်ယိုလန်ကို တားဆီးရန် မှတ်တရက် ထား

လိုက်၏။

သို့သော် ထန်ရွှင်ဝင်း၏ဖျက်စောင်းက သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လှမ်းတားမည့် စကားလုံးများသည် လည်ချောင်းထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မှတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်ချုပ်ကိုင်ရလေတော့သည်။

ပြောင်ယိုလန်နီ အခန်းထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်တိုင်မည်သို့မျှ စကားမပြောနိုင်ကြသေးပါ။

အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ဝေးဝေးနေပါကြသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ်.....

“ဟဟ”

ချောင်းယွင်ဖျို၏ အားမပဋိတ်သံကြောင့် သိုင်သမားကြီးများ အားလုံးသည် ချောင်းယွင်ဖျိုကြည့်နေရာသို့ လိုက်ကြည့်မိကြ၏။

ပြောင်ယိုလန်နီသည် ငှက်ပျော့ချောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။

ဖျက်စားကိုလည်း နဲ့သာများ ခြယ်ပွန်းလာသည်။

ပို၍ လှပလာသည်။

သူ့ဖခင်ဖောက်တွင် ခင်သည် ထပ်ကြမ်းကွာ ပါရှိလာ၏။

ပြောင်ယိုလန်နီသည် စားဖွဲ့ခိုင်းကြီးရှိရာသို့ ဆင်မယဉ်သာ ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာသည်။

သူ့ ထိုင်မည့်လှံသောအခါ ခင်သည် သူ့လက်ထဲမှ အမွှေးမှ ပြေခွေးအခေရပ်တစ်ခုကို ထိုင်ခုံပေါ်၌ ခင်းပေးလိုက်သည်။

ပြောင်ယိုလန်နီသည် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ မြည်းညှင်းစွာ ထိုင်ချပြီး

လှမ်းသွယ်ဝဟ ညီညာမြို့ရွေးရာသည် သွားကလေးများပေါ်ဘောင်ပြိုလိုက်သည်။

ချောင်းယွင်ဖျိုသည် ယခုမှ နေသားတိုင်သား ကုသွားသည်။ သူ နားထောင်လိုသည်စာကိုကြောင်ကို ယခု ပြန်ကြားရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ပြောင်ယိုလန်နီသည် နီဒါနီမေ့တော့တဲ့ ပြောလိုရာကိုသာ ဆက်၍ပြောတော့၏။

“သိုင်းသမားအားလုံး ဆိုကြတဲ့နေရာကတော့ ဘယ်ဝေထေရာအဖြစ် ဟန်ဆောင်တဲ့ ဂမိုယ်ရံတော်ကြီးရဲ့အိမ်မှာပဲ ကိုယ်ရံတော်ကြီး သုံးဦးစလုံးလဲ နို့ သိုင်းသမားတွေလဲ အများကြီး ဖို့နေတော့ သူတို့ သိမိပြီး အားမို့နေကြတယ်။ တစ်ယောက်တည်းသမားဟာ ဒီလောက် များပြားတဲ့ အင်အားစုကြီးကိုတော့ မနိုင်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဖိုပေါ်က နတ်တစ်ပါးပါးရဲ့သာ ဖြစ်နေမှပဲ သူတို့ကို နိုင်နိုင်မယ်လို့ တရုတ်စေကြီး ချောက်ဖို့နေတဲ့ သိုင်းသမားတွေက ယူဆကြတယ်။”

ချောင်းယွင်ဖျိုက.....

“အဲဒီနေရာကို သိုင်းသမားဦးစေ ဘယ်လောက် ချောက်ဖို့လဲ အဲလဲ။ အဲဒါကို မသိဘူးလား။”

“သီရိပိတယ်ရှင်၊ စုစုပေါင်း တစ်ရာလောက် ရှိပါတယ်။ ချောက်လားတဲ့ သိုင်းသမားတိုင်း အားလုံး ထိပ်သီးချဉ်းပဲလို့ အဆိုရှိပါတယ်။”

“အင်း.....ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်တည်းသမား ဘယ်

လောကီကောင်းကောင်း၊ မနိုင်နိုင်တာ သေချာသွားပြီ”

မှားထောင်နေသူများသည် ကြားထဲမှ ဝင်ရောက်လာသော ချောင်
ယွင်ချိုကို မကျေနပ်ခြင်း မှုကစားစဉ်ကြိုစား

ချောင်ယွင်ချိုကပူ ထိုမှကစားစဉ်မှာကို တစ်ခုကံ့မှ စတင်ပုံစံ
မကြည့်ပါချေ

မြောင်ယိုလန့်က ဆက်ပြောစား

“သိုင်းလောကတွေဟာ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်
သောက်ပြီး စားဆန်ဟုလီသားကို စောင့်နေကြတယ်။ ညနစ်ချက်တီး
အချိန်မှာတော့ လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာတယ်။ အဲဒီ လူငယ်
သူတို့နား ရောက်လာမှပဲ သိုင်းလောကတွေ သိကြတော့တယ်။ တကယ့်ကို
ထိပ်သီးဆိုတဲ့ သိုင်းလောကတွေ မသိအောင် လာနိုင်တဲ့ လူငယ် သိုင်း
လောကရဲ့အစွမ်းကို ရှင်တို့ပဲ ခန့်မှန်းကြည့်ကြမိတော့”

အဘိုးအိုယင်ကြည့်နှင့် ယွင်စစ်ကူဆိုသည် မှုကံ့မှစတင်စု
ဘာပြောမည်ကို သူတို့ သိလိုရသည်။

သို့သော် မှုကံ့မှစတင်စုက မည်သည့်ကောားမှ မပြောဘဲ
ဝံ့စ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“အဲဒီလူငယ်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ် သို့မဟုတ် အစိတ်
လောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ သူ ဝတ်ထားတဲ့ဝတ်စုံကတော့ ပီတိကြမ်း
ဝတ်စုံအဖြစ်ပဲ ဦးထုပ်အဖြစ်တစ်လုံးကိုလဲ ဆောင်ထားသတဲ့။ လက်ထဲမှာ
တုတ်တစ်ဆောင်း ပါသလို ကော့ပုဂံလဲ စားရည်တစ်ဆောင်းကို လွယ်ထား
တယ်။ သူက တယ်လွှက်ပုံ ဂမ္ဘာကိုဘဲ သိုင်းလောကတွေကြားက ဖြတ်ပြီး

ကိုယ်တိုင်ကြီးသုံးယောက်အိ ချောင်သွားသတဲ့.....

“ကိုယ်တိုင်တော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲပဲ
သူတို့ဟာ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းလောကကြီးတွေ မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာသာ
တော်ပဲပဲပဲ လူငယ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ကြိုဆိုကြတယ်။
ပိုင်ပညာအရ မယှဉ်သာလို့ သေချာတာကတင်ခြား သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်
မှုကံ့မှတယ်လို့ ယုံကြည်တာကတင်ခြား မဟုတ်လား”

“လူငယ်က ခပ်အေးအေးပဲ ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော်တို့
သေချာကို မပြောရင်ပဲ ဦးလောကတို့ကို ရည်ရွယ်စကားပြောရင်မိတယ်။
အဲဒီနေရာမှာတော့ မြောင်ယို မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူများလွန်း
တို့မိပဲ’ လို့ ပြောသတဲ့”

“ကိုယ်တိုင်တော်ကြီးသုံးယောက် တစ်ယောက်မှုကံ့မှာ တစ်
ယောက် ကြည့်ပြီး စားစားခန်း ဝင်နေကြတယ်။ သူတို့ ဘာမှ အခြေ
မမေ့သေမင်မှာ ဝါစေ သိုင်းအစွဲထဲက ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းလောကကြီး
တစ်ယောက်က လှမ်းအော်တယ်”

“ဟေ့.....ဒီမှာ တယ်ပီနီမှု မှုကံ့ကွား အားလုံးယောက်ျား
မှုကံ့တွေရည်ပဲ ယောက်ျားချင်း ပြောတဲ့အခါမှာ တယ်ပီနီမှု နှိမ့်ကြောင်
မှုကံ့ လုပ်ရော မတို့ဘူး မှုကံ့နှင့်လင်းလင်းသာ မြဲတယ်။ မင်းအဖေဟာ
သူ့အဖေကို ရောင်းစားပြီး ကိုယ်ကူရဲ့ကံ့ကွား သစ္စာပောက်ကွား မင်းလဲ
ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ မြစ်မှာပဲ။ မင်းလဲ လူကောင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူသူ
မရှိတဲ့နေရာမှာ စကားပြောမယ် ဆိုကတည်းက မင်းအကြံ မရှိသာတော့
ဆိုတာ ထင်စားနေတယ်။ ‘ဗျို.....စရာကြီးတို့’ ဒီဘက်လေးရဲ့

‘တောင်ချောက်ထံ မဝင်ကြနဲ့နို့’ လို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပြောလှမ်းအော်သည်။

ချောင်ပွင်နို့က ဝတ်တရက် ထ၍ နို့ကျွေးလိုက်၏။

“ဒီဆရာကြီး တော်တယ် အခုနီတရားကို ခံခဲ့ရုံပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပုံနု ကျုပ်တို့က ကြိုက်တာနို့။”

ပြောင်ယိုလန်က လက်တက်ပြောလိုက်ပြီး.....

“အဲဒီအတိုင်းနို့ရဲ့ စကားသံလဲ ဆုံးရော ခိုပ်ခဲနဲ့ လှုပ်လှုပ်လိုက်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရဦး တပြန်ပဲ။ အသံပြောက်သံကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်ရဲ့ ဝါစဉ်ကြီး အဘိုးအဘိုးကြီးရဲ့သွားရော အားရုံး ကြော့ကွလာတယ်။ လူငယ်ဟာ အဲဒီအတိုင်းနို့ရဲ့ပိုးကို ခိုပ်လိုက်တာပဲ။ လူငယ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှု လှုပ်ပြန်လွန်တဲ့အတွက် သိုင်သေမတစ်ရာကောက်ဟာ အားရုံး ကြက်သေသေသွားကြတယ်။ ဒီလူငယ်လှုပ်ရှားမှုဟာ တယ်ပြန်ပဲလား။ ဟိုဆရာကြီးကို ဘယ်လို မိမိခိုက်လိုက်ပုန်းတောင် ငါတို့ မသိမိလား’ လို့ တွေးပြီး အားရုံး ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။ ဘယ်သူမှ နောက်ထပ် စကားမပြောခဲ့ကြတော့ဘူး။”

ဒါပေမယ့်မှ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်ဆရာကြီးအား ထ၍ နို့ကျွေးသည်။

ချောင်ပွင်နို့မှာ မခံနိုင်ဘဲ ပြစ်သွားခဲ့တာသည်။

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“မိမိခိုက်မလိုက်ရတဲ့ သိုင်ဆရာကြီးလဲ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘူး။ သူ သိပ်ကြောက်သွားသတဲ့ ဂူငယ် နောက်ပြန်ချုတ်သွားတာကိုလဲ ခိုပ်ခဲနဲ့ ပြင်ကြရသတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက်ကတော့

ဒီလှုပ်ရှားမှုကို ကောင်းကောင်းသိနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလူငယ်လေးရဲ့ခင်မြစ်တဲ့ သူတို့ရဲ့ သစ္စာဖျက် အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီသိုင်ဆရာကြီးကို မကြာခင် သုံးတာ သိနေကြလို့ပဲ။ ဒီသိုင်ဆရာကြီးကို ‘သံသရာရ အရိပ်’ သိုင်ဆရာကြီးလို့ သူတို့ သိထားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလူငယ်ရဲ့ သိုင်ဆရာကြီးဟာ သူခင်မြစ်ထက် ပိုပြီး ထက်မြက်တယ်ဆိုတာလဲ သူတို့ သတိပြုမိလိုက်ကြတယ်။”

အဘိုးအဘိုး ယင်ကြည့်က တီးတိုးပြောမိသည်။

“အင်း.....တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သိုင်သေမာပဲ။”

ပြောင်ယိုလန်က သူ့စကားကို ဂရုမပြုဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“လူငယ်ဟာ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက်ဆီ ပြန်ခွင့်ကမ်း သွားပြီး ‘ဦးလေးတို့သုံးယောက်ကို ကျွန်တော် သတ်ခွင့်ရင် လွယ်လွယ်ကလေးပဲဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က တန်ဆောင်ထဲမှာကတည်းက သတ်ပစ်နိုင်မိတယ်။ အခု အခြားဆိတ်ကွယ်ရာမှာ စကားပြောချင်တယ်ဆိုတာက အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့စကားတွေကို တစ်ခြားလူတွေ ကြားလို့ မသင့်လျော်လို့မိလို့၊ ပြောတယ်။ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ‘အင်း.....’ခါလဲ ဟုတ်တယ်။ သူ့သတ်ရင် ဟိုတစ်နှစ်ကတည်းက ငါတို့ စာသေချေပြီး အခုဆို အနီးတောင် တွေ့နေလောက်ပြီ’ လို့ သုံးယောက်လုံးက စဉ်းစားမိကြသတဲ့။ ဘာပေမယ့်အဆရာက ‘ဟဲ.....ငါတူ တာမှတော့ ငါတို့ အခန်းတစ်ခန်းမှာ သွားပြောကြတာမို့’ လို့ ပြောပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။”

ချောင်းယွင်နီ တွေနေခဲ့သည်။

“ဟင်း.....ဒီကောင်က ဘယ်လောက် အရေကြီးတဲ့ကော
ပြောမှာနီလို့လဲ၊ ဓာကယ်တော့ ဒီကောင် တစ်ခုခု အကောက်ကြတာ
ဖြစ်ရမယ်”

မြောင်ယိုလ်းနီ အိမ်သာသောကောဆံကလေးက ခန်းမကြီးထဲ
ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သူတို့ဝေးယောက်ဟာ အခန်းထဲ ဝင်သွားကြတယ် အဖြေ
မှာ စောင့်နေတဲ့ သိုင်သမားကြီးတွေဟာ တစ်ယောက်မှောက်မှာ တစ်
ယောက် ကြည့်နေမိကြတယ်။ ဘယ်သူမှလဲ မတားပဲ့တော့ဘူး။ ကျွန်
တစ်ရာညွှန်လောက်တဲ့အချိန်ထဲခရောက်ရာ ဝေးယောက်လုံး အခန်း
ထဲက ပြန်ထွက်လာကြသတဲ့”

ခန်းမကြီးထဲမှ နားထောင်နေသည့် သိုင်သမားများသည်
“နောက်တစ်ထပ် အရေကြီးသောဓာတ်ကွက်သို့ ခရောက်ခိုလာပြန်မိ
ဖြစ်ကြောင်း မိမိလိုက်ကြသည်။

“ဝေးယောက်စလုံး အခန်းထဲပြင် ချောက်လာတဲ့အခါမှာ
ဘယ်အဆေးဆရာအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကြီးက ကြ
ချောက်လာတဲ့ သိုင်သမားတစ်ရာကျော်ကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြောတယ်။
ချောက်ပြီး တည့်ငြိမ်အေးအေးဆေးဆေးလဲသေခံနဲ့ ကြွရောက်လာတဲ့ မိတ်ဆွေ
သိုင်သမားတွေကို ကျွန်တို့သုံးယောက်အနေနဲ့ အင်မတန်ပဲ ကော့စွာ
တစ်မိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ သိုင်းခလောက်သား စိတ်ဓာတ်စစ်စစ်နဲ့
ကျွန်တို့ကို ကူညီပို့ လာကြတဲ့အတွက် ကျွန်တို့က အမှန်ကြီး ဝေးဝေး

မိတယ်” လို့ ပြောတယ်။ သိုင်သမားတွေဟာ ထိုင်ရာက ထပြီး ကိုယ်ရံ
တော်ကြီးသုံးယောက်ကို ဂါရဝပြုမယ်လို့ ကြိုကာခိုသေတယ်။ ကိုယ်ရံ
တော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ဓားတွေထုတ်ပြီး
ကိုယ့်ခင်ခကိုယ် ထိုးခိုက်လိုက်ကြတယ်”

“ မြောင်ယိုလ်းနီ၏ ကောားအဆံ့ပုံ နားထောင်နေသည့် သိုင်း
သမားများမှာ ‘ဟယ်’ ခနဲ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။
အံ့ညွှန်ရောပေကို။

“အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေချည်း ဝှေ့နေတယ် ဆိုပေမဲ့လဲ
ဒီလို ထုပ်လိမ်မယ်လို့ ပျော်လို့မထားတော့ ဘယ်သူမှ အချိန်မီ မကားမီး
လိုက်နိုင်ကြဘူး။ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက်ဟာ ချက်ချင်း အသက်
ထွက်သွားကြတယ်။ သမားမှန်အစ်ကိုကြီးခွဲသားကတော့ ခပ်အေးအေး
ပဲပဲ။ သေခံပဲ့သေသုံးယောက်ရဲ့ ခင်ဝက ဓားသုံးစင်းကို နှုတ်ယူပြီး
အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ကြောင်တစ်ကောင်လို ခုန်တက်သွားသတဲ့”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ နားထောင်နေသူများက ထပ်မံပုံ
မအံ့ညွှန်ကြတော့ပေ။

မြောင်ယိုလ်းနီက.....

“အဲဒီအခါကတော့မှ သိုင်သမားတစ်ရာကျော်ဟာ ခုတ်ခုတ်
သဲသဲဖြစ်ပြီး ‘ဟေ့.....လူယုတ်မာကလေး ဒီလို စုန်းကဝေအတတ်နဲ့
ခုတ်ခုတ်စက်စက် တုံ့ပြန်ရသလား’ လို့ အော်ပြီး ပြေးလိုက်ကြတော့
တယ်။ အိမ်ပေမဲ့ ဟိုလူငယ်ကိုတော့ အဆိပ်ခံကာ ပြန်ရတော့မိဘူး”

“ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးဦးရဲ့ သားသမီးတွေဟာ ချက်ချင်း

ချောက်လာကြတယ် အားလုံးဟာ ကိုယ်ရံတော်ကြီးတွေရဲ့ မိသားစုတွေပါ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေ ပြောကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး တချို့ကတော့ ဟိုလူငယ်ဟာ ကလိမ်ကကုန်ဉာဏ်ဆင်ပြီး မရိယာပယ် ကောင်းတွေ ပြောသွားလို့သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ပေးကြတာလို့ ယူဆတယ်”

ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် သိုင်းသမားအားလုံးရော ကိုယ်ရံတော်ကြီး သုံးယောက်ရဲ့ မိသားစုတွေပါ ဟိုလူငယ်အပေါ်တော့ အကြီးအကွယ် မကနူးမသွမ်း ခြစ်ကြရတယ်။ သိုင်းသမားတစ်ရာကျော်ဟာ ဒီလူငယ်ကို တုံ့ပြန်မိမယ်လို့ ကတိသစ္စာ ပြုလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူငယ် ကတော့ သူတို့ ကတိသစ္စာပြုတာကို မကြားတော့ပါဘူး။ ကြားလဲ ဂရုစိုက်မယ် မထင်ပါဘူး။”

ချောင်းယွင်ချီက ကြားရပြန်၍ မေးလိုက်၏။

“အဲဒီ ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးဦးရဲ့ သားသမီးတွေကရော သစ္စာ မပြုကြဘူးလား”

ပြောင်ယိုလန်က မေါင်ညိုတံ၏။

“ပြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ သိုင်းပညာ သိပ်မတတ် ကြဘူး”

ချောင်းယွင်ချီမှာ ‘ဟာ’ခနဲ ခြစ်သွားသည်။

“အဲဒါ ဆိုတာပေါ့၊ သိုင်းပညာ မတတ်တဲ့လူတွေက ဟို လက်ဖျားခါးရဲ့ သိုင်းသမားကို အယ်လိုလုပ် တုံ့ပြန်နိုင်တော့မယ်”

ပြောင်ယိုလန်က မြူး၍ ပြော၏။

“အဲဒီလိုထင်ရင် မှာသွားမှာပေါ့၊ အဲဒီ ကိုယ်ရံတော်ကြီး သုံးယောက်ရဲ့သားသမီးတွေကို သိုင်းလောကထဲက ကျော်ပေးတော်မူဆိုတဲ့ ဆရာကြီးတွေက ခေါ်ယူကုသမှု ပြုပေးကြတယ်။ သိုင်းပညာကိုလဲ အကောင်းဆုံး အထက်မြက်ဆုံး သိုင်းကျွက်တွေကိုမှ ဧည့်ခေါ် သင်ပေး ကြတယ်။ အဲဒီဆရာကြီးတွေက အလှည့်ကျ ခေါ်ယူသင်ကြားပေးတဲ့ အတွက် ကိုယ်ရံတော်ကြီးသုံးယောက်ရဲ့ သားသမီးတွေဟာ သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်း သိုင်းသမားတွေ ခြစ်လာတယ်။ လွှမ်းမောင်းတောက် ကျော်ကြားလာကြတယ်။ သင်ကြားပေးတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတွေဟာ ဟိုလူငယ်ကို တုံ့ပြန်မိမယ်လို့ ကတိသစ္စာ ပြုခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကတိသစ္စာကို မြှုပ်နှံကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကတိသစ္စာကို မကျိုးမပျက်အောင် အဓကောင်အထည် ဖော်ပေးနိုင်မဲ့သူတွေဟာ ဒီကိုယ်ရံတော်ကြီး သုံးယောက်ရဲ့ သားသမီးတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့်မို့ သူတို့မှာ နို့သန္ဓေပညာတွေကို အကုန်သင်ပေးခဲ့ ကြတာပဲ၊ သူတို့ဟာ ဘယ်လောကတောင် စွမ်းလာသလဲဆိုရင် ကိုယ်စိတ်ကိုယ်စိတ် သိုင်းဆွဲကြီးတွေ တည်ထောင်ပြီး မေါင်းဆောင်ချုပ်ကြီး တွေအဖြစ် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြတယ်”

ပြောင်ယိုလန်သည် ရုတ်လျားစွာ ပြောကြားနေသည့်စကား များကို ဝေငွေချုပ်တန်လိုက်ပြီး သက်မြင်းချစ်လိုက်သည်။

အမြစ်အဖျက်များကို သုံးသပ်သည့် သူတို့အိမ်သဘောထားကို မထမဆုံအကြိမ် ပြောကြားလေ၏။

“ဟင်း.....သူတို့တွေရဲ့ သိုင်းပညာ ဝိုင်းကြွယ်ထောက်မြှောက်

လာလေ သူတို့ရဲ့ တုံ့ပြန်လိုစိတ်က များလာလေလေ ခြစ်လာကြတယ်။
ဒီ သိုင်းပညာရပ်တွေဟာ လူသားတွေအတွက် ဒုက္ခဆိုကျေးဇူးလား ဒါမှ
မဟုတ် သူခကောင်းကျိုးလားဆိုတာ ကျွန်မတော့ မခွဲခြားတတ်တော့
ပါဘူးရှင်”

ဖျက်ခုံးဖြူပေါင်စုသည် သူမကိုသာ ဝေးကြည့်နေသည်။
ပြောင်ယိုလန်သည် မသက်မသာ မှတ်ဖျက်ချပြီးနောက် အမျှ
တိုင်များ မိန့်တားသည်။ ဖြောင့်မီလိုက်သာ ဝေးရောက်ကြည့်နေတော့သည်။
သိုင်းသမားအားလုံးသည် ပြောင်ယိုလန် ဆက်လက်ပြောမည့်
အချိန်ကို ငြိမ်သက်စွာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။
ထိုစဉ် ဖျက်ခုံးဖြူပေါင်စုက ဝင်၍ စကားပြောလေ၏။

“လုံပလေးပြောတဲ့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းပါတယ်။ ဒီအထဲမှာပါတဲ့ သစ္စာဖျက် ကိုယ်မတော်ကြီးဟာ
နိုးပုံဖြေခွေးလို အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ပေးဆန်းဟုလီမှန်း ကျွန်တို့အားလုံး
ပိုင်မိပါတယ်။ အပေးဆေးဆရာအဖြစ် ဟန်ဆောင်တဲ့သူကတော့ ပြောင်
မျိုးဆက်ထဲကလူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတောင်းစားအဖြစ် ဟန်ဆောင်တဲ့
လူကတော့ ဖန်မျိုးဆက်ထဲကဖြစ်ပြီ။ အပေးသမားဟန်ဆောင်ထားတဲ့
လူကတော့ ထန်မျိုးဆက်ထဲက ဖြစ်ကယ်ဆိုတာလဲ ကျွန် ကြားဖူးနားစ
မိခဲ့ပါတယ်”

ချောင်ပွင့်ဦးက သူ သိလိုသည့်အချက်ကို ဝင်ပေးလိုက်၏။
“ကိုယ်တော်ကြီး သူတို့တစ်တွေရဲ့ သားသမီးတွေဟာ သိုင်း
အဖွဲ့ကြီးတွေ တည်ထောင်ထားလို့ သခင်ပလေး ပြောင်ယိုလန်က

ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား သူတို့ ဘာသိုင်းအဖွဲ့ကြီးတွေ တည်ထောင်ခဲ့
သလဲ”

ဖျက်ခုံးဖြူပေါင်စုက ပြုံးလိုက်ပြီး.....

“ပြောမယ်လေ အဲဒီအချက်ကိုလဲ ကျွန် သိပါတယ်။ 'ကျား
စားသိုင်းအဖွဲ့ကြီး'ကို ပြောင်မျိုးဆက် နောက်ဆက်တွဲ သားသမီး
တွေထဲက တည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်။ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့
သူတောင်စားတွေ့တဲ့ ဝတ်ဆင်တတ်တဲ့ 'ကျွန်ုပ် သိုင်းအဖွဲ့ကြီး' ကိုတော့
ဖန်မျိုးဆက် နောက်ဆက်တွဲ သားသမီးတွေက တည်ထောင်ခဲ့တယ်။
'နိုးပွန်း' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ထန်လုံအဖွဲ့ကြီးကိုတော့ ထန်မျိုးဆက်ရဲ့
နောက်ဆက်တွဲ သားသမီးတွေက တည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်”

ဖျက်ခုံးဖြူပေါင်စု၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှ
ထန်လုံအဖွဲ့၏ ဝါဒဗျာဠာ သိုင်းဆရာကြီးများဖြစ်သည့် ယင်ကြည်နှင့်
ပွယ်စစ်ကျွဲတို့သည် မိမိတို့၏ ထန်လုံအဖွဲ့ကြီး မည်သို့ တောင် သစ္စ
တည်ခဲ့သည်ကို သိရှိကြရတော့သည်။

ယခင်က သူတို့အနေဖြင့် ထို အကြောင်းကို လုံးဝ မသိရှိခဲ့
ကြသဖြင့် ဖျက်ခုံးဖြူများ နီနီက အချက်ကြီး ဖျက်ခွားကြတော့သည်။
ဝါဒဗျာဠာကြီးများ ဖြစ်ပါလျက် မိမိတို့ သိုင်းအဖွဲ့ကြီး၏
သမိုင်းစဉ်ကို မသိရှိခြင်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် ဖျက်ခွားလိလိ မဟုတ်
ပါလော့။

ဖျက်ခုံးဖြူပေါင်စုက ဆက်၍ ပြောသည်။

“ပြောင်၊ ဖန်နဲ့ထန်တို့ရဲ့ နောက်ဆက်သားသမီးတွေလေး”

နှစ်ပေါင်းလေးငါးဆယ်အတွင်း 'ဟု' ခဲ့သား (ဝေးထန်းဟူလီအိသား)ကို လိုက်ရှာကြတယ်။ သူတို့မိတ်ဆုံမှာ သွေးကြောပြန်ဆပ်ပြီး တွေးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟုခဲ့သားက အသက်ကြီးနေပါပြီ။ အဘိုးကြီးမြစ်ပြီး အားအင်ကုန်ခန်းနေပါပြီ။ သိုင်းပညာစွမ်း ဝိုပေမဲ့လဲ အသက်သိပ်ကြီး နေတော့ အင်အားမရှိဘဲ မီးစားကုန် ဆီခန်း မြစ်နေမှာပါပြီ။ မြောင်း ဖန်နဲ့ထန်တို့ခို့ သားသေပစ္စေဟာ အဲဒီအဘိုးကြီးကို တွေ့တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပေးဖို့ အတင်အကြည် တောင်းဆိုကြတယ်။ သူ့မပျာလဲ ကိုယ်ခံတော်ကြီးခံခဲ့ပြီးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်ရ မြန်တယ်။

ချောင်ယွင်ဒိုက စဉ်းစဉ်းစားစား ဝင်ပြောသည်။

"မိဖြင့် ဟုခဲ့သား ဝယ်စဉ်တုန်းကလဲ မြောင်း ဖန်နဲ့ ထန်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ခံတော်ကြီးတွေကို အဲဒီလို အတင်အကြည် တောင်းဆိုလိုက်တာနဲ့ တူတယ်။"

မျက်ခုံမြေပေါင်စုက ချောင်ယွင်ဒိုအံ့ဖကားကို ဂရုစိုက်ဘဲ သူ ပြောလိုရာကောင်းကိုသာ ဆက်ပြောတော့သည်။

"အဲဒီအချိန်ကစပြီး မြောင်း ဖန် ထန်နဲ့ ဟု မိသားစုလေးစုဟာ အပြန်အလှန် တုံ့ပြန်နေပြီး သတ်ဖြတ်လာခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ ကော်အတွင်းမှာ ဒီမိသားစုထဲက လူတွေဟာ သဘာဝသောက်တစ်အရာ သေတဲ့လူ မရှိသလောက် အပြိုင်ကြိုကြိုခဲ့ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့တွေ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် သတ်ဖြတ် လိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ ကြတာကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြစ်ဖူးခဲ့တယ်ဆိုတာ 'အားလုံးကို အသိပေး

ပါတယ်"

မြောင်းယိုလန်သည် မျက်လုံးမြေ့ပေါင်စုကို မှတ်တရက် မဟုတ်ဘဲပြောရောက်.....

မျက်ခုံမြေ့ပေါင်စုက.....

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ"

"ဒီအကြောင်းတွေကို ဟောကိက မိတ်ဆွေကြီးတွေ မသိသေး တဲ့ လုံမလေးမဲ့ သူတို့အားလုံး ဒီအကြောင်းတွေ သိစွန့်ကြမှာ သေရာ ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြည့်ပြည့်နဲ့နဲ့ သိထားတဲ့ လုံမလေးကလဲ ဆက်ပြောစေချင်ပါတယ်"

မြောင်းယိုလန်သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေ၏။

ချောင်ယွင်ဒိုက ဝင်၍ ပေတူကန်ခုံပြန်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တို့ မသိမိ လိုက်ကြပါဘူး။ မှတ်သားစရာတွေလဲ ပါတာမို့ သခင်မလေး မြောင်းယို လန် အနေနဲ့ အားလုံးကို ပုံညွှာပြီး ဆက်ပြောစေချင်ပါတယ်"

မြောင်းယိုလန်မှာ မနေသာတော့ပေ။

ထို့ပြင်ဆက်ပြောမည် မြစ်ကြောင်း ခေါင်ညိတ်ပြလိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်မပေစေဟာ အဲဒီ ကိုယ်ခံတော်ကြီးလေးဦးအကြောင်းကို ထပ်ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်တစ်ဆက်တည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ကြံစတွ ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်ကိုလဲ ထပ်ပြောပြသေးတယ်။ သူဟာ လူတစ်ယောက်ကို မလွှဲမရွှင်သာ သတ်ခွင့်မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့

သူ့စားကို အပြစ်တန်း၊ ထက်နေပြီနေအောင် သွေးထားရမတုံး၊ ဖေဖေ
ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲမှာတော့ ဒီအကြောင်းအရာဟာ
ရင်နာစရာ အကောင်းဆုံးပါပဲခင်၊ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ ဒီအကြောင်းကို
ဖေဖေက ပြောပြခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့။”

သူမသည် ခေတ္တမျှ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။
ချောင်းယွင်းချီသည် ဝင်၍ မတိုက်တွန်းခဲ့တော့ပေ။
သို့သော် မကြာမီ သူမ၏ဆန္ဒအပေါ် မြန်လည်ပြောကြား

လေ၏။
“ဒီပြဿနာဟာ ကျွန်မ မဝေးစင် ကိုနှစ်ဆယ်နှစ်လောက်က
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ပြဿနာထဲမှာ သနားစရာအကောင်းဆုံးကတော့
ကလေးငယ်ကလေးမဲခေါ်မို့လို့။ သူ နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ
ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီကလေး ကျွန်မပေါ်စေ
ချင်းသောပါစေလို့ အမြဲပဲ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်မ ဖေဖေဟာ အဲဒီကလေးငယ်လေးအတွက် အင်မတန် စိတ်
ထိခိုက်ခဲ့ရလို့ပါပဲ။”

သူမ၏စကားမှာ အခြားသူများအတွက် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍
မရပေ။ သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးငယ် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ အဲဒီ
ကလေးငယ်ကလေးဟာ ဘယ်သူ့သားလဲ။ ပြဿနာဟာ ဘယ်လို ထောင်
ပေါ်လာသလဲ မည်သို့မျှ မြင်နိုင်ရင်လင်းစွာ မသိရှိကြပေ။

သူတို့အားလုံး ပြောလိုလောက်တော့ ဝေ၍ ကြည့်နေမိကြ၏။
မြောင်ယိုလန် နှင်းလင်းမှာတော့ ထိုပြဿနာ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်

အကြောင်းအရာများကို သူတို့ သိရှိကြရပေလိမ့်မည်။
ထိုစဉ် အဝေခေါ်ကြီးတစ်ဦးကဝင်၍ နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြား
လေ၏။

“သခင်မလေး၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့အတွက် သခင်မလေးရဲ့
မေတ္တာတတ်က အဲဒီသနားစရာ ကလေးငယ်ကို အကျိုးကျေးဇူး ခံစား
ရစေမှာပါ။ သခင်မလေး ထားရှိတဲ့ မေတ္တာစေတနာကြောင့် ဒီသနားစရာ
ကလေးငယ်ဟာ အသက်ရှင်လောက် ရှိနေမှာပါ။ သေချာပါတယ်။”

ထိုသူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အားလုံးက
လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤခန်းမကြီးထဲ၌ စတင်စကား
ပြောသည့်အချိန်မှ ယခုအချိန်အထိ ဘက္ကရိုက်ကြီးယီယလွဲ၍ မည်သည့်
အဝေခံတစ်ဦးကမျှ စကားမပြည် ဝင်ချောက်မပြောခဲ့သေးပေ။

ယခု ထူးထူးခြားခြား ဝင်ပြောလာသဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်
မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆံပင်များ ဖြူပွေးနေပြီး ညာဘက်လက်တစ်ဘက် ပြတ်နေ
သည့် အဘိုးအိုသည် လက်ဘက်ရည်ခန်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။
ညာဘက်မျက်မှူးတွင် ခင်ဇော်ကြီးတစ်ခု ရှိနေပြီး နှာခေါင်း
ဘေးမှ နှုတ်ခမ်းစား အစွန်းအထိ ကနီလန်ဖြတ် စားထက်ရကြီးတစ်ခု
ရှိနေသေးသည်။

အဘိုးအိုသည် အလွန်တရာ ပြင်ဆန်လှသည့် တိုက်ခွဲတစ်ခု
ကို ဆင်ခွဲခဲ့လျှင်လည်း ဆင်ခွဲရမည်။

၆၄ ■ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သို့မဟုတ် သူငယ်ရွယ်စဉ်အခါက တစ်ပါးသူ၏ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်မှုကိုလည်း ခံရချင် ခံခဲ့ရပေလိမ့်မည်။

“ဒီလောက်အင်ရာတွေနဲ့ အခုအထိ အသက်ရှင်နေခဲ့တယ် ဆိုတာ အတော့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

ခါက လူတိုင်း တွေးကြသည့်အတွေးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မြောင်ယိုလန်က ဆက်၍ စကားပြောသဖြင့် သိုင်း သမားများအံ့အာနံ့သည် မြောင်ယိုလန်ထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား ခဲ့ကြပြန်လေ၏။

“ဖေဖေရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီကလေး အတွက် ကျွန်မ အမြဲပဲ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ကျွန်မလို သိုင်းပညာ မတတ်မြောက်တဲ့လူ ဖြစ်ပါစေလို့.....”

နားထောင်နေသူအားလုံးသည် ‘ကျွန်မလို သိုင်းပညာ မတတ် မြောက်တဲ့လူ ဖြစ်ပါစေ’ ဆိုသည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ‘ဟယ်’ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

စာခန်း (၁၁)

လူ့ဦးမော်က စကားဦးမှုအစဉ်ထံ

တကယ့်ကို အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်။ သူ့ပ၏မခင်သည် ‘သိုင်းလောက မြိုင်ဘက်ကင်း’ ဟူသော ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ‘မိုးအောက်မြေပြိုင် မြိုင်ဘက်ကင်း’ ဟူသော ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ‘ရွှေဖျက်နာ တန်ခိုးစွင်’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ‘ကျွန်မြန်မူ’ ဟူသော ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားသည့် သိုင်းလောက၏ စကရား ဖြစ်ပိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော သိုင်းပညာရှင်ကြီးက သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးကို သိုင်းပညာ သင်ပေး ဟူသည့် အချက်သည် အလွန် တရာ အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်။

သို့သော်.....

မြောင်ယိုလန်၏ နဖူးပေါ်သို့ နှလုံးက သူမသည် မည်သည့်
သိုင်းပညာမှ တတ်မထားကြောင်း လက်ပြင်တွင် ဆင်သွားသကဲ့သို့
အထင်သား သက်သေပြနေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

မြောင်ယိုလန်သည် 'ဟယ်' ခနဲ အားပျော်သံများ ကြားလိုက်
ရသဖြင့် သိုင်းသားများ၏ မှက်ခွာကို လျှောက်ကြည့်သည်။

သူမ သိုင်းပညာ မတတ်သည့်ကိစ္စကို အံ့ဩနေကြောင်း
သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် ပြစ်မိသွားသည်။

“ကျွန်မခေမက သေသေချာချာကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
နှစ်ပေါင်းအောင်ရာကျော်အတွင်းမှာ မှာ မြောင် ဖန့်နဲ့ထန် ဝိဇာနည်ဟာ
ရန်ကြီးကြီးကြီးနဲ့ သတ်ဖြတ်တုန်ပြန်ခဲ့ကြသတဲ့။ စောစောက ကျွန်မ
ပြောခဲ့သလိုပဲ လူသက်တန်အပြည့် နေထိုင်သွားရတဲ့လူဆိုတာ သူတို့
ပိသားစုဝေးစုအတွင်းမှာ လုံဝ မရှိခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒီပိသားစုတွေထဲမှာ
ဘယ်လောက်ပဲ သိုင်းပညာကောင်းကောင်း အလုပ်နှစ်ခုနဲ့ လုံးဝလွှဲ
ရစ်ပတ်နေကြရတာပဲတဲ့။ သူတစ်ပါးကို တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ အလုပ်ခွင်
ခွင်ခွယ် မရွံ့ရင် သူတစ်ပါးကို ခုခံဖို့ အလုပ်ခွင်နေကြရတာပဲတဲ့။
တစ်နှစ်မှာ တစ်လခန့်လလောက် အေးအေးခေးခေး နေဖို့တောင်
အင်ပတန် ခက်သတဲ့”

နားထောင်နေသည့် သိုင်းသားများသည် အပုန်း ရန်ကြီး
များ၏ အနိဗ္ဗာန်များကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသက်ရှူ ကျပ်သွား
ကြသည်။

သတိ သံဝေဂ ရသလိုလည်း မြစ်သွားကြသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းအားဖြင့် သူတို့ သံဝေဂ ကြံမည်
ကုန်မိ။

ထိုစဉ် မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“တစ်နှစ်ပတ်လုံးလုံး ကိုလန်စာအား နေရပ်တင်မကဘူး
သက် ခုနှစ်ဆယ်၊ ခွင်ဆယ် ရောက်နေလို့ပဲ အေးအေး မနေရဘူး
ပဲပိသားစုနောက် တကောက်ကောက် နောက်ယောင်ပိ လိုက်နေတဲ့
သူဟာ အိုကြီးဆိုမလဲ ညှာစားခွင့်လွတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး
ဘဲ သွားတာပဲ။ ခံလိုက်ရတာပဲ။ သေလိုက်ရတာပဲ ဒါကြောင့် ကျွန်မ
ခေမက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခဲ့တာပဲ။ သူ သေပြီးတဲ့နောက်မှာ
မျိုးဆက်ဟာ လုံးဝ သိုင်းပညာ မတတ်မြောက်နေဘူးတဲ့”

သိုင်းသားများသည် မြောင်ယိုလန်အား သူမ၏မင်္ဂလာ
အလှယ်ကြောင့် သိုင်းပညာ မသင်ပေးခြင်းကို ယခုမှ နားလည်
သဘောပေါက်ကြတော့သည်။

မြောင်ယိုလန်က.....

“ခေမဟာ သူ့မျိုးဆက်ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးဖို့တင်မ
ပေးဘူး။ ဘယ်တပည့်ကိုမှလဲ လက်မခံတော့ဘူး။ သူ့သိုင်းပညာတွေကို
သူ့မျိုးဆက်ဆီကတင် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တပည့်ဆီကမှလဲ မပြန်ပေး
ရတော့ဘူး။ သူ တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာသင်ပေးခြင်းကို
မည်သည့် သေသွားအောင် သင်သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

သိုင်းသားကြီးများသည် ကျင်းမြန့်စု မြောင်ရင်ဖုန့်၏
အနိဗ္ဗာန်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို အလွန်တရာ အံ့ဩနေမိကြတော့

သည်။

“ပေးတာ ပြောတယ် ပြောင်ပျိုဆက်ဟာ သိုင်းညာမတဲ
တဲ့အတွက် နှစ်တစ်ရာအတွင်းမှာ ပျိုဆက်ပြတ်အောင် အသ
ချင်ခံရမယ်။ သူတို့သတ်ချင်လဲ သတ်ကြပါစေတော့၊ ပျိုဆ
အပြတ်ခံပြီး ဒီရန်ပီကို ငြိမ်းအေးစေရမယ်တဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်
ရန်မလိုရင် ရန်ပြုရမယ်တဲ့။ အဲဒါ ပေးပုစိတ်ထားနဲ့ ပေးမှ ဆို
ချက်ပါပဲ”

ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုသည် လက်အုပ်ချီလျက် “ကောင်းစ
ကောင်းလေစွ” ဟု သုံးကြိမ်တိတိ နှုတ်မြွက်ခဲ့ကာလေ၏။

+++

ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုက.....

“အင်း..... သူခိုကောင်းပြီး ပြောင်ရင်ပုန့်ကို မိုးအောက်
ခြင်ဘက်ကင်းလို ဒေါ်ဒေါ်သယုတ်ခိုတာဟာ တကယ့်ကို မှန်ကန်တာ
ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးစို့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ကျွန်တို့ သိုင်းလောကမှာ ဘယ်
ယောက် ရှိခဲ့သလဲ ခင်ဗျားတို့ ခင်းစားကြည့်ကြပါ။ သူတို့ ပုဂ္ဂိုလ်သည်
သိုင်းလောကမှ ခိုနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့ သိုင်းလောကကြီးဟာ

ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုမှာ သေချာပါတယ်။ သူခိုကောင်းပြီးခိုစိတ်ထား
ဘယ်လောက်ပြတ်ပြတ်သလဲ။ သူ့ပျိုဆက် ဒီကျွေးပေါ်က အပျောက်
အင်မတန် ထက်မြက်လှတဲ့ သူ့သိုင်းညာတွေကို အဆုံးရှုံးခံပြီး အ
ရန်ငြိုးကို အေးချမ်းစေခဲ့ပြီး ကြီးစွာသောကောင်းမှုကြီးတစ်
မိုးအောက်ပြေးပြင် ခြင်ဘက်ကင်း ကွင်းမြစ်မှ ပြောင်ရင်ပုန့်

ပျက်နံ့ဖြူ”

ပြောင်ယိုလန်သည် ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စု စကားပြောနေစဉ်
မယ်ထိုလူများကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်လံ အကဲခတ်နေခဲ့၏။
လက်တစ်ဘက်ပြတ်နေပြီး မှက်နာသို့ ဓားအင်ရာမှာရှိနေသော
မယ်ကြီးသည် ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုနှင့် ဝင်ဝင်တောက်လျက် ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုကို
ညှဉ်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် သူမ အတွင်းထဲထဲတွာသည်။

“အင်း..... ဒီအခေါ်ကြီးရဲ့ မှက်နာတွေမှာ အပုန့်ခိုးတွေ
ပုံနေတယ် ဘာအကြောင်း၊ ခိုနေသလဲ မသိဘူး”

ဤစကားများကို ပြောင်ယိုလန် ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည်
ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုက.....

စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
သူမ ထကယ်တမ်း ပြောလိုက်သည့်စကားကမူ.....

“ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အားလုံးကို ဂရုပြုပါ
အပုန့်မဲ့ ပြောနေတာတွေလဲ သိပ်မှာဆိုပြီး ကျွန်မလဲ နည်းနည်း
စိတ်ပန်းသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ခမတလောက် အနားယူပါရစေလို
အကောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့
ဝင်သွားလေတော့၏။

ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုက ပြောင်ယိုလန် အခန်းထဲ ဝင်ရောက်
ပျက်နံ့ဖြူပေါင်စုနှင့် ပြောင်ယိုလန် အပျက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ ပြည်ညောင်ရွာ ဆက်ပြော

“လုံပလေး ပြောင်ယိုလန်ဟာ နုည့်တဲ့ အသည်းခုလုံးရိုက် ခြစ်တယ်၊ ပေတ္တာရှင်ပလေး ခြစ်တယ်၊ သူဟာ သွေးလွှမ်းတဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဆက်ပြောချင်ပုံ မရတော့ဘူး”

ချောင်းပွင့်ဒီသည် မှက်ခုံဖြူပေါင်စုခေါ် လေးသံကို နားထောင် နောက် စိတ်ထဲ၌ တွေးနေမိသည်။

“အင်း.....ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးဆိုကြီးဟာ ပြောင်ယိုလန် ပြောမယ့် စာတင်ကြောင်းကို သိနေပုံရတယ်”

သူသည် မှက်ခုံဖြူပေါင်စုအား လှမ်း၍ တောင်းပန်လိုက်ခဲ့သည်။

“ကွန်တော် နည်းနည်းလောက် ပေတ္တာရှင်ခံချင်ပါတယ်၊ ဒီစာတင်ကြောင်းကို ကိုယ်တော်ကြီး သိနေရင် ကွန်တော်တို့အား မှတ်သားရအောင် ပြောပြပါလားခင်စရာ”

မှက်ခုံဖြူပေါင်စုက လိုလိုချင်ချင်ပင် ခေါင်းညှိတ်လေ၏။

“ကောင်မိစ္ဆာ ဒီစာတင်ကြောင်းကို ကျွမ်းကလဲ ဆက်ပြောပြမယ်”

ခန်းမထဲရှိလူများ ထိုင်၍နားထောင်နေသည်မှာ အသိရှိတဝေကြားမြှင့်ခုံပြိုင်သည်။

သို့သော် တစ်ယောက်မျှ မဇ္ဈိမကြည့်သေးချေ။

မှက်ခုံဖြူပေါင်စုက ဆက်လက်ပြောပြမည်ဆိုသောအခါ အလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခြစ်သွားကြလေသည်။

မှက်ခုံဖြူပေါင်စုက.....

“ဒီနှစ်ပေါင်းတစ်ရာအတွင်းမှာ ‘ဟု’ ပျိုးဆက်ဟာ အတော်ကလေး အဖုံးခွဲ ခင်ဆိုင်ကြုံရတယ်၊ ဒီလောက် နှစ်ကြာရှည်အောင် သူတို့ပျိုးဆက် ကျန်နေတာကလဲ အပန်းအဆောင်၊ ကောင်းလိုပဲ၊ တစ်ခုလဲ မှီသေးတယ်၊ ဟုပျိုးဆက်ဟာ ပျိုးဆက်တစ်ဆက်ချင်း ရန်ငြိုးချေနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျိုးဆက်သုံးဆက် မိသားစုသုံးခုကို သူ့မိသားစုတစ်ခုတည်းနဲ့ ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်နေရတယ်၊ နှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်အတွင်းမှာ ဟုပျိုးဆက်ဆီက တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ အပွမ်းထောက်သူတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီလူတွေဟာ သူ့အထက်ကပျိုးဆက်တွေ ပွဲနိမ့်မှုအတွက် အတိုးချိုး ပြန်တုံ့ပြန်တာပဲပဲ၊ ကဲ..... ဒီရန်ငြိုးဟာ ဘယ်ပြတ်နိုင်တော့မလဲ”

“ပြောင်၊ ဖန်ခွဲ ထန်မိသားစုတွေဟာ အင်အားကောင်းတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့လဲ အင်အားကောင်းတာပဲဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ မနေပုံကြပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ‘ဟု’ ပျိုးဆက်တွေဟာ ခင်ဆိုင် မတိုက်နိုင်တဲ့အခါမှာ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံ တိုက်ခိုက်ကြလို့ပဲ”

“ခန်းမီတူရင်လက်ထက်ကြတော့ ပြောင်၊ ဖန်ခွဲ ထန်မိသားစုရဲ့ ညီညွတ်မှုဟာ ပြိုကွဲသွားတယ်၊ သူတို့ညီညွတ်မှုနဲ့ ဟုမိသားစုရဲ့ ရန်ကို တွန်းလှန်ဖို့ဆက် ဝေရစ်ကြီးလီရွှန်ပုံရိပ်မဲ့စားဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့တော့တယ်”

ထိုအသိရှိအခါက သိုင်းလေးများသည် အခြားသိုင်းလေးများအသိုင်းကွမ်းများကို မက်ဟောကြသကဲ့သို့ လီရွှန်ပုံရိပ်မဲ့စားကိုလည်း မက်ဟောဟော အလိုရှိလာကြတော့၏။

သူတို့သည် ပြောင်ပန်းနှင့် ထန်မိသားစုများကိုသို့ပင် လိမ္မော်ဝှမ်း
၏စားကို ရရှိရန် သံသယပင် လိုက်လံရှာဖွေကြတော့၏။

တစ်ကြိမ်တွင် လိမ္မော်ဝှမ်း၏စားကို လိုက်လံရှာဖွေကြသော
သိုင်းလောကသားများစွာတို့သည် လေဝံ့ယန်မြို့၌ လာရောက်စုစည်း
မိကြသည်။

ထိုသူများနှင့် ပြောင်ပန်းနှင့် ထန်မိသားစုတို့ ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု
ကျင်းပခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ အဝေး၌ လိမ္မော်ဝှမ်း၏စားကို ကိုယ့်အစွမ်းအစဖြင့်
ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေကြရန် ထိုစားကို ရရှိသူအား ဆွေးနွေးပွဲသို့ဘက်
ရောက်သည် သိုင်းလောကသား၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ရန်
အထူးသဖြင့် ဟုမိသားစုက လာရောက် ရန်ရာခိုင်သဖြင့် ဟုမိသားစုနှင့်
တိုက်ခိုက်သည့်တိုက်ပွဲ၌ ထိုစားကို ကိုင်စွဲသူ၏ အမိန့်ပေးသံအတိုင်း
တလေပေတစ်လ လိုက်နာတိုက်ခိုက်ရန် သေသည်တို့ကို အများသဘောတူ
မုန်ဖြတ်ပြီး ကတိသစ္စာ ပြုလိုက်ကြသည်။

ထိုသို့ သစ္စာပြုပြီးနောက် ပြောဆိုအတိုင်းအတွင်းမှာပင် ထန်မိလှ
အဖွဲ့သည် လိမ္မော်ဝှမ်း၏စားဓနိတ်ကို ရရှိသွားခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် သိုင်းလောက၌ ထန်းလုံအဖွဲ့ နာမည်ကြီးလာ၏။
ထန်မိလှအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ချစ်ကြီးများကလည်း လိမ္မော်ဝှမ်း
၏စားကို ဝိုင်းဝန်းလေ့လာစွာ သိမ်းဆည်းခဲ့ရာမှ နှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်လာ
သောအခါ လိမ္မော်ဝှမ်း၏စားဓနိတ် ကျော်ကြားမှုသည် တဖြည်းဖြည်း
ပျော့ပျော်လာခဲ့ရတော့သည်။

ထိုသို့ ပျော့ပျော်လာသောအချိန်၌ပင် 'မိုးနင်း'ဟု အမိပွား
ရသော ထန်မိလှအဖွဲ့ကြီးသည် ထန်းလုံနန်းကျွန်း (မိုးနင်း၊ တောင်ပိုင်း
အဖွဲ့)နှင့် ထန်းလုံလောကျွန်း (မိုးနင်း၊ ပြောက်ပိုင်းအဖွဲ့)ဟု အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့
ကွဲသွားခဲ့ကြသည်။

ထိုတောင်ပိုင်းနှင့် ပြောက်ပိုင်းအဖွဲ့၌ အစဉ်အလာတစ်ခု ရှိခဲ့၏။
ဆယ်နှစ်တစ်ကြိမ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ ဦးဆောင်မှုနောက်သို့ ကုန်
တစ်ခွဲက လိုက်နာရသည်။

မျက်နှာဖြူပေါင်စုသည် ထိုအတိုင်းတစ်ကြောင်းကို ရှည်လျား
စွာ ရှင်းမြို့စေရန် ထန်မိလှအဖွဲ့၏ ဝါဒဖြန့်ပြီး သိုင်းလောကကြီးများဖြစ်
ကြသော ယွမ်စစ်ကျွန်းနှင့် ယင်ကြည်တို့အား မှတ်တရက် လှမ်းပေးလိုက်
လေ၏။

“သယံဇာတပုံလဲ ကျွန်ပြောတာ မှန်ခဲ့လားလို့ နောင်ကြီး ယွမ်စစ်
ကျွန်းနဲ့ နောင်ကြီး ယင်ကြည်”

အဘိုးအို ယွမ်စစ်ကျွန်းနှင့် ယင်ကြည်တို့မှာ ကမ္ဘာကသာ
ခေါင်းညှစ်မိပြုကြလေ၏။

“ကိုယ်တော်ကြီး ပြောခဲ့တာတွေဟာ အမှန်အကန်တွေလည်း
ပါပဲဗျာ”

မျက်နှာဖြူပေါင်စုက ယူပီပြီး ဆက်ပြောလေ၏။
ထန်မိလှအဖွဲ့ဟာ လိမ္မော်ဝှမ်းရဲ့စားဓနိတ်ကို တစ်ခွဲတစ်ခွဲ လှူလှူ
ဝှက်ဝှက် သိမ်းဆည်းခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ယနေ့ထက်တိုင် ဒီစား
ဓနိတ်ဟာ ထန်းလုံအဖွဲ့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့်

ဒီဘေမြတ်အကြောင်း သိသူဟာ ဟောဒီနောက်ဆက် သိုင်းလောကသားတွေထဲမှာ အင်ပတန် နည်းပေါင်းတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ထန်းခဲလုံအဖွဲ့ကြီးရဲ့ခေါင်းဆောင်ချုပ်ကြီးတိုင်းဟာ ရာထူး အလဲအလှယ် လုပ်ကြတိုင်း နောက်ဆက်ခံတဲ့ ခေါင်းဆောင်ချုပ်ကြီးတိုင်းကို ဒီဘေမြတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အပြည့်အစုံ အသိပေးလေ့ ရှိခဲ့ကြတယ်။ အခု ဒီဘေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထန်းခဲလုံအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ချုပ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ချောင်ယွင်နီဟာ မကြာခင်ထ ထထပေးနေတာကို တွေ့ရတယ်။ မင်းကို ခေါင်းဆောင်ချုပ်ကြီးရာထူး လွှဲပြောင်းပေးတဲ့ အခေါင်းဆောင်ချုပ်ကြီး ထန်းခဲလုံနဲ့က ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့ဖူးလား”

ချောင်ယွင်နီမှာ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ မသိရှိခဲ့ရသဖြင့် ယောင်ယောင်ကနဲကနဲ ဖြစ်နေသည်။

မည်သို့ ပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။
ချောင်ယွင်နီ၏အရောက်ကို ထန်ချင်စင်စင်က အလျှင်အမြန် ဝင်ရောက်ကာကွယ်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မအဖေဟော ကွယ်လွန်မိနီမှာ ဒီအကြောင်းတွေ လုံးဝ ပြောပြခဲ့မိဘူး။ အကြောင်းမို့ အစ်ကိုကြီး ချောင်ယွင်နီဟာ ဘာမှ မသိခဲ့ရှာပါဘူးရှင်”

ဖျက်နုံးဖြူပေါင်စုက လက်ယူသည့်လေသံဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

ဤလူလိုက်ထံ၌ သူ့သာ အသိဆုံး အတတ်ဆုံး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။

“အင်း.....ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ဒါက အဖေမကြီး မိဘုမလေ ထားလိုက်မိတော့ ဝေကရစ်လိမ့်မို့မို့မို့ ဘေမြတ်အကြောင်းကို သိ ဆက်ပြောတော့မယ်။ အခုဆိုရင် ဒီဘေကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန် ပြန်ပြင်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ လက်ရှိအဖွဲ့တွေကိုကြည့်ရင် ခုစ်ပေါင်း ခုစ်စပတ် ခုနှစ်ခုနစ်—ခုနစ်ဆယ့်ခုနှစ်ခုနစ်လောက်ကပေါ့”

လွန်ခဲ့သော ခုစ်ဆယ့်ခုနှစ်ခုနစ်ခုနစ်သည်မှာ သမိုင်းကြီးနှင့်စာလွှင် အလွန်တရာ သေးငယ်သော ခုစ်အစိတ်အပိုင်းကလေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်က မျက်နှာဖြူပေါင်စုသည် တရုတ်ဘုန်းကြီးအဖြစ်သို့ မရောက်သေးပေ။

ဒုက္ခပျောက် လူကိုတောင်၌ ဆေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလွှဲကာ ရှိနေပေသေးသည်။
ချန်ကျီဗြူးကား အလွန်တရာ နိမ့်ကျရွာပေးသောမြို့ဖြစ်၏။ ထိုမြို့၏ ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးလက်တောရွာလေးများကား ဂိုဏ်းပင် ရှားပါးပေသေးသည်။

ပေါင်စုသည် ချန်ကျီဗြူးမြို့ရှိ ကျေးလက်တစ်ခုမှ ကျေးတောသား ဆေးဆရာကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။
ထိုဆေးသိုဥပုဥယျာဉ်သည် သိုင်းယွင်ကို အလွန်ပြတ်မီကြ၏။ အမွယ်ရောက်သည်နှင့် သိုင်းယွင်ကို သင်ကြသည့်သာ ဖြစ်သည်။

လူတိုင်းလိုလို အနည်အကျဉ်းတော့ တတ်မြောက်ကြကုန်၏။

ပေါင်စုသည်လည်း ထိုအခင်းထဲ ထုံးစံအတိုင်း သိုင်းပညာ အနုညီအကူညီတော့ တက်သည်။

ထိုအခင်း သိုင်းတတ်သူ ပေါ်မှာသလောက် တံလွန်ကုက္ကား အလွန်တရာ ရှားပါလှ၏။

တစ်ကိုယ်အတွက် ဝမ်းစာရှာဖွေနေပင် ဝက်ခဲလှသည်ဖြစ်ရာ မိန်းမပျိုပြီး သားသားများကို ကြွေးမြေဖြုတ်ရန် ဆိုသည်ကိုရှုကာ ပေါင်စု ကဲ့သို့သော လူမျိုးအဖို့ အိပ်မက်ပင် မဟက်ဝံ့သော အခြေအနေဖြစ် ပေသည်။

ထိုနှစ်ကုန်ခါနီး ဆယ့်နှစ်လင့်ခါ ညတစ်ညတွင် ပေါင်စုသည် အခက်ကို မှုးအောင်သောက်ပြီး အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ကြိုးစားပင် ကြိုးစားသော်လည်း တကယ်တမ်း အိပ်ပျော်ရန် ကား ဝက်ခဲလှသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အလွန်အလွန် အေးချမ်းလှသော ရာသီဥတုကို ခုခံကာကွယ်ရန် ပေါင်စု၌ ပါးလွှာသော ဇောင်ကလေး တစ်ထည်သာ ရှိသောကြောင့်တည်း။

အခက်မှနေသော်လည်း ပေါင်စုပျော အိပ်မပျော်နိုင်သေးချေ့ "ဝန်း ဝန်း ဝန်း"

"ဆေးဆရာ ချို..... ဆေးဆရာ ထပ်ပြီး အိပ်နေပြီလား" အသံကား အတော်ပဲသည်။

ကွမ်းမီး ခြည့်နယ်သားတို့၏ လေသံဖြစ်ကြောင်း ပေါင်စုပေါ်သည်။ "ဝန်း ဝန်း ဝန်း ချို..... ဆေးဆရာ ထပ်ပါလား အခု"

ကြီးလို့"

ထိုလူမိမိသည် တံလွန်များ ပြတ်ထွက်လှပတတ် တံလွန်ရမ်း ထုခိုက်နေသည်။

ပေါင်စုသာထ၍ တံလွန်ကို ဖွင့်ပေးပါက သေချာပေါက် တံလွန်ကို ချိုးဖျက် ဝင်လာပေလိမ့်မည်။

ပေါင်စုသည် တံလွန်ကို အဖျက်မခံနိုင်သဖြင့် ကယုကာယာထကာ တံလွန်ဆိုသို့ လျှောက်သား၏။

သူတံလွန်အဖို့ဆို ထုခိုက်မိပြီးတွင် တံလွန်များသည် ဝန်းခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။

"ဘုရား..... ဘုရား..... တော်ပါသေးစို့ ပါသာ တံလွန်ကို ဖွင့်ပေးပေလို့ လုပ်နေမိရင် ငါ့နဖူးကို တံလွန်နဲ့ မှိုက်မိတော့မှာပဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေရတာပဲ မသိဘူး"

ပေါင်စုသည် သူ့အာတွေး မခန်းမီ တံလွန်၌ ရပ်နေသည့်လူမိမိ ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူသည် ဒီထုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ မျက်နှာအမူအရာကလည်း အလွန်တရာ အရေးကြီးနေပုံ ရသည်။

"ဆေးဆရာ ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲ မြို့ပြန်လုပ်ပါ အင်္ကျီ အဝတ်အစားလဲပါ"

လူမိမိက ကုန်ပင်လောင်စွာ သော်လိုက်သဖြင့် ပေါင်စုမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မိတ်.....မိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်.....ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စကားရှည်မနေနဲ့၊ လူနာ သိပ်အပူပူကြီးတယ်.....ဆွေ”
ထိုလူစိမ်းသည် စကားကို အပိုမပြောဘဲ ငွေတုံးတစ်တုံးကို စာမျှ အစုတ်ကလေးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။
ပေါင်စုအိမ်မှတ်လုံးများ လောဘာစော့မြင့် ဝင်းဝင်းတောက် သွားသည်။

အဘယ်မှာလျှင် လောဘာစော့ မတောက်ဘဲ နေမိအံ့နည်း။
ဤကဲ့သို့ ကြီးမားသော ငွေတုံးမျိုးကို ပေါင်စုတစ်သက်၌ မမြင်ဘူး။ မရဘူးဆိုသည်မှာ အမှန်ပင် မဟုတ်ပါလော။
လောဘာစော့သည် တုံ့နေမနေသော ပေါင်စုကို သွက်လက် လှင်မြန်သွားစေ၏။

သူသည် အင်္ကျီအဝတ်အစား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရင်း ဆေးဆရာ လာပင့်သွား၏။ နှက်နာကို ခိုးကြောင်ခိုးရက် ရောင်းကြည့်မိသည်။

“အင်း.....ပုံစံကတော့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ပုံစံပဲ၊ တစ်ခုခုကို အတော်ကလေး ကြောင့်ကွေးနေပုံတော့ ရတယ်၊ သူ့လူနာဟာ ဆိုးဆိုရွေးရွေး ခြစ်နေပုံရတယ်”

“ဆေးဆရာ ကြားလှရင်လား၊ ဝင်ရူး ဘာတွေ ထုတ်နေလို့လဲ ချ”

“ငြီးပါပြီဗျ ငြီးပါပြီ”
“ငြီးရင် လာရူး၊ သိပ်ကြာမနေနဲ့”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ”
ပေါင်စုသည် အင်္ကျီကြွယ်သီးများကိုပင် ပြီးစီးကုန်စင်အောင် မတင်နိုင်တော့ပေ။

သူ၏ ဆေးဆရာက ငွေတုံးထုတ်ပေး၏။
“ဆေးဆရာ၊ ဘာတွေ ထုတ်ပေးနေပြန်ပြီလဲ”

“ကျွန်ုပ့် ဆေးဆေးထွက်ပါပြီ”
“မရှာနဲ့တော့၊ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်ကိုင်ထားတယ်”
ပေါင်စုမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မြန်လိုက်တဲ့လူ ဘယ်တုန်းကများ၊ ငါ့ဆေးဆေးထွက်ကို ရှာယူ ထား ပို့ ဂံသလဲ မသိဘူး”
သူသည် ကမန်းကတန်း အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။
ပေါင်စုက.....

“မိတ်ဆွေ ကျွန်ုပ်စိတ်မိလေး စောလောက် ပြန်မိတ်ပါရစေ ငြီးဗျာ”

“မိတ်မို့ ဝင်ရူးအိမ်ထဲက ပဋ္ဌာန်းတွေက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိသလဲ၊ အဲဒါတွေ သူ့အိမ်ခိုးခံရရင် ကျွန်ုပ်ဆယ်ဆ လျော်ပေးမယ် လာ.....ကျွန်ုပ်နောက် လိုက်နဲ့”

ထိုလူစိမ်းသည် ပေါင်စုကို ရင်စောင့်၌ ပြောခြင်းမဟုတ်ပေ။
သူတံသီထုတ်ပျာ ထွက်ခွာရင်း လှမ်းပြောသွားခြင်းဖြစ်ရာ ပေါင်စုသည် တံခါးကို မပိတ်တော့ဘဲ လူစိမ်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရ တော့သည်။

ထိုရွာသည် ရှားပါးကွပ်တည်းသောရွာ မြစ်သော်လည်း
အရပ်တစ်ပါးသို့ ဝင်သွားဖူး တည်းခိုနိုင်မည် တည်းခိုခံတစ်ခုတော့
ရှိသည်။

ထိုတည်းခိုခန်းခံ အမည်ကား 'မိန့်အန်း' ဟုသတင်း။

+++

ပေါင်စုသည် လူစီမံခန့်ခွဲအတွဲ တည်းခိုခန်းခံသို့ ရောက်ရှိ
သွား၏။

တည်းခိုခန်းခံ အပြင်ဘက်ခြံဝင်းထဲ၌ ဝိကင်းနေပြည်တော်မှ
ရောက်ရှိလာဟန်တူသောမြင်းဖူး၊ မြင်းလှည်းဖူးနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယ
အမျိုးကို တွေ့ရှိရသည်။

ပေါင်စု တွေ့သည်။

ဇနီးသွားတွေကတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံ၊ အခုမြင်နေရတဲ့
မြင်းတွေကို ကြည့်ရတာ၊ ငါ့ကို ငွေပေး ရက်ရောပုံတွေ ကြည့်ရတာ
နှစ်ခုနှစ်ခု ဒီလူတွေ အင်မတန် ငွေပေါတယ်ဆိုတာ သိသာနိုင်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီလို ရွာထဲမိစ္ဆာငယ်ကလေးက တည်းခိုခန်းမှာ လာတည်း
ခိုရတာလဲ မသိဘူး။"

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သောအခါ လူစီမံသည် မီးတုတ်ကို
အခန်းထောင့်၌ ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး ပေါင်စု၏လက်ကို တဖက်က ဆွဲပေး
သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် အော်ပြောလိုက်သည်။

"ဆေးဆရာ ရောက်လာပြီ"

အခန်းထဲမှလူများ အလွန်လျှံ ထွက်လာကြသည်။
ထိုလူများသည် ဆေးဆရာပေါင်စုကို တွေ့လိုက်သောအခါ
ဖျက်နှာဖျား ဝင်းထိန်သွားကြ၏။

ထို့နောက် ပေါင်စုအား အရွှေ့ဘက် အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားသည်။

ပေါင်စုသည် အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အလန့်တကြားမြစ်
သွားတော့၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အခန်းထဲရှိ ခုတင်လေးလုံးပေါ်၌
သွေးရေခဲ သံရေခဲ လူနာလေးယောက်ကို ကြောက်လန့်စွာ တွေ့မြင်
လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

"ကဲ.....ဆေးဆရာ ဘာဝေနေတာလဲ လူနာတွေကို စစ်ဆေး
ကြည့်စမ်းပါ"

ပေါင်စုသည် ထိုအခါကမူ သတိဝင်လာပြီး လူနာလေးယောက်
ကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်လံစစ်ဆေးတော့၏။

လူနာလေးယောက်စလုံး ဓားဒဏ်ရာများ အပြင်းအထန်
ရရှိထားသည်။

အမျိုးက ဦးခေါင်း၌ အမျိုးက ပုပ်နှင့် လက်မောင်း၌ အမျိုးက
ဖျက်နှာ၌ သွေးညှိနှင့် ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရရှိထားသည်။

"သူတို့ ဓားပြတ်ကို ခံရလို့လားခင်ဗျာ"

ပေါင်စုက မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ သူ့အား လာပင့်ဆောင်သည့်လူက.....

“ဒီမှာ ဒီလူတွေ မြန်မြန်နေကောင်းအောင်သာ ပြုစုကုသပေးပါ။ ကျွန်တို့ ခင်ဗျားကို ထပ်ပြီး ကျေနူးဆပ်ပါဦးမယ်။ တခြားဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူး ပေးမနေနဲ့ဗျား။ ခင်ဗျားပေးလဲ ကျွန်တို့က ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ပေါင်စု အောင့်သွားသည်။
တယ်စိုင်းပျတဲ့ကောင်ပဲဟု တွေ့နေရသည်။
သို့သော် ဤလူများကို သူ ကလေးကဆန် မလုပ်ခဲ့ပေ။
လူတိုင်း တားကိုယ်စီ ချိတ်ဆွဲထားကြပြီး မျက်နှာများကလည်း တင်းမာစက်ထန်နေကြ၏။

သူသာ အပြောမတတ်လွှင် သူသည်ပင်လွှင် ဤအခန်းထဲရှိ အခြားလူများနှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်တက်လျက် လူနာအသစ်အဖြစ် စိပ်နေရမည်ကို နှိပ်စားမိသဖြင့် ပေါင်စုသည် ဆေးဝေထွာထဲမှ ဆေးများကို ထုတ်ယူလျက် အလွင်အမြင့် ကုသရလေတော့၏။

ထိုလူနာလေးယောက်ကို ကုသပြီးသည့်အခါ ပေါင်စုအား လာဟုတ်သည်လုက ပေါင်စုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

“ဆေးဆရာ၊ ဒီလူနာတွေကို ကုသလို့ ပြီးပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးပါပြီ။”

“မိမိဖြင့် ကျွန်တို့နောက် လိုက်ခဲ့ပါ။ ကုစရာလူနာတွေ ကျန်သေးတယ်။”

ပေါင်စုသည် ဆေးဝေထွာကို ကိုင်လျက် ထိုလူ၏နောက်သို့ လိုက်သွားရပြန်သည်။

အနောက်ဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသော အခါ ခဏ်ရာမြင့် လူသုံးယောက် လဲနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် အမျိုးသမီးနို့ဖို၏ လူနာသုံးယောက်စလုံး တာအထဲမှာ ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။

ပေါင်စုသည် အရားအကျင် သက်သာသောဆေးများနှင့် စိတ်အာရုံ ကြည်လင်စေသောဆေးများကို တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။ ပေါင်စု၏ဆေးဝေကြောင့် လူနာခုစီယောက်စလုံး ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

လူနာရှင်၏မျက်နှာများသည် ပေါင်စုရောက်စကလို သူနိုသုန် မှန်မှန် မဟုတ်ကြတော့ပေ။

ဒေါသထွက်နေသည့် မျက်နှာများ၌ ဒေါသအစိပ်အရောင်ကို မတွေ့ကြရတော့ပေ။

ဆေးဆရာလာဟုတ်သည် လူစိမ်က ပေါင်စုအား လှမ်းပြောသည်။

“ဆေးဆရာ၊ လောလောထယ်ထယ်တော့ ခင်ဗျား မပြန်ပါနဲ့ဦး။”

ကျွန်လူတွေ တစ်ရာရ မောက်လာရင် ခင်ဗျား အဆင်သင့် ရှိနေပြန်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအတွက် အခန်းတစ်ခန်း ပြင်ပေးထားမယ်။ အဲဒီမှာ အိပ်ပါ။ စားစရာရှိတာကို မှာစားပါ။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်လောက်အောင် ကျွန်တို့ တက္ကသိုလ်ဆပ်ပါ့မယ်။”

ပေါင်စုသည် ကြီးမားသော ဂွေတုံနို့တစ်တုံကို ရရှိထားပြီး ပြန်ရာ ထိုလူ၏ပြောစကားကို မယုံမချီပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုသူ ညွှန်ပြသည့်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်

အနားယူသိပ်စက်လေတော့၏။

နံနက် အစုတ်တက်စေအချိန်၌ ပေါင်စု အိပ်ရာမှ ထ၍ လာသည်။

မြင်းထန်သော မြင်းခွာသံများက သူ့အား လှန်နှိုးလိုက် ပြင်းပေတည်း။

သူသည် အိပ်ရာမှထ၍ တံခါးပေါက်ကို မြည့်ညောင်စု လျှောက်လာပြီး ကြည့်သည်။

တည်ငြိမ်စေရန်အတွင်းသို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ တစ်ယောက်မှာ စုတ်တီစုတ်မြတ်ဖြင့် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း သန်သန်ရှင်းရှင်းရှိသူ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

အသက် သိပ်မကြီးသေးချေ။

လူရွယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် တည်ငြိမ်စေရန်ဆဲ ဝင်လာသောအခါ ဆေးဆေးပတ်လာသူ အပါအဝင် သိုင်သမားများသည် အလွန်တရာ နှိုးသံကိုနိုး၍ ကြီးဆိုကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

လူကောင်းများကို မဆိုထားနှင့် ခက်ရာနေရာသို့များပင် နာကျမှုများကို အံ့ကြိုက်ခံကာ ထထိုင်ကြသည်။

သူတောင်းစားအသွင်းအပြင်ရှိသော လူကြီးကို မေါင်းဆောင်ပြီး 'ဖန်' ဟုခေါ်ပြီး လူရွယ်ကိုမူ သခင်ကလေး 'ထန်' ဟု ခေါ်ဆိုကြောင့် ပေါင်စု ကြားသိမှတ်သားလိုက်ရ၏။

ထိုသခင်ကလေး ထန် ဆိုသူကား နောင်တွင် ထန်လုံပေကွဲ၊ အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ မေါင်းဆောင်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာမည့် ထန်ကျွန်းပေတည်း။ ခက်ရာမရှိသည့် လူကောင်းသိုင်းသမားများထဲမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က မေါင်းဆောင်ကြီး 'ဖန်' နှင့် သခင်ကလေး 'ထန်' တို့ကို အသံတိုးတိုးဖြင့် ရှင်းလင်း အစီရင်ခံနေသည်။

သို့သော်.....

သူ အစီရင်ခံသမျှ စကားများကို တံခါးကြားမှ သောင်းမြောင်းများထောင်နေသည့် ပေါင်စုက ကြားသိနေရလေ၏။

"မေါင်းဆောင်ကြီးဖန်နဲ့ သခင်ကလေးထန်တို့ခင်ဗျား- ကျွန်တော်တို့ဟာ ရန်သူမိသားစုများကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ပါတယ်"

သခင်ကလေး ထန်က မေ့မိနေသလိုလို၏။

"မင်းတို့ ဘယ်နေရာက စလိုက်ခဲ့ကြသလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ တရာတိုပြည်မဟာတံတိုင်းကြီးနဲ့ အမြို့ဘက်က ဧပြီ လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ တောင်ဘက်ကို တောက်လျှောက်ဆင်းလာကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ သူတို့ဆင်းလာတဲ့အတိုင်း တောက်လျှောက် လိုက်ခဲ့ကြပါတယ်"

"ရန်သူ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ"

"ရန်သူလင်မယား နှစ်ယောက်ထဲပါ"

"တကြီး တပည့်လက်သားတွေ မပါဘူးလား"

"မပါပါဘူး ခင်ဗျာ"

“နောက်ထပ် အရေးကြီးတဲ့ ဘာသတင်း ရတားသေးသလဲ”
ဖြေကြားသူခေါ်အသံက ပို၍ တိုးသွား၏။
ပေါင်စုက ဝိညိုနား ဇိုက်လိုက်ရသည်။

“သံသေဋ္ဌာမှာ သံသေဋ္ဌာဟာ သူတို့လင်မယားလက်ထဲမှာ
ပါလာပါတယ်။ ဒါကို တီတီကုမ္ပဏီ သတင်းရတားတာပဲ”

တို့အခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးမန်က ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညှိတံမြ
လိုက်သည်။

အစီရင်ခံသူက.....

“ကျွန်တော်တို့က ရန်သူလင်မယားကို ထန်ကွမ်းတွန်ကနေပြီး
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုလဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးမန်နဲ့ သခင်
ကလေးထန်တို့ထံ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး
ကွန်မြူနစ်ဆီကိုလဲ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

“သခင်ကလေးထန်က စိတ်မပျဉ်းမာနဖြင့် ဖမ်းပြီးလိုက်သည်။”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”
“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားတာကို
ရန်သူက မှီမိသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းဆုလတ်က ဗြိတိသျှတော်
ပိတ်ဆိုပြီး ‘ငါနဲ့ မင်းတို့ လုံးဝ မသိမြင်ဘူးဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ငါ့နောက်ကို
တကောက်ကောက် လိုက်နေရတာလဲ’ လို့ မေးတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးမန်က.....

“မင်းတို့ ဘယ်လို ပြန်ဖြေလိုက်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဖြေလိုက်မှာပဲ သူက ထပ်မေးပါသေးတယ်။

‘မင်းတို့ကို ပြောင်း ဖန်နဲ့ ထန်မိသားစုက ခေါင်းလိုက်တာလား’တဲ့”
သခင်ကလေးထန်က.....

“မင်းတို့ ဘယ်လို ဖြေသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျား ဒီလောက် သိနေရင် ပြီးတာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့ အပိုတွေ မေးနေရတာလဲ။ ပေးမနေရင်လို့ ပြောလိုက်တယ်။
မင်းလို ကျွန်တော်တို့ ပြောလိုက်တော့ ရန်သူက သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။
ကျွန်တော်တို့အားကို လှုပ်မီလက်သလို လှပူဦး အပိုင်ပိုင်၊ ပြတ်သွား
အောင် ချီပစ်တယ်။ မင်းတို့ အသက်ကို နှုတ်ချရင် ထွက်သွားလို့လဲ
တော်တယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးမန်က ထပ်မေး၏။

“မင်းတို့ ဘာ ဆက်လုပ်ကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ရန်သူကို ဝိုင်းတိုက်ကြတယ်။ ရန်သူ အဖွဲ့
သိပ်ကောင်းမှန်း သိတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း
မတိုက်ဘဲဘူး။ အားလုံး တွဲကွဲလက်ညှိ ဝိုင်းတိုက်ကြတယ်။ ရန်သူ့
ကိုယ်ဝန်သည်မိန်းမကို သွားတိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ရန်သူအဲဒါ
ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်”

သခင်ကလေးထန်က.....

“သူ ဘာပြောသလဲ”

“သူက မင်းတို့ကို ပထမတန်းကတော့ အသက်ချမ်းသာခွင့်
ပေးမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ သိပ်ခိုက်ခိုင်းလို့ အသက်ချမ်းသာခွင့်
မပေးတော့ဘူး” လို့ ပြောတယ်။ စကားဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့

လူကုန်ကြားထဲကို လေပွေ့ပွေ့သလို ဝင်တိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ လူကုန်ပေးဟက် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် ခင်ရာရလိုက်တာပဲ။

သခင်ကလေးထန်က ထပ်ပေးသည်။
“ခါမို့ မင်းတို့ ပြန်ဆုတ်လာရော ဆိုပါတော့”

အစီရင်ခံသွက်.....

“ပထမတော့ ရန်သူဟာ ဘီလူးစီနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သတ်ပစ်တော့မှာပဲလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့မိန်းမကသာ ဝယ်ထားရင်တော့ တကယ်ပဲ ကျွန်တော်တို့ကို သတ်မှာ ဆော့ရပါတယ်။”

ခေါင်းစောင်ကြီးမန်က.....

“သူ့မိန်းမက ဘယ်လို ဝင်ထားလို့လဲ”

“ရန်သူ့မိန်းမက လှည့်ထဲက လှမ်းအော်တယ်။ ‘မပေးဖူး၊ သေးတဲ့ ရင်သွေးကလေးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်တဲ့အနေနဲ့ သူတို့အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ’တဲ့။ အဲဒီ ကောင်းလဲကြားရော ရန်သူဟာ အားပေးပေးရင် အော်ရယ်တော့တာပဲ”

သခင်ကလေးထန်နှင့် ခေါင်းစောင်ကြီးမန်တို့သည် တစ်ယောက်နောက်မှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေ၏။

အခန်း (၁၂)

အခါရောင်ပိတ်စေပေါ်က ဇာတမ်း

အစီရင်ခံသွက် ဆက်ပြောသည်။

“ရယ်ပြီးတာနဲ့ သူ့လက်ထဲက ဓားကို အပိုင်ပိုင်ချိမ်းပစ်လိုက်တယ်”

ခေါင်းစောင်ကြီးမန်က.....

“ရန်သူက အဲဒီဓားကို အပိုင်ပိုင်ချိမ်းပစ်တာ မင်း ပြင်သလား”

အစီရင်ခံသွက် ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အနီးမှာ ဝိုင်နေပါတယ်။ ရန်သူဟာ တွေ့တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ရာရလို့ရော တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်တိတိ ဓားကို လက်နဲ့ချိမ်းပစ်ပါတယ်။ အတွင်းအား အင်ပတ်နဲ့ ကောင်းတယ်ဆိုတာတော့ ယုံမှားရော မလိုပါဘူးခင်ဗျာ”

သခင်ကလေးတန်သည် ဦးခေါင်းပျော်၍ စွမ်းစားနေသည်။
ပုညသူ့ကိုလှည့်လည် ကောင်းပြောတော့ပေး
ခေါင်းဆောင်ကြီးခန့်က သခင်ကလေးတန်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်
လိုက်သည်။

“ငါ့ညီ မရိုမိမ့်မိမ့်၊ သူ့ခဲကောင်းကြီးပြောင်ကတော့ သူ့ကို
ကောင်းကောင်းယှဉ်နိုင်မှာပေါ့”

အစီရင်ခံသူက ဆက်ပြောသည်။

“ရန်သူဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့(ယန်ပီ)ဖြစ်တောင်ဘက်ဖြစ်ရန်ရှယ်ပြောကို
သွားမှာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ချွန်ကြီးနဲ့ သခင်ကလေးထန်တို့သည် တည်
ကြည် လေးနက်သောမျက်နှာများဖြင့် အခန်းထောင့်သို့သွားကာ တီးတိုး
တိုင်ပင်ကြသည်။

တို့ဧကန် အစီရင်ခံသည် သိုင်းသမားအား ခေါင်းတစ်ဖက်
ညှိတ်ပြပြီး တည်ဆဲခန့်ဆဲပုံ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တံခါးခွက်မှ ချောင်းမြောင်းများထောင်နေသောပေါင်စုသည်
တိုနှစ်ပောက် ထွက်ခွာပြီသည်နှင့် ကျားကယာ ကုထင်ပေါ်တက်၍
အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက် တော့သည်။

“ဤ.....ဆေးဆရာ အိပ်လှည့်လား၊ ထတော့လေးများ
လူများတွေကို ထပ်ကြည့်ဦးမလား”

ပေါင်စုသည် ယခု အိပ်ရာကနီးလာဟန်ဖြင့် လှလဲထလိုက်၏။
တို့ဧကန် ဒဏ်ရာရသူများအား ဆေးထည့်ပေးခြင်း ပတ်တီး

အသစ် စည်ပေးခြင်း ဆေးတိုက်ခြင်းများလုပ်၏။
ဒဏ်ရာရသူများ၏ ဒဏ်ရာများမှာ အတော်များပြားသည်။
သို့သော် သေလောက်သည်အထိရာက နည်းသည်။

ရန်သူသည် ထိုလူများကို အတော်သက်ညှာလိုက်ကြောင်း
ပေါင်စု တွေးနေစဉ်။

တို့နေ့ နေ့လယ်တွင် ပေါင်စုသည် သိုင်းသမားများနှင့်အတူ
ထမင်း စားနေ၏။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝေကြီးသုတ်ပျာ ခြေ
ဝင်လာပြီး အားလုံးကို သတင်းပို့သည်။

“သူ ဧကန်လာပြီ”

ပေါင်စုတစ်ပါး သိုင်းသမားများ၏ စားလက်စ ထမင်းများ
လမ်းရလတ်၍ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

သိုင်းသမားအားလုံး မျက်နှာဖျက်သွားသည်။
တို့ဧကန် စားပွဲပိုင်းမှ ရုန်းခနဲ ထလိုက်ကြပြီး စားများကို

ရွှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။
ထိုသူများ ထရပ်ပုံ စားကို ဆွဲထုတ်ပုံမှာ လွင်မြန်ညီညာလှ

သဖြင့် ယိမ်းတိုက်ထားကဲ့သို့ ထင်ပုတ်ရလေ၏။
ပေါင်စုသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ထိုလူများ၏ဧကန်မှ

ကပ်လိုက်သွားသည်။
သိုင်းသမားများသည် တည်ဆဲခန့်ဆဲပုံ ထက်လာကြပြီး

လမ်းမကြီးတစ်နေရာ၌ ရပ်နေသော ခေါင်းဆောင်ကြီးတန်နှင့် သခင်ဧကန်

ထန်တို့၏ခောက်မှု ရပ်လိုက်ကြ၏။

လမ်းပေါ်ကြီး၏ အဝေးတစ်နေရာ၌ ဖုန်တလောင်းတောင်းထေ
ရ၏။

ထိုအင်္ဂါနယ်က မြင်းလည်းတစ်စင်း အပြင်းပေါင်းနှင်လာ
ကြောင်း ဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန့်နှင့် သခင်လေးထန်နှင့် သိုင်သမားများ
သည် ထိုမြင်းများကို မားမားမတ်မတ် ရပ်စောင့်နေကြ၏။

ပေါင်စုဖုကာ သိုင်သမားများ၏ခောက်ဘက် ဖပ်လှမ်းလှမ်း၌
ကုပ်ကုပ်ကလေး ရပ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းလည်းသည် သိုင်သမားများ၏ရွေ၌
ရပ်တန့်သွားသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန့်က အော်လိုက်၏။
“ဟေ့.....လူည်းထဲမှာ ဖုန်မနေနဲ့၊ ထွက်ခွဲစမ်းဟေ့ ယှဉ်းရာ
နဲ့တာ ယှဉ်မယ်”

လူည်းထဲမှ ရယ်သံထွက်ပေါ်လာပြီး တုံ့ပြန်သံ ပေါ်လာ၏။
“ဘာလာလုပ်တာလဲဟေ့ သူတောင်းစားက ဖိုက်ဆဲလိုချင်ပုံ

ရတယ်၊ ကောင်ဗြီ မင်းတို့ကို မွေ့မြှား တစ်ပြားစီ ချီးမြှင့်မယ်”
လူည်းထဲမှ စကားထံ ဖျောက်သွားသည်နှင့် ငွေရောင်များ

ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။
အမယ်လေး အတင်းအသပ်များ ရွှေညံ့သွားသည်။

ပေါင်စုရွှေရို သိုင်သမားလူလိုက်မှာ ငှက်ပျောပင်ကို စားမြင်

ပိုင်းချာကဲ့သို့ အတုံးအနုံး လဲကုန်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန့်နှင့် သခင်လေးထန်တို့မှာ ထိုလူရု၌
အဆင့်အမြင့်ဆုံး သိုင်းပညာရှင်ကြီးများဖြစ်ရာ ထိုငွေပြားများကို

ဖိုက်ပုတ်ဖယ်ရွာနိုင်လိုက်ကြသည်။
လွယ်လွယ်ကူကူ ဖိုက်ထုတ်နိုင်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။

အသေအချကြ ဖိုက်ထုတ်ရောင်တိုင်း ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ငွေရောင်တန်ဖိုးများ ဖျက်သင့်သွားလျှင်သွားချင်း ခေါင်းဆောင်
ကြီးဖန့်သည် ဝေးအဟုန်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွားပြီး လဲကုန်နေသူများ၏

သွေးကြောများကို လိုက်ဖွင့်ပေးသည်။
ငွေပြားများသည် သိုင်သမားတို့၏အကြောများကို တိုက်ခိုက်

ထိမှန်စေလျက် ဤသို့ လဲကုန်သွားစေခြင်းဖြစ်သည်။
ခေါင်ရာသည် သူ သင်ကြားခဲ့ရသည့် သွေးကြောသုံးထပ်မြောက်

နေရာကို စမ်းသပ်လျက် သိုင်သမားများ၏အကြောကို ခေါင်းဆောင်ကြီး
ဖန့်ကဲ့သို့ပင် လိုက်၍ ခြေပေးသည်။

သို့သော်ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန့် ကဲ့သို့ပင် လဲကုန်နေသူများ၏
သွေးကြောများကို မြန်မပြေပေးနိုင်ပါချေ။

ထိုစဉ် မြင်းလည်းထဲမှ အော်ဟစ် ရယ်ဟောသံကြီးကို ကြား
လိုက်ကြရသည်။

“ဟားဟားဟား..... ဘယ်လိုလဲ၊ အဝက်အခဲ ဖြစ်နေကြ
သလား၊ ကျွန်ပေးတဲ့ ငွေပြားတွေကိုတောင် မယူနိုင်ကြတော့ဘူးလား”

ကောင်းပြီး ကျွန် ငွေပြားတွေ ထပ်ပေးမယ်”
စကားဆိုသည်နှင့် ငွေရောင်တန်းများ မေါ်လာပြန်တော့သည်။
ငွေပြားကလေးများ ဆက်တိုက် ပြေးထွက်လာခြင်းက ဤသို့
ငွေရောင်တန်းကလေး ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်.....

ဤတစ်ကြိမ် ပြေးထွက်လာသော ငွေပြားကလေးများသည်
လဲကျနေသူများ၏ ဝိတ်နေသောအကြောများကို သွားရောက်ထိမှန်ပြီး
အကြောများ ပွင့်သွားစေခဲ့သည်။

သိုင်းသမားများ ခုန်ထလာကြ၏။

ထိုအခါ သခင်လေးထန်က လှမ်းအော်သည်။

ဟေ့.....မြင်းလှည်းထဲက အစွမ်းပြပနေနဲ့၊ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ
လသာ ပနေနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် အပြင်ထွက်ခဲ”

“နီး.....”

ငွေပြားကလေးတစ်ပြားသည် ဝေထုကို ထိုးခွဲပြတ်သန်းလာ၏။
သခင်ကလေးထန်က ထိုငွေပြားကလေးကို ဓားရှည်ဖြင့်
စိုက်ချလိုက်ရာ ‘ထန်း’ခဲ ဖီးပွင့်သွား၏။

လက်ကောက်ဝတ်မှည့် လက်မောင်းရင်းအထိ ကျင့်သွားပြီး
လက်ထဲမှ ဓားရှည် လွတ်ကျသွားတော့၏။

ဓားရှည်သည် မြေကြီးထဲ၌ စိုက်ဝင်နေသည်။

သခင်ကလေးထန်သာမက ခေါင်းစတင်ကြီးဖန်၊ ပင်လျှင်
ပျက်စားပျက်သွားသည်။

ရန်သူထံမှ အမြားမည်သည့်သိုင်းကွက်မှ မတွေ့ရသေးပေ။
ငွေပြားကလေးတစ်ပြားကိုပင်လျှင် မခုခံနိုင်လျှင် အမြား
သိုင်းကွက်များသာ ထွက်လာပါက မည်သို့မျှ တတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်
ပေ။

သခင်ကလေးထန်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ
လက်တစ်ချက် ရှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး တည်ဆဲခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာ
သည်။

တည်ဆဲခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ.....

“ဟေ့.....အထဲက လူနားတွေကို မြင်းလှည်းတွေပေါ် တင်
လိုက်၊ ခရီးထွက်မယ်”

သခင်ကလေးထန်၏ ခနောက်လိုက်သိုင်းသမားများသည်
တည်ဆဲခန်းထဲမှ လူနားများကို ချိုင့်သယ်ထုတ်ကြ၏။

မြင်းလှည်းများပေါ်သို့ တင်ကြသည်။

သခင်ကလေးထန်က ခေါင်းစုအား လှမ်းခေါ်ပြီး ငွေလွန်
နှစ်ထယ် ပစ်ပေး၏။

ထိုလွန်နှစ်ထယ် ထိုသည်မှာ တော်၍တန်နိ ငွေကြေးပမာထ
မဟုတ်ပေ။

ပေါင်စုအဖို့ လူနာခုနှစ်ယောက်အား ကုသပေးရန်နိန်သည်
ဟု ဆိုနိုင်လောက်ပါပေသည်။

ပေါင်စု၏စိတ်ထဲ၌ သခင်ကလေးထန်သည် အလွန်အလွန်
သဘောကောင်းသူဖြစ်ပြီး မြင်းလှည်းထဲမှ ငွေပြားများနှင့် ပစ်ခတ်

တိုက်ခိုက်သူကို အလွန်အလွန် ဆိုးသွမ်းသည့် လူဆိုးကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။

တည်းခိုခန်းထဲမှ လူနာခုနှစ်တယောက်ကို မြင်းလှည်းများ အပေါ် တင်ပြီးနောက် သခင်ကလေးထန်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်တို့ ဦးဆောင်သော သိုင်းသမားတစ်သိုက်သည် တောင်ဘက်စုစုအရပ်ဝန်း ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

ပေါင်စုသည် ရက်ချောလှသော သခင်ကလေးထန်တို့၏ မြင်းလှည်းများကို စာပေတဖော ဝေကြည့်နေမိသည်။

သူ မည်မျှကြာအောင် ဝေးမောနေမိသည် မသိ။

သူ့နောက်မှ လှည့်တစ်ခါခါရပ်သံကို ကြားလိုက်ရသူ နောက်ထပ် မြန်လှည့်ကြည့်မိ တော့သည်။

ပေါင်စုသည် အလန်တကြား ဖြစ်သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.....

ဤမြင်းလှည့်သည် ဇောဇောက သခင်ကလေးထန်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်တို့ တားဆီးခဲ့သည့် မြင်းလှည့်နှစ်နေသောကြောင့် တည်း။

ပေါင်စုသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူများ ဆင်းမလာမီ တည်းခိုခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးဝင်၏။

ဤမြင်းလှည်းထဲမှ သိုင်းညောစွမ်းထက်လှသော လူဆိုးကြီးကို သူ ကြည့်ရင်၌ဖြစ်သည်။

သူသည် ငွေကိုင်စာပေအုတ် စားပွဲခုံနောက်ထက်၌ အသာလျှီ၌ ရပ်လိုက်သည်။

ငွေကိုင်စာပေသည် ပေါင်စုအား သူတည်းခိုခန်း၌ တည်းခိုသူ ဖြစ်ကြောင်း သိထားပြီး၌ နှင်ထုတ်ခြင်း မပြုပေ။

တည်းခိုခန်းရှေ့ရောက်လာသည့်မြင်းလှည်းမှ နောက်ထပ် ရောက်မို့လာမည့် ဧည့်သည်ကိုသာ မျှော်နေသည်။

မြင်းလှည်းသည် တံခါးပေါက်ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်ထားသည် ဖြစ်ရာ ငွေကိုင်စာပေအုတ်နေရာမှကြည့်ရှုင် ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေရ၏။

မြင်းလှည်းပေါင်မိုးထဲ၌ ကာနာတစ်ယောက် ယင်းထိုက်ကို ဖယ်ရှား ပြီး လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ပေါင်စု၏မိမိပင်မှ လွတ်ခန့် အာပေဇိုက်သံ ထွက်သွားလေ တော့၏။

“ဟင်း.....ရုပ်ဆိုးလိုက်တဲ့လူကွား၊ ခါကြောင့် ဒီလိုဆိုးသွမ်း နေတာပဲ။ သခင်ကလေးထန်လိုလူမျိုးက ဒီလိုလူမျိုးကို မနိုင်ဘူးဆိုတာ ကတော့ လောကကြီး မတရားရာကွာတယ်။”

မြင်းလှည်း၏ပေါင်းမိုးမှ ထွက်လာသူကား ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းအရပ်အမောင်းရိုသော်လည်း မုတ်ဆိတ်ငွေ့၊ ပါးသိုင်းငွေ့ များ ခွပ်ပွနေသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

သူ၏ ပင်ကိုမှလ ခွပ်ရည်ကိုပင် ခန့်ပုန်း၍ မရဘောင့် အရှုပ်ဆိုးနေသည်။

ပိုဆိုးသည့်အချက်မှာ ထံပင်ကို ကုန်ခံမိပြီး ကုန်မတားတတ်

ဟာလျားခုထားသည့်အခွက်တည်း။

ထိုလူတစ်ယောက်မှာ သင်္ချာပညာရှင်တို့ကဲ့သို့ ကြောက်ဖွယ်လိင်ထိ ဝိုင်းနေခဲ့သည်။

ထိုသူအား ထိုထက်ပို၍ သာသာထိုထို၊ အကဲဖြတ်ပါက နတ်ဆိုတစ်ပါးပါး၏ ကိုယ်ရံတော် သို့မဟုတ် သားမြေးဟူ၍ တင်စားနိုင် လောက်ပါလေ၏။

ထိုဆိုရွေးလှသော အဆင်အပြင်ရှိသူသည် ငွေကိုင်စားရေး၏ စားဖို့ရုံကဲ့သို့ တန်တန်ပတ်ပတ် လျှောက်လာပြီး လိုလှင်သည့်အခွက်ကို လိုရင်းတိုရှင်း ပြောလေ၏။

“ငွေကိုင်စားရေးကြီး ကျွန် ဆေးဆရာတစ်ယောက် လိုချင် တယ်။ ခင်မြန်မြန် ရှာပေးစမ်းပါ”

ပေါင်စုစိတ်ထဲ၌ ကိုက်၍ ပြောနေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်.....ဟုတ်တယ်။ ဒီအသံပဲ.....ဒီအသံပဲ။ သခင် ကလေးထန်ကို တားဆီးတုန်းက ငွေပြားနဲ့ လှမ်းပစ်ခင် ပြောတဲ့အသံ ဟာ ဒီအသံပဲ။ ဒီလူဟာ တကယ်တော့ခင်၏ပဲ”

ငွေကိုင်စားရေးကြီးသည် ထိုလူ၏တောင်းဆိုချက်နှင့် ပေါင်စု အား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟာ.....ဆရာကြီး တကယ်ကံကောင်းတာပဲ။ ဆေးဆရာကို တကူးတက လိုက်ရှာဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒါ ဆေးဆရာပေါ့ဗျ”

မလှိုင်လှိုင်ဘဲ နတ်လမ်းညွှန်လုပ်လိုက်သည့် ငွေကိုင်စားရေး ကြီး၏ကောကြောင့် ပေါင်စုမှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတော့သည်။

လက်နှစ်ဘက်ကို ကဗျာကယာ ကာလျက်.....

“ကျွန်.....ကျွန် ဆေးဆရာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟာဟာဟာ.....ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ်ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်၊ ငြင်းနေရတာလဲဗျ ကျွန်က ခင်ဗျားကို ပြုတ်မစားပါဘူး ဟာဟာဟာ”

“ကျွန်.....ကျွန်.....ဆေးဆရာ သိပ်တတ်လှတာ မဟုတ်ဘူး” နတ်ဆိုရင်းတုသော ကိုရုပ်ဆိုသည့် အရယ်ရင်လွှာဇဗိုး.....

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငြင်းနေရတာလဲ၊ ကျွန်သာ တကယ်တမ်း ခင်ဗျားကို သတ်ချင်ရင် အဲဒီမိလိဂ်ကင်းစားပြီး သတ်ပစ်မှာ ကျွန်ကို လူသားမစားဘူးလို့ ထင်နေရင် မှာလိမ့်မယ်”

သူသည် ပေါင်စုကို ရိုလေသည်နှင့် သဘောမထားတော့တဲ့ ငွေကိုင်စားရေးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရင်ရင်ဖို့တဲ့ အခန်း နှစ်ခန်းကို ပြင်ပေးထားစမ်းပါ။ ကျွန်မိန့်မ ဖိစွားပါနဲ့ဗျေ ပြန်လက်သည်ပါ ရှာပေးစမ်းဗျာ”

ငွေကိုင်စားရေးကြီးသည်လည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။ အဘယ်မှာလျှင် စိတ်ပူပင်ဘဲ ရှိပါတဲ့နည်း။

တည်မိုရိုင်သာမည်သည် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိသော တည်မို မည်သည့်သည်များက ဝေဖန်နှစ်သိမ့်ကြသည်။

ယခုကဲ့သို့ သားမွေးခန်း ဖြစ်နေလျှင် မည်သူမျှ လာရောက် တည်မိုကြတော့မည် မဟုတ်ဘူး။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့အားမှန်ကန်စွာသာ ကိုရင်ဆိုင်ခဲ အလုပ်အား ငွေကိုင်စားနေကြပြီး မပြင်ပယ်ပဲပျံ့ပွားနေပါ။

“ဒီတော့မြို့ကလေးမှာရှိတဲ့ လက်သည်ပိန်းမကြီးဟာ လွန်ခဲ့သေးလိမ့်ကုန်ကုန်ကပဲ သေဆုံးသွားခဲ့မိပြီး တစ်ခြားလက်သည်လည်း မရှိတော့ပါဘူး”

ငွေကိုင်စားနေကြခဲကောသည့် အပန်းဖြစ်ကြောင်း သိတော့မြို့စာတိုဖြစ်သည့် မေဇင်စု ကောင်းစွာသိသည်။

သို့သော်.....

ဤမြို့စာတိုမဟုတ်သည့် ကိုရင်ဆိုင်ကုန် ငွေကိုင်စားနေကြခဲကောကို အယုံအကြည် မရှိချေ။

သူ့ဖျက်နာကြီးကို ဖွဲ့ပုံလိုက်ရာ ဝိညာဉ် မှတ်ဆိုသွားလေသေးသည်။

သူသည် ရင်ဘတ်အတွင်း ထိုးနှက်လိုက်ပြီး ငွေတုံ့ကြီးတစ်တုံ့ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်ခဲ။

“ကဲ.....ဟောဒီမှာ ကျွန်တို့ တည်ရှိခဲ့တဲ့ လက်သည်ကိုတော့ ငွေကိုင်စားနေကြခဲပဲ ကပကထာလုပ်ပြီး ခွာပေးမိစွာ ကျွန် ပေတ္တာရုပ်ပိတယ် လက်သည်အတွက်လဲ ငွေခုံ့ပတ်ဆက်ပြီး ကျွေးကျွေးနပ်နပ် ဖြစ်ပျက်ပေပယ်”

မေဇင်စုသည် စားပွဲပေါ်မှ ကြီးမားစွာသော ငွေတုံ့ကြီးကို ကြည့်ကာ.....

“ဟင်း.....ဒီလူတွေဟာ ငွေ အတော်ပင်ပဲလူတွေပဲလား။

ပစ်ကလေးထောင့်တို့လူစု သုံးလိုက်ရင်လဲ ငွေတုံ့ကြီးတွေလည်း ဒီလူလဲ တော့ပြန်ပြီ ငွေတုံ့ချေညာပဲ ငါသာ ဆေးဆရာအဖြစ် ကုသပေးရင် မျှတတုံ့ကြီးပေးမှာ သေချာတယ်”

ငွေကိုင်စားနေသည့် ပထမပိုင်ည့် စိတ်မချမ်းသာာ ဖြစ်နေသော်လည်း ကြီးမားသော ငွေတုံ့ကြီးကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ဖျက်နာထား မြှောက်သွားခဲ။

သူ့ဖျက်နာထား ပြောင်းသည့်ဖြစ်စေ မပြောင်းသည့်ဖြစ်စေ ကိုရင်ဆိုင်ကုလည်း ဂရုမစိုက်ချေ။

ငွေတုံ့ကြီးကို ပစ်ပေးပြီးသည့်နှင့် တည်ရှိခဲနေအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားပြီး မြင်လှည့်ပေါင်းဖိုအတွင်းမှ သူ့ခန်းကို ဝေးမိ ဆောင်လာသည်။

သူ့ခန်းကိုမှ အလွန်တရာ ချစ်ကြင်နာဟန်ရှိခဲ။ သူ့ခန်းကလည်း တစ် ဝေလောက်သည့် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ ဖျက်နာ ဖျက်လုံး ဖျက်နာအနေအထားအရအစ အားလုံး လှပတင့်တယ် မှတ်စွယ်ရှိသည်။

ယခုသော် ကိုယ်ပိုင် ဆောင်ထားရသဖြင့် ‘ဝတ်ပုံပျံ့ကြီးကို ပတ်ဆင်ထားသည်။

သို့သော်ကြီးလည်း သူ့ပဲခဲ ဖျက်နာအလှအပ လုံးဝ မပျောက် ကျွယ်ပဲ ချီးနုသဖြင့် သူ့မနှင့် ခင်ပွန်းသည် တွဲယှဉ်ဝင်လာသောအခါ ပျောက်လွှာနှင့် နတ်မိစ္ဆာ ယှဉ်တွဲ ဝင်လာသကဲ့သို့ တစ်မှတ်ရလတော့ခဲ။ မေဇင်စုသည် အမျိုးသမီးနှင့် ကိုရင်ဆိုင်တို့၏ ကွာခြားမှုကို

ဝေကြည့်ရင်း.....

"အင်း.....ဒီကိစ္စကိုယ်တိုင်ဟာ ဒီအမျိုးသမီးကို အတင်းအဓမ္မ နှိုးယူပေါင်းသင်းကာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုမှ မပေါင်းသင်းဘဲနဲ့ပဲ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ကို စိတ်လိုလက်ရ ယူမှာကို မဟုတ်ဘူး။"

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ကိုရုပ်ဆိုး ဆီဆောင်လာရာသို့ ဖြည့်ညင်က လိုက်ပါလာသော်လည်း ခုခွင့် ခွေးများသီးလျက် ရှိနေသည်။

ကပ္ပမလေ လှုပ်ရှားနေဟန် တူသည်။

ထို့နောက် ငွေကိုင်စာရေး ညွှန်ပြုသည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား လေတော့၏။

ပေါင်ရုမှာပင် ကိုရုပ်ဆိုးက ငွေကိုင်စာရေးကြီးအား ကြီးမားသော ငွေတုံးကြီး ပစ်ပေးပြီသည်နောက်တွင် ကိုရုပ်ဆိုးအား မနှစ်မြို့စေ သော်လည်း ငွေတုံးကြီးကို မက်မောသည်စိတ်ဖြင့် တည်းခိုခန်း၌ပင် စောင့်ရှုနေမိတော့၏။

ဆေးဆရာအဖြစ် အနည်းငယ် ကြပ်မတ်ပေးပြီးဖြင့် အကြံအဓိကောင်းကောင်းရရှိနိုင်သည်ကို သူ ကောင်းစွာ သိနေလေပြီ။

+++

မွန်လမ်းချိန်၌ အမျိုးသမီးမှာ တဟင်းဟင်းဖြင့် ညညင်ညညင် လေပြီ။

ထိုအချိန်အထိ ငွေကိုင်စာရေးကြီးမှာ လက်သည်ကို ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကိုရုပ်ဆိုးကိုယ်တိုင် လက်သည်ကို ရှာရမလို ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူ့စနစ်သည်က သူ့လက်ကို လုံးဝ မလွှတ်သဖြင့် ကိုရုပ်ဆိုးမှာ အခက်တွေ့နေရတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ လက်သည် လုပ်ရမည့်တာဝန်သည် ပေါင်စု၏ ပန်းပေါ်သို့ ကူးလာလေတော့၏။

ကိုရုပ်ဆိုးသည် စာပွဲတစ်လုံး၌ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်နေသည် ပေါင်စုရှိရာသို့ ဖြေလှမ်းစာကြီးများဖြင့် ရောက်ရှိလာသည်။

"ဒီမှာ.....ဆေးဆရာက ငွေကိုင်စာရေးကြီးကလဲ လက်သည် မှုပတွေ့တော့ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားပဲ လက်သည် လုပ်ပေးပါ။"

"ဟာရာ.....ကျွန်က ဆေးဆရာပဲ။ လက်သည် မဟုတ်ပါဘူး။ သည့်ပြင်ရောက်ဆိုရင် ကျွန် ကုပေးပါ့မယ်။ လက်သည်တော့ မလုပ် ပါရစေနဲ့။"

"ဘာတွေညာတွေ ပြောနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကို လျှန်ငွေနှစ်ရာ ပေးမယ်။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။"

လျှန်ငွေနှစ်ရာ ဟုသာ ပါစပ်က ပြောသော်လည်း ကိုရုပ်ဆိုး စာပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည့် ငွေတုံးကြီးမှာ လျှန်ငွေနှစ်ရာပမာ တန်ပေသည်။

ထိုငွေသည် ပေါင်စုအပို တစ်သက်လုံး ရှာဖွေရနိုင်သည့်ငွေ မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဆေးဆရာ ပေါင်စုသည် လက်သည်ပေါင်စုအဖြစ် လက်ခံဆောင်ရွက်လေတော့၏။

မကြာမီပင် အမျိုးသမီးသည် ဗြူဖြူဝကကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားနိုင်လိုက်သည်။
ကိုရုပ်ဆိုသည် သူ့ရင်သွေးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန် တရာ အားရကျေနပ်သွား၏။

သူ လှုပ်ရှားပုံမှာ ဝေလထဲ၌ လမ်းလျှောက်သည့်ပုံနဲ့မို့ ပြစ်လာ သည်။

လက်သည်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ဝေါင်စု ထက်ခံလိုက်သည်မှာ တန်သွား၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုရုပ်ဆိုသည် ဝေါင်စုအား ပေးမည် ဆိုသော လွန်စွနစ်ရာတန် ငွေတုံ့ဆိုကြိုက်သာမက ပစ္စုပ္ပန်တစ်လုံး ကိုလည်း ထပ်မံ ဆုလှူလေသေး၏။

ဝေါင်စုအဖို့ ထပ်မံ၍ ကံကောင်းသွားသည်မှာ မီးစွားသူ အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင်က ငွေတုံးတစ်တုံး ထပ်မံ၍ ပေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကိုရုပ်ဆိုသည် အလွန်အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ သဖြင့် ဝေါင်စုအား ချီးမြှင့်ပုံနှင့် မကကျေနပ်သေးပေ။ လင်ခန်းတစ်ခုရ် ထဲ၌ ငွေတုံးများထည့်ကာ တည်းခိုခန်းစီ အလုပ်သမားအားလုံးကို ငွေတုံးတစ်တုံးကူစီ ပေးကမ်းပေးခြင်းသည်။

တည်းခိုခန်း၌ တံမြက်စီးလှည့်သူကအစ ငွေတုံးတစ်တုံးစီ ချီးမြှင့် ဆိုင်တစ်ခုလုံး ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပျက်စေခြင်း စီစဉ်နေတော့သည်။ ထို့ပုံကသေး.....။

ကိုရုပ်ဆိုသည် ငွေကိုင်စားနေကြီးအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေး

လေ၏။

“ဤ.....ငွေကိုင်စားနေကြီး နီဆိုင်ထဲက ဝိုက်သမှု လူ့အားလုံး စားဖို့သောက်ဖို့ စားဖွဲ့ကြီးတစ်ခု ပြင်ဆင်ပေးဖို့အား ကူညီငွေကို ကျွန် မှင်းမယ်”

ငွေကိုင်စားနေကြီး အံ့ဩသွား၏။

“ဗျာ”

“ဘာ ‘ဗျာ’ နေတာလဲ၊ ကျွန်ပြောတာ မှင်းနေတာပဲ၊ ကျွန် မှော်တယ်ဗျာ၊ နီဆိုင်ထဲက လူတွေကို ကျွန် ‘စည်းခဲပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ပေးမလို့ပဲ”

“မ.....မ.....မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်.....ကျွန်တော် သိရင်တာက နီဆိုင်မှာ တည်းခိုနေတဲ့ လူအားလုံးအတွက်လား၊ ဆိုတာကိုပဲ”

“ဟေ့လူ..... နီဆိုင်မှာတည်းခိုတဲ့လူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလို့ တုန်း ကျွန်နဲ့၊ ကျွန်မိန့်မနဲ့၊ ကျွန်သားပဲ ခိုတာဥစ္စာ အဲ.....အဲဟို ဆေးဆရာပါ ဆိုရင်တော့ လေးယောက်ပေါ့၊ နီဆိုင်က အလုပ်သမား အားလုံးကို စည်းခဲမှာပေါ့ဗျာ စကားမရည်နဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်”

ငွေကိုင်စားနေ၏ အမိန့်ပေးသည့် တစ်ဆိုက်လုံးကို လွှမ်းမြဲ သွား၏။

မကြာမီ သူတို့ ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် စားပွဲသောက်ပွဲကြီး၌ တည်းခိုခန်းမှ တံမြက်စီးလှည့်သမားမှအစ ငွေကိုင်စားနေကြီးအစဆုံး အလုပ်သမားအားလုံးအဖို့ အခန်းသားထိုင်၍ စားသောက်နေကြတော့၏။ စားပွဲထိုင်၍ ကျေနပ်အားရစွာ ကြည့်နေသူကား ကိုရုပ်ဆို

ဖြစ်၏။

“ဖြန်း.....ဖြန်း.....ဖြန်း”

စားပွဲခုံကို လက်ခါးဖြင့် ပုတ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် စားသောက်နေသူများမှာ အလန်တကြား လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ ကိုရုပ်ဆိုသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် အောင်မြင်ခန့်ညားစွာ စောင် စကားပြောသည်။

“ကျွန် သားမွေးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒီစားပွဲသောက်ပွဲ ကျွန် ကျင်းပထားမဲ။ ကျွန်သား အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသည့်အောင် ခင်ဗျားတို့ ဆုတောင်းကြပေတော့ အင်း..... ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်ကိုယ် ကျွန် မိတ်ဆက်ပေးချင်မယ်”

ငွေကိုင်စာရေးကြီးက ကားကုကယာထလျက်.....

“ဟုတ်ခင်ဗျား သခင်လေးရဲ့နားမည်ကို ကျွန်တို့ ဝုထက်ထိ မသိရသေးဘူး သိပါရစေခင်ဗျား ခွဲသိပါရစေ”

ကိုရုပ်ဆိုက ပြန်၍.....

“တော်စမ်းမိဗျား ဘယ်က သခင်လေးရဲ့နာလဲ။ ကျွန်ကို သခင်လေး သခင်လေးရဲ့ မခေါ်ကြစမ်းပါမိခဲ့ရဲ့နာ နားခါးတယ် အစ်ကိုကြီး လောက်တို့ တော်ပါပြီဗျာ”

ငွေကိုင်စာရေးကြီးအစ လူ့အားလုံး ကြက်သီးသပွားကြမ်း စေတနာရှင် ကိုရုပ်ဆို၏ အစားအစား မှန်ခြားသော စိတ်ဓာတ်နှင့် နှိပ်ချတတ်သောစိတ်ထားတို့ကို အလွန်တရာ ကြည့်ညှိလေး စားသွားကြ၏။

“ကျွန်ကို ရင်နှီးတဲ့လူတွေက ‘ဟု’လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်နားမည်အပြည့်အနံ့က ‘ဟယ်တောင်း’ တဲ့။ တစ်မျိုးကလဲ ‘စားတစ်ချက် ဟယ်တောင်း’ လို့ခေါ်ကြသေး။ ကျွန်ဟာ အထက်တန်းစားထဲက ဝေဖွားပြီး ကြီးကြပ်လားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်လူထုအစားထဲက ကြီးကြပ်လားတဲ့လူပါ။ အခု ခင်ဗျားတို့ကို ငွေတွေ လိုက်စေနေလို့ ကျွန်ကို သိပ်အထင်ကြီးစွာသွားကြည့်ဦး ဒီငွေတွေက အလကား ရလာတဲ့ငွေတွေပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ချမ်းသာတဲ့လူတွေဆိုက လူယုလာတဲ့ငွေတွေပဲ”

ကိုရုပ်ဆို ဟယ်တောင်း၏ အထိအလင်း ဖွင့်ဟသောစကားကြောင့် စားပွဲခိုင်ရဲ့ မည်သည့်လူကမျှ ဟယ်တောင်းကို အထင်မသေ မသွားကြပါ။

လေးစားမြဲ ကြောက်ရွံ့မြဲသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့အားလုံး သခင်ကလေး ဟယ်တောင်းဟုသာ ခွဲမိမြဲမြဲ

ခေါ်ကြသည်။

နောက်ဆုံး အရက်မှူးလာကြသောအခါမှသာ ‘အစ်ကိုကြီး ဟယ်တောင်း’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြတော့သည်။

+++

ထိုတည်းခိုခိုဆို နောက်ထပ် မည်သည့်ညသည့်ည နောက်မလာသဖြင့် ဟယ်တောင်း၏ သည့်ခံပွဲမှာ အဆောင့်အပျက်မရှိ အောင်မြင်စွာ ကျင်းပသွားနိုင်ခဲ့သည်။

ည နှစ်ချက်တီးသောအခါ ဟယ်တောင်းနှင့် ပေါင်စုမှအား ကွန်လူမှူး အတုံးအခန်း လဲကျကုန်တော့၏။

ဟူပါတောင်း အလွန်အရက်သောက်နိုင်သကဲ့သို့ မပေါင်ရာ
လည်း အလွန် အရက်သောက်နိုင်သည်။

လူ့ဘာလုံး မှလဲကုန်သောအခါ ဟူပါတောင်းသည် ထိုင်ရာမှ
ထ၍ သူ့မိန်းမ အခန်းတွင်သို့ ဝင်သွားသည်။

သူ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူ့လက်ထဲ၌ မြူမြူဝေ ချစ်စွယ်
ကလေးငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပါလာ၏။

ဟူပါတောင်းသည် အနားအတိုင် အလွန်တရာ ကြမ်းတမ်းလှ
ပြစ်ဟန်ရှိ၏။

သူ့အတွေးမဆုံးမီ တည်းခိုခန်း၏တောင်ဘက်မှ မြင်အစီ၊
နှစ်ဆယ်ခန့် ဝုန်းစီလာသည် မြင်းရွာသံများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

ပေါင်ရာသည် မြင်းအကြောင်းကို သိပ်နားမလည်သော်လည်း
ယခုကြားရသည့် မြင်းရွာသံများကိုမူ စကောင်စေ့မည်မျှ ရှိသည်ဖြစ်စေကြောင်း
အနီးကပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့လေ၏။

မြင်းရွာသံများ တဝုန်းဝုန်းနီးကပ်လာပြီးနောက် တည်းခိုခန်း
ရှေ့၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

ထို့နောက် စေ့ခုံသာ စေ့ထားသောတံခါးသည် 'ဝုန်း'ခနဲ
ပွင့်သွားပြီးနောက် လှနှစ်ဆယ်အစိတ်မျှ အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

ထိုလူများဘာလုံး စားလွတ်ကိုယ်စီ သိုင်းလွယ်ထားကြလေ၏။
လူနှစ်ယောက်ထိုးယောက်မှအပ ကျန်လူအားလုံးသည်

တံခါးဝသို့ တန်းစီပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြသည်။
ထိုလူအုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ကြီးမားသောစားခွံကြီး

ပေါ်သို့ ပိတ်စတင်ရ ပစ်တင်လိုက်ရာ ထိုပိတ်စသည် ဟင်းလျှာခွက်များ
အပေါ်၌ ပြန်ချလဲကဲ့သို့ ပြန်၍ ကျသွားခဲ့သည်။

မီးစိမ်းများ၏ ထိန်ထိန်ညှိုးသော အလင်းရောင်အောက်၌
အထိရောင်ပိတ်ပေါ်မှ စာတမ်းကို ပေါင်စုမှက်ဝါးထင်ထင် ဖတ်ရှုလိုက်ရ
သည်။

'ဝိုးအောက်မြေပြင် မြိုင်ဘက်ကင်း'

သိုင်းပညာ မတောက်တစ်ခေါက် တတ်ထားသည့်ပေါင်ရာသည်
ထိတ်လန့်သွားလေသတည်း။

ခနဲခနဲ(၁၃)

စိုးစောဝင်းမြေပြင် မြိုင်ဘက်ကမ်း

မျက်နှာဖြူပေါင်စု တည်းဟူသော တရုတ်ဘုန်းကြီးရှိသည်
 လွန်ခဲ့သောနှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်က အခြစ်အပျက်များကို သိုင်းသမားများ၏
 မျက်စိထဲ၌ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာအောင် ပြောပြလျက်ရှိသည်။
 ခနဲခနဲအောင်ကြီးထဲရှိ သိုင်းသမားကြီးများသည် ခနဲခနဲ၏
 အပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် 'မိုးအောက်မြေပြင် မြိုင်ဘက်ကမ်း
 ကွင်းမြန်စွာ' ဟူသောစာတန်းကို တိုင်ပင်ထားသလို မော့ကြည့်မိကြသည်။
 ထိုခဏအတွင်းမှာပင် မျက်နှာဖြူပေါင်စု၏ စကားလုံးများက
 အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားနေကြသော သိုင်းသမားများအား လွန်ခဲ့သော
 အထိတ်ကကာလ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့်သို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားပြန်
 လေ၏။

တည်းခိုခန်းထဲ၌ မားမားမတ်မတ် ရေထုံးမှ ရုပ်နေသည့်
 လှည့်ပဇာတ်၌ ငါးခြမ်းပြားထောင်ထားသလို ပိန်ကင်နေသော ထူးထူး
 မြားမြား ဖိထိန်သည့်မျက်နှာရှိသော ကြီးမားလှသည့် လက်ဝါကြီးများကို
 ဝိုင်ဆိုင်သော လူတစ်ယောက် ပါရှိနေ၏။

ထိုလူ၏ ဆင်ခြင်ခွင်သွင်လက္ခဏာမှာ ထူးခြားလွန်းသဖြင့်
 ပေါင်စုသာမက မူးလဲနေသည့် ငွေ့ကိုင်းစာရေကြီးပင် အထိတ်တလန့်
 ထပ်တိုက်ကြည့်မိတော့သည်။

ပေါင်စုသည် စိတ်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

"ဒီ...ဒီလူဟာ မိုးအောက်မြေပြင် မြို့... ဘက်ကမ်း သိုင်းသမား
 ကွင်းမြန်စွာ ပြောင်ရင်ဖုန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ပေါင်စုနှင့် ငွေ့ကိုင်းစာရေကြီးတို့ မည်မျှ ထိတ်လန့်နေစေကာမူ
 ဟယ်တောင်အဖို့ကား လောကကြီးတစ်ခုလုံး၌ သူနှင့် တူသားကလေး
 တို့သာ ရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေပုံရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ပီနီပါး
 တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပုံကို လုံးဝ သိပုံမရဘဲ နေသော
 ကြောင့်တည်း။

ပေါင်စုကမူ အလွန်တရာ ရင်ထိတ်နေ၏။

သွတစ်သက်တောင့် အပြင်းထန်ဆုံးသောတိုက်ပွဲကြီးကို တွေ့မြင်
 ရတော့မည်ဟု ထင်မှတ်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်အောင်
 ပြစ်နေမှာသည်။

တည်းခိုခန်းထဲ ရောက်ရှိနေသည့် လူသုံးဆယ်နေ့က ဟယ်

တောင်ကို တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ကြတော့မည်လော၊ သို့မဟုတ် ကျွန်ပြန်ပို့ ပြောင်ရင်ပုန်ကမ်း ကြောက်မမန်းလေလိ တိုက်ခိုက်သဖြင့် ဟယ်တောင်က သူ့၌ ရှိရှိသမျှသောပစ္စည်းဖြင့် ခုခံလေမည်လောဟု ပေါင်စုစိတ်ထဲ၌ တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ခန်းထဲမှ ဟယ်တောင်အိမ်ခန်းမက ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်သည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

တစ်လောကလုံး၌ သူနှင့် သူ့သားသာ ခိုနေသည်ဟု ထင်မှတ် နေပုံရသော ဟယ်တောင်သည် ထိုအသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ် သွား၏။

သူ ရုတ်တရက် ထလိုက်သောအခါ အရက်ထည့်သည့် ပန်းကန်လုံးကို တိုက်ခိုက်မိပြီး ကြမ်းခြင်သို့ ခွမ်းခနဲ ကွဲကျသွားလေ၏။

သူ့မျက်လုံးများသည် ဝံ့ပုလွန်မျက်လုံးများနှင့် အေးကော်ရွာ ဝိုင်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံးပေါင်း ခြောက်ဆယ်နီးပါးခန့် ထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုအခါကမူ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ကလေးငယ်က ဝါးခနဲ အော်ခိုလေတော့၏။

အော်ခိုသံသည် အခန်းထဲ၌ ပုန်တိုင်းတိုက်သလို ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်နေသည်။

ဟယ်တောင်သည် ဝံ့ပုလွန်မျက်လုံးများထဲမှ သူ့မျက်လုံးကို ရုတ်သိမ်းပြီး တက္ကသိုလ်က နှုတ်သင်လျက် သူ၏သားငယ်အား

ပေတ္တာစိတ်ထပ်ပြည့်ဖြင့် ချော့ဟော့နှစ်သိန်နေတော့သည်။

ကလေးငယ်၏ ခိုသံသည်လည်းတဖြည်းဖြည်းတိမ်သွားပြီး နောက်ဆုံး လုံးဝ တိတ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ.....

“ဟားဟားဟားဟား.....”

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် ရယ်မောသံကြီးသည် လိုက်၍လျှောက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်ပြန်ပို့ပြောင်ရင်ပုန် ရယ်မောနေခြင်းသာတည်း။

ထို့နောက် ပြောင်ရင်ပုန်သည် ရုတ်တရက် ချာခနဲလှည့်ကာ တံခါးပေါ်သို့ ဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေ၏။

တံခါးထဲ၌ တန်ဖီလိတ်ထို့ ရယ်နေကြသော သိုင်းသမားများသည် မို့ခနဲ လမ်းပေါက် ခွင့်ပေးလိုက်ကြ သည်။

သူတို့ပါ မြောက်ရင်ပုန်နဲ့နောက်သို့ ထက်ကြိမ်မကွာ လိုက်ပါ သွားသည်။

ပေါင်ပုဂ္ဂံ ပါစပ်အဟောင်းသာခြင်သွား၏။ သူ၏အထင်သည် အပြင်နှင့် လုံးဝ ကွဲပြားသွားလေပြီ။

သိုင်းလောက၏ ‘မြိုင်ဘက်ကင်း ငွေ့မျက်နှာ တန်ခိုးရှင်’ဟု အမည်တွင်သော မြောင်ရင်ပုန်သည် တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်ခွာ၍ ထွက်သွား ခဲ့လေပြီ။

ထူးဆန်း၍ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသောအခြေအနေက အပူသမားများအား အရက်ပေး ပြေးသွားစေခဲ့သည်။

သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မထနိုင်ဘဲ တစ်ယောက်မှောက်မှ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြလေ၏။

ဟူယီတောင်း၏မျက်နှာ၌ လေးလေးနက်နက်တွေးခတ်နေသည့် အပိုင်လက္ခဏာများ ပေါ်နေပြီး လေးနက်ဆောင့်ဖြဲလှမ်းဖျော့ဖြဲသူ ခန့်အေးခန့်အေး၊ ခြည်ညှင်းစွာ လျှောက်ဝင်သွား၏။

ဟူယီတောင်း၏ခန့်အေးသည်ထူးခြားနေသည့် ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး.....

“အစ်ကိုကြီး စောစောက ဘယ်သူတွေ လာသွားသေးသလဲ” ဟူယီတောင်းက ပြေးလိုက်၏။

သူ့အပြောက ကြီးစား၍ ပြီးထားရသည့်အပြုသားဖြစ်ကြောင်း ခန့်အေးထံသို့ နားလည်ပြီးဖြစ်ပါ၏။

“လူဆိုးလေးငါ့ယောက် လာသွားတာပါကွာ ဘာမှ မခိုးမိမိပါနဲ့၊ အေးအေးအေးအေးအေးအေး အိပ်ပါ”

ခန့်အေးထံသို့ တိုင်းဆင်းသောအခါဖြင့် ပြော၏။

“ကျွန်မကို မညှာပါနဲ့၊ ကျွင်းမြန်ဖွဲ့ပြောင်ရင်ပုန်၊ ထာသွားတယ် မဟုတ်လား”

ဟူယီတောင်းက ခါးခါးသီးသီး ခြင်းသည်။

“မင်း.....အရမ်းလျှောက်ပြီး မခန့်မှန်းပါနဲ့ကွာ ကျွင်းမြန်ဖွဲ့ပြောင်ရင်ပုန်က ဘယ်ကနေ အတောင်ပေါက်ပြီး လာနိုင်မှာလဲ”

ခန့်အေးထံသို့ ဟူယီတောင်း၏ မျက်လုံးများထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ

မျက်ကြည့်ပြီး.....

“ရှင်.....အိမ်ပြင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ရှင်အသံတွေတုန်ယင် နေရတာလဲဟင်၊ ကျွန်မဟာ ရှင်မယားပါ။ ကျွန်မခုံပေါင်သင်လာခဲ့တဲ့ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ရှင်အသံဟာ ခုလိုတစ်ခါမှ မတုန်ယင်ခဲ့ဖူးဘူး”

ခန့်အေးသည်၏ မေ့ရန်သည် ဟူယီတောင်း၏ အမှိုက်တည့်တည့်ကို ထိသွား၏။

ဟူယီတောင်း သက်ပြင်းဆူလိုက်၏။

ဟင်..... ငါ့မယားကို ငါ့လိပ်လို့မရပါလား။

ဟူယီတောင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

သူ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ.....

“မင်း အထင်မမှားပါနဲ့၊ ငါ့သူ့ကို လုံးဝ စင်ကြောက်ပါဘူး”

“ဆို.....ရှင်ကို စင်ကြောက်တယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မအတွက်နဲ့ သားကလေးအတွက် စင်ကြင်ကြဲမှုကိုပဲ ကျွန်မ ခိုနှိပ်မိတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် ရှင်စိတ်ထဲမှာ တထင်ထင် ဖြစ်နေရင် ကျွင်းမြန်ဖွဲ့ပြောင်ရင်ပုန်ကို ရှင် ဘယ်နိုင်တော့မလဲ”

မှန်သည်။

သူ၏ခန့်အေးသည် သူ့စိတ်သဘောကို အလွန်တရာ သိတတ်လှ

မပေသည်။

ဟူယီတောင်း ဟင်းခနဲသက်ပြင်းဆူလိုက်မိ၏။

“ဟင်.....ဒီနေ့တော့ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဟာ

သူ့ကတည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီအညွှန်မှာတော့ ငါ့
ဦးထီးကို ထွေလိုက်ထားတယ်။ မြောင်ရင်စုံရဲ့ လူ့စင်လာတာကို
ငါ သိနေတယ်။ စားပွဲပေါ် သူ့နားပည့်ထိုးထားတဲ့ ပိတ်ကြေး၊ ပစ်တ
လိုက်တာကိုလဲ ငါ မြင်နေတယ်။ မြောင်ရင်စုံရဲ့ တဟားဟား
အော်ခယ်ပြီး အပြင်ကို မြန်ထွက်သွားတယ်။ သူ ထွက်သွားတော့
ဦးထီးကိုယ်လုံးမှာ ရွှေခေတေ့ ထွက်နေပုံနဲ့ သိတော့တယ်။ မိန်းမရယ်
မင်းမြေ့တာ မှန်ပါတယ်။ ငါဟာ သူ့ကို ကြောက်မိပါတယ်ကွယ်။”

တိုဇော့ကို ကြားသောအခါ သူ့ခန်းက ချက်ချင်း ငြင်းချစ်
ထုတ်သည်။

“အို.....မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ရှင်က သူ့ကို
ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်မကို လာဗွီး တိုက်ခိုက်မှာ
ရှင် ကြောက်နေတာ။ သူက ကျွန်မသားကလေးကိုလာဗွီး တိုက်ခိုက်မှာ
ရှင် ကြောက်နေတာ။”

ဟယ်တောင်းသည် အဝေထို၊ ဝေးချွန်ကြည့်နေသည်။
ဤသို့ တွေ့တွေ့ဝေးဝေး မျှော်ကြည့်သည် အပြုအမူသည်
ဟယ်တောင်း၏ ထာဝရ အကျင့်စဉ်က အပြုအမူနဲ့ မဟုတ်ပေ။
ယနေ့ ကွန်မြစ်ရှုမြောင်ရင်စုံနှင့် တွေ့ဆုံပြီးသည့် နောက်
ပိုင်း၌ ဤသို့ ဟယ်တောင်းသည် တွေ့တွေ့ဝေးဝေး မြစ်တက်သွားပေပြီ။

+++

ဟယ်တောင်းသည် သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ချလိုက်ပြန်သည်။
“သိုင်းလောကထဲမှာ ကျွန်ကြားနေတဲ့လူ”

ဟယ်တောင်း၏ အသက်အစဉ် မရှိသောကားကို ကြားလိုက်
သူ့သားအခါ သူ့ခန်းမှာ အံ့သြသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ရှင် ဘာပြောနေတာလဲ”
“ငါ ကွန်မြစ်ရှုမြောင်ရင်စုံအကြောင်းကို ပြောနေတာပေါ့။
သိုင်းလောကပြိုင်ဘက်ကင်းလို၊ ကျော်ကြားတဲ့လူ မှီအောက်မြေ့ခြင်း
ပြိုင်ဘက်ကင်းလို ကျော်ကြားတဲ့လူ သစ္စာတင်တော်သား မြောင်ရင်စုံ
ဟာ အချို့သမီးနဲ့ ကလေးငယ်ကလေးတွေကိုတော့ လက်ဖွဲ့ခနဲ ထိမယ်
မောင်ပါဘူးကွာ”

ဟယ်တောင်းသည် တစ်ကိုယ်ရင်အားဖြင့် မြောင်ရင်စုံကို
မကြောက်ပေ။

ယခု သူ ကြောက်နေမိသည်မှာ သူ့မယားနှင့် သူ့သားကို
မြောင်ရင်စုံက ဒုက္ခပေးမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေခြင်းသာဖြစ်သည်။
ဟယ်တောင်း၏ စိတ်ထားကို ခန့်မြစ်သူက ထိုးထွင်းသိမြင်ပြီး
ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ အကြံတစ်ခု ပေးပါရစေ”
“ဘာလဲ မြောင်လေ”
“အခုပဲ ကလေးကို ထွေလိုက်ပြီ၊ တိုဇော့ကို ပြေးပါလား။
ကျွန်မ နေကောင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တိုဇော့ကို လိုက်လာခဲ့မယ်”
“ဟာ.....ဘယ်ခြင်းမိလဲကွာ၊ သေအတူ ရှင်မဟုတ်ဘူး”
“ကျွန်မ တစ်ခု နောင်တ ရမိတယ်ရှင်”
“ဘာများပါလိမ့်ကွာ”

“ဟိုတင်ခွပ်တုန်းက ကျင့်ကြံခဲ့ဖူးတာ ရှင်ကို စိန်ခေါ်နေခဲ့တယ်
မဟုတ်လား အဲဒီတုန်းက တောင်ပိုင်းကို ဆင်းလာပြီး သူ့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်
လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းသွားမှာပဲနော်၊ ရှင် နိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

“ဒီနေ့ သုံတွေ့ရတော့လဲ အချိန် နောက်မကုသေးပါဘူး
မိန်းမများ သူ့နဲ့ မိုးအောက်ပြတိုင် ပြိုင်ဘက်ကင်းဆိုတဲ့ ကမ္ဘာဦးစားတန်း
ပိတ်ရမည်ဟာ မှီလက်ထဲကို လက်ပြောင်းပြီး ဝေ့ကပ်ချင်ချောက်လာ
မှာပေါ့”

ဟူးယိတောင်သည် ဟိုကော့ကို ပြောပင်ပြောပြီးသော်လည်း
အသံက တုန်ယင်နေသည်။

ခနဲဖြစ်သူကလည်း ခိုင်မိခဲ။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်မ ထပ်ဝေ့လောက် ပြောပါရလော့ဟင်”

“ဘာများလဲ မိန်းမပုလဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ကျွန်ုပ်တို့ကို သူခံကောင်းကြီးပေါ့၊ သိုင်းလောကထဲက
ခေါ်ခေါ်သပုတ်ကြတယ်၊ မဟုတ်မယ့်တာ မလုပ်ဘူး၊ မတရားတာ
မလုပ်ဘူးလို့လဲ ကျွန်ုပ်တို့ကနေတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အခြေအနေမှန်ကို
ရှင်ပြန်ချင်တယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အဲဒါကို ရှင်ပြန်ပြီး ရှင်သဘောအတိုင်း
ပါပဲလို့ တောင်းပန်လိုက်ချင်ပါတယ်”

ဟူးယိတောင်သည် ဝေ့ကပ်နှင့် ကော့မပြောနိုင်တော့လေ
အတန်ကြာ လေ့နက်စွာ စဉ်းစားပြီးနောက် ခနဲဖြစ်သူဘာ
ခေါင်ညှိတ်ပြန်။

“အင်း.....ငါလဲ ဒီလိုပဲ ချည်ရွယ်ထားတယ်၊ ခွပ်ယောက်လုံး

သဘောတူညီနေပြီဆိုတော့ ဘာနောင်အနားရမှာ လို့တော့မလဲ”

ခနဲဖြစ်သူသည် အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးဟိုအေးဆေးရာမှာ စကားပြော အတော်ကလေး
မည်ဖို့တယ် ဒီကိစ္စကို သူ့ကို တာဝန်ပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလူကို ယုံယုံရယ်လားလို့ ငါ သံသယရှိတယ် မိန်းမရယ်”

“အို.....ငွေသာ များများ ပေးလိုက်ပါ၊ ငွေထက်တော့ သူ
ဘာမှ ပိုမက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟူးယိတောင်သည် ကလေးမီးဖွားရန် တိုက်တွန်းရင်း ငွေတုံး
ကြီးများ ပေးစေကာ မပိုင်စုခံဖျက်လုံးများ လောဘစောပြင့် ဝင်းဝင်း
တောက်လာသည်ကို ပြန်လည်ငြိမ်သောက်လားခံ။

“ကောင်းပြီ ငါ သူ့ကို ခိုင်းမယ်”

သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် အခန်းအပြင်သို့
မှတ်ဖြည်း ထွက်လာသည်။

ပေါင်စုခံအခန်းသို့ ချက်ချင်းသွားပြီး ဆောင်ရွက်ရမည့်
တာဝန်နှင့် ထမ်းဆောင်ခတို့ကို ရှင်းပြတော့သည်။

“ဆေးဆရာ၊ စောစောကလာတဲ့ မျက်နှာပါးပါးနဲ့လူကို
သိသလား”

ပေါင်စု လိမ်ညွှာလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးဆင်စရာ”

“အဲဒါ သိုင်းလောကပြိုင်ဘက်ကင်း ပြောင်းပုံနဲ့လို့ခေါ်တယ်”
ပေါင်စုက အံ့ဩဟန်ဖြင့်.....

“ဪ.....သိဦး သိဦး မိုးအောက်မြေပြင် မြိုင်ဘက်ကင်း ကျင်မြန်စွာ မြောင်ရင်ဖုန်၊ ဆိုတာဝဲ သူပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟယ်တောင်က မေင်ညိုတ်မြစ်

“ဟုတ်တယ် သူမပါ သူ့ဆီကို ကျွန် စာတစ်စောင် ဝေပေး လိုက်မယ် သူ့လက်ထဲကို အိစာ ထည့်ဖို့အောင် ထည့်ပါ။ ထည့်ပြင် လူရဲ့လက်ထဲ မရောက်စေနဲ့နော် ဒီစာပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျား စိတ် ကျေနပ်လောက်အောင် ငွေတုံးတွေ ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချမေ ငွေရလို့ မဟုတ်ပါဘူး ငွေ မပေးရင်လဲ ကျွန်က ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ”

“ငွေက ကိစ္စ မရှိပါဘူး ကျွန်ပေးတဲ့စာကိုသာ ကျင်မြန်စွာ မြောင်ရင်ဖုန်လက်ထဲ ရောက်ပါစေ”

ပေါင်စုသည် ညတွင်းချင်း ခရီးထွက်ရတော့သည်။

မိုးအောက်မြေပြင် မြိုင်ဘက်ကင်းဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလှ

သည် လူတစ်ယောက်ကို ရွာဝေးရန်မှာ မခက်မလှပါ။

ဆီမီးရွက်ငယ် တစ်ခုကိုသာ ရွာဝေးရ ခက်ပါပုည။

နောင်ကြီးကို ရွာရန် အလုပ်ကမူ ခက်မည် ဟုတ်ပါ။

ပေါင်စုသည် ‘ယင်အိန်’ ဟူသော မြို့ကလေးတစ်မြို့၌

ကျင်မြန်စွာမြောင်ရင်ဖုန်ကို ပြောရာမိသည်။

သတင်းရရှိသည့် ထည့်ဆိုခန်းသို့ ရောက်ဖို့သွားသောအခါ

သူတွေလိုသော ကျင်မြန်စွာ မြောင်ရင်ဖုန်ကိုသာမက မေင်ဆောင်ကြီး

ဖုန်နှင့် သခင်ကလေးထန်တို့ကိုပါ နံညီစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုမြင် အခြားတိမ်သီးသိုင်းသမား လေးဆယ်ခန့်ကိုပါ တရ ဝေဝေကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ပေါင်စုသည် အားလုံး နံ့နံ့ညီညီ ဖို့ခနဲခိုက် ကျင်မြန်စွာ မြောင်ရင်ဖုန်၏လက်သို့ ဧည့်တောင်အံစာကို လှမ်းပေးသည်။

မြောင်ရင်ဖုန်က လက်လှမ်းမယူမီ သခင်ကလေးထန်က ကြားမှဖြတ်၍ ယူ၏။

သူသည်စာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့်ချက်ချင်းပင် ပေါင်စုကို လှမ်းပြောသည်။

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရက်ဝေးနေရာ မလိုပါဘူး ကောင်မို့ မှက်မြန်နေလည်လောက်ကျရင် ကျွန်တို့ အကြောင်းပြန်မယ်”

ပေါင်စုက မေင်ညိုတ်မြစ်.....

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကလေးထန်အနေနဲ့ဘာများ အတူးမှာကြား ချင်ပါသေးသလဲခင်ဗျာ”

ပေါင်စုသည် သခင်ကလေးထန်၏ မစပုကို ခံယူရန်မူကြီးသူ ပြင်၍ ဤပေတ္တာလက်အောင် အပိုစကား ပြောကြားခြင်းဖြစ်သည်။

သခင်ကလေး ထန်ကလည်း နှုတ်သွက်သွက်ဖြင့် မှာကြား သည်။

“အင်း.....ဆေးဆရာစကားကို ကျွန်ကြိုက်သွားပြီ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မှာ မှာဝရာစကား မှီနေလို့ပဲ”

ထိုအချိန်ထိ ကျင်မြန်စွာ မြောင်ရင်ဖုန်သည် စကားတစ်လုံး မှ မပြောခဲ့သေးချေ။

“ဟူယီတောင်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ခေါင်းဆုံးလုံး ဝယ်ထားပါလို့ ခေါင်းဆက်ကြော နှစ်လုံး ခေါင်းဆေးသေးက တစ်လုံးလို့ သေသေချာချာ ပြောပြပေးပါ ဆေးသေရာ”

ခေါင်းစုမှာ သခင်ကလေးထန်ခဲကောားကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ ခေါင်းစုပန်း ကြီးသွားအံ့။

ထိုကောားအတိုင်း ဟူယီတောင်ကို ပြန်ပြောမိက ဟူယီတောင် သည် စုတ်တရက် စိတ်ဆိုပြီး သူ့အား ချက်ချင်း ထသတ်ကောင်း သတ်လိုမည်ဟု တွေးမိသည်။

သို့သော် ဆိုရေမရှိက ဆိုအပ်လှအံ့ ဆိုသည့်ကောားအတိုင်း သူ့တာဝန် မရှိစေရန်အတွက် ဟူယီတောင်ထံသို့ ပြန်ချောက်လျှင် ချောက်ချင်း သခင်ကလေးထန်ခဲကောားအတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ဟူယီ တောင်အား ပြန်လည်ပြောပြလိုက်ရသည်။

ခေါင်းစု အထင်နှင့်အပြင် လှဲသွားပြန်အံ့။

ဟူယီတောင်နှင့်ခန့်ခြစ်သူကိုသည် သူ့အား လုံစာ စိတ်ဆိုခြင်း မရှိဘဲ သူတို့၏ ဝန်ဆောင်မှုကလေးကိုသာ ယူယူကြင်နာစွာ တစ်ယောက် တစ်လှည့် ဓမ္မနီချေကြစေတာသည်။

ဟူယီတောင်၏ခေါ်က အားပေးကောား ပြောအံ့။

“အစ်ကိုကြီး ဘာမှ စိတ်ထိခိုက်မိမ့်၊ တကယ်လို့ မပြော ကောင်း၊ ပြောကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးသာ ကျွန်ုပ်မြန်မာ ပြောခံရင်မှန်မို့ လက်ချက်မို့ သေဆုံးသွားခဲ့ရင် သားကလေးကို ကျွန်ုပ် အကောင်ဆုံး

ပြုရပါ့မတောင်ပိုမယ်လှင်”

ထိုအခါမှ ဟူယီတောင်၏ လေးသံသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ မိန့်မရယ်၊ ငါကလဲ မင်းနဲ့ သားကလေးအတွက်ကိပ် စိတ်ပူနေတာပါ။ ငါသေမှာကို ဘယ်တုန်း ကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ သေရမှာပဲ မကြောက်ဘူး။ ငါ အမြဲတမ်း တွေးခဲ့တာ မင်းနဲ့ ငါ့ခင်သွေးအတွက်ပါ။ အခု သားကလေးကို ကြီးပြင်းလာအောင် မင်းက ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတာ ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ထိုစိတ်ထဲမှာ အတော်ကလေး ခေါ့မိသွားတာပဲ”

ဟူယီတောင်သည် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောကြားနေသည်။

ခန့်ခြစ်သူကလည်း ဝင်ပုန်းသည်ဖြစ်သူ စိတ်လက်ခေါ့မိပါ။ သွားပြီး မူလအခြေအနေမှန်သို့ ပြန်လည်ချောက်ဖို့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားအံ့။

မိန့်ခြစ်သူ စိတ်အဆင့်အပျက် မရှိဘဲ တိုက်ခိုက်နိုင်မှသာ ကျွန်ုပ်မြန်မာ ပြောခံရင်မှန်ကို အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ကောင်း၊ တိုက်ခိုက် နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟားဟားဟား..... ငါကတော့ တကယ့်ကို စိတ်လက်ခေါ့မိပါ

သွားပြီး လူလိုတာ သေချိမ်းပဲ မသေဘဲ လူရယ်လို့ လောကမှာ မရှိဘူး တစ်နေ့ပသေ တစ်နေ့သေမှာပဲ။ ငါလဲ တစ်နေ့သေမှာပဲ။ ကျွန်ုပ်မြန်မာလဲ တစ်နေ့သေရမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုအောက်မေ့ပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်ကြိန်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရတဲ့ကိစ္စကတော့ တကားကို ထူမြတ်မိတယ်။ ဟားဟား

တက်ကိုင်တော့သည်။

ချောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်း၌ ဟယ်တောင်း အားဖြည့် လန်ဆန်း
ရွာ နီးထလာသည်။

ဟယ်တောင်း၏ခရီးသည် တည်းခိုခန်းမှ အလုပ်သမားများ
အား တက်တစ်ကောင်နှင့် ကြက်ဆယ်ကောင် ပေါ်ပေးရန် ပြောသည်။

ထိုအသားများ ချိုအသားအခါ စားနို့များထား ပီရိုထဲ အဝင်
မင်တော့ဘဲ သူမကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်လေတော့၏။

ဆေးဆရာပေါင်စသည် ဟယ်တောင်း၏ခရီးသည်အား အကြီး
အကျယ် ကန့်ကွက်သည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ကလေးပေး
တာ သုံးခုရပ် ပိုဆေးတယ်၊ ဆင်ခြင်ပါဗျား၊ အခု ဒုက္ခဖြစ်ရင်တောင်

ခင်ဗျား အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်”
ဟယ်တောင်း၏ခရီးကာ ဝယ်ပေးရင်း ပေါင်စကို လှမ်းပြော၏။

“ကျွန်မမှာ အခုလောလောဆယ် လုပ်စရာကိုင်စရာတွေ
သိပ်များနေပါတယ်ခင်၊ ဒါကြောင့်မို့ အသက်ကြီးလာမှ ဖြစ်လာမယ်
ဒုက္ခတွေကို တွေးပြီး ကြောက်နေရမယ့်အချိန် မရှိတော့ပါဘူး”

အခန်း (၁၄)
ပညာစို ချန်သူ

ထိုစဉ် ဟယ်တောင်း ဝင်လာသည်။
သူကလည်း ခရီးဖြစ်သူအား ပေါင်စု တားမြစ်သကဲ့သို့
တားမြစ်၏။

သို့သော်.....
ခရီးဖြစ်သူက ဝယ်ပေးပေးမာဖြင့် ငြင်းပယ်ရင်း သူမ၏
ယုပ်မြဲအလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေတော့သည်။

ဟယ်တောင်း ဆက်၍ မထားတော့ပေ။
မထားသည့်အပြင် ပေါင်စု အုံ့ပြုသွားစေမည့်စကားကိုပင်
ထပ်မံ၍ ပြောကြားလိုက်ပေးသေးသည်။

“ကောင်းတယ် ချက်ကွာ၊ မင်းရဲ့ လက်ရာကိုစားပြီး ငါ့သေမယ်
မိဖု သေရတုချီးနင်းပျာကွ”

မေမိင်စုမှာ မည်သည့်ကောင်းမှု ပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။

“လိုက်လဲ လိုက်တဲ့ နဲ့တဲ့ရဲ့” ဟူ၍သာ စိတ်ထဲမှ ပြောနေပိုင်တော့
သည်။

ချက်ပြုတ်ပြီးသောအခါ ဟူယီတောင်သည် အစားအစားများကို
ပလုတ်ပလောင်းစား၍ အချက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေ
တော့သည်။

“ဟေ့.....ဆေးဆရာ၊ လာမိ၊ ဝင်စားစမ်းမိ၊ ကျွန်ုပ်မိန်းမရဲ့
လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ ဝင်ပြည့်ကြည့်စမ်းမိဦး”

သူတို့လင်မယား၏ အခြေအနေကို သိရှိနေသည့် ပေါင်စုအဖို့
အဘယ်ကလွှာ ဝေဖွဲ့ခွင့်ပြုစေရစွာ ဝင်ချောက်စားသောက်နိုင်မိတဲ့နည်း
သို့ဆက်.....

ဟူယီတောင်ကမူ တစ်သက်လုံး အစာစာတ်လာသူ တစ်
ယောက်က ယခုမှ စားစရာ တွေ့ရှိသကဲ့သို့ အားရပါးရ စားသောက်နေ
လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများကို စတင်ကြားရတော့သည်။
ဟူယီတောင်နှင့် ခနီသည်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက်၊ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် စုယ်မောကြလေ

တော့သည်။

သေမင်း၏ နှုတ်ခမ်းထွေးကို ဆွဲခဲ့သည့် လင်မယားပေတည်နှစ်
ဟူယီတောင်သည် ခနီအဖြစ်သူအား အခန်းထဲသို့ ပြန်လွှတ်
ပေး၏။

“ကဲ.....မင်းသွားပေတော့၊ ကလေးကိုသာ စောင့်ရှောက်ပေ
တော့၊ ကလေးကို လက်ညှိုးနှင့် လာထိရင် ထိတဲ့လူကို အစိတ်စိတ်
စိတ်ဖြာ ဖြစ်သွားအောင် ဆုတ်မြှုပ်ပစ်လိုက်”

“အဲ.....ကလေး ကြိုမပြင်းလာတဲ့အခါ မင်းပျံ့အသည်းလို
မဟုတ်ထက် ဟာအောင် မြဲစုပုံသွင်းပေးပါ”

သူ့ခနီက ခေါင်းညှိတ်ပြစ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပေးမိမ့်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်မြို့မှ မြောင်ရင်ရင့်
မိတ်လူကိုတော့ မြင်းပုတယ်နီအောင် ကြည့်လိုက်ပါရစေဦး”

ဟူယီတောင်သည် ခနီသည်၏ဆန္ဒကို မတားမြစ်တော့ချေ။
ခနီသည်နှင့်အတူ တံခါးပေါက်သို့သာ စောင့်ကြည့်နေ၏။
ကျွန်ုပ်မြို့မှ မြောင်ရင်ရင့်သည် မေမိင်ဆောင်ကြီးအဖို့ သခင်

ကလေးထန်တို့နှင့်အတူ အေးဆေးစွာ ဝင်လာလေ၏။
သူတို့သုံးယောက်နောက်မှ လှလေးဆယ်ခန့် ပါရှိလာသည်။

“လာကြဗျာ စားကြပါ”

ဟူယီတောင်က စိတ်ခေါ်လိုက်၏။

“ကောင်မလေး”

ကွင်းမြို့နယ် မြောင်ခင်စုနဲ့သည် တစ်ခွန်းတည်းသောကော
ဆိုကာ ဟုယိတောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ဆိုင်၏။

ဟုယိတောင်း ငဲ့ထည်ပေးသည့်အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူ
တစ်ချိန်တိုင်း မော့လှည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

မြောင်ခင်စုနဲ့၏ နောက်မှပါလာသည့် သိုင်းသမားများ
အာပေဋိတ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

သခင်ကလေးထန်က အခုတော့ကြီး သတိပေးလေ၏။

“သူ့ခဲကောင်းကြီး မြောင်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်လိုက်တာလဲ၊
သူ့အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားဘူးလို့ ဘယ်သူက တာဝန်ခံမိမှာ”

မြောင်ခင်စုနဲ့က ခုန်ခုန်ပြိုက်ပြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

ဤအပြောမျိုးကို ဤလူမျိုးနှင့် ခိုနေလိမ့်မည်ဟု ပေါင်စုအဖေ
မည်သည့်အချိန်ကမျှ မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

“ကိုစွမ်းမိုဘူးများ ဟုယိတောင်းဆိုတာ သံသယလို့ လူတစ်
သူထစ်ပါးကို ကောက်ကောက်ကွပ်ကွပ် လုပ်ကြံမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘဲ
သူက ရန်သူကို ဓမ္မက ခင်ဆိုင်မယ့်လူမျိုး ဘယ်တော့မှ နောက်ကျော
ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးမှ ခင်စုအဖေ ပုပနေကြ
နဲ့ဗျာ”

ကွင်းမြို့နယ်မြောင်ခင်စုနဲ့သည် ကောင်းဆိုသောအခါ အရက်
များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငဲ့ထည်သောက်နေပြန်တော့သည်။

ခေါင်းအောင်ကြီးမုန့်နှင့် သခင်ကလေးထန်တို့သည် ခိုးမိမ့်
ပုပန်သော မျက်နှာများဖြင့် မြောင်ခင်စုနဲ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

မြောင်ခင်စုနဲ့၏ တူခြားချွန်ကို မပိုင်စု သတိထားမိ၏။
မြောင်ခင်စုနဲ့သည် ကောင်းပြော သိမ်မွေ့ခွံ့ဖျားက အရက်

သောက်ရာ၌လည်း သိမ်မွေ့သည်။
ဇားပွဲပေါ်ရှိ ဟင်းခွက်များကို ဟုယိတောင်းက လှမ်းထိုးပေး

တိုင်း တစ်တုံးစီ တစ်တုံးစီ သိပ်သိပ်မွေ့မွေ့သာ ဇားသည်။
ဟုယိတောင်း၏ခန်းသည်က ကွင်းမြို့နယ် မြောင်ခင်စုနဲ့ကို

ငေးကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး မြောသည်။
“ကွန်မယောကွဲဟော ဝှင်လက်ချက်နဲ့သေရခင် မတရားသေ

ရတာလို့ ကွန်မ ဘယ်တော့မှ မထင်မှတ်တော့ပါဘူးခင်၊ ဝှင်ဟာ
သိုင်းခလောကမှာ ကျော်ကြားတဲ့နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ခိုရန်သတ္တိရှိ

ပါပေတယ်”
သူမသည် ကိုယ်တိုင် အရက်တစ်ခွက်ကိုငဲ့ပြီး လှမ်းပေးပြန်

သည်။
“ဈေးပါဝှင်၊ ကွန်မပေးတဲ့ အရက်တစ်ခွက်ကို ခဲသောက်ပါ

သိုင်းခလောကမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ သူ့ခဲကောင်းကြီးကို ဝှင်ပြုတယ်”

မြောင်ရင်ဖုန်က 'ကောင်စဉ်' ဟုဆိုကာ အရက်ခွက်ကို လှမ်း
ပေးချပစ်လိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးစန့်ခမ်းဖျက်နာမှာ ညီမည်ညစ်ပုပ်သွားသည်

"သူ့ရဲကောင်ကြီး မြောင်၊ သတိထားစမ်းပါ။ မိန်းမယုတ်က
အဆိပ်ဝတ်လိုက်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ"

မြောင်ရင်ဖုန်က ဖုန်းကို မှက်ပျောင်းကြွတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ထပ်ပြီး မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ"

ဖုန်းသည် လုံးဝ ပါးစပ်ဝတ်သွားလေတော့၏။

ဟယ်တောင်းခန်းသည် ရုတ်တရက်ထ၍ အိပ်ခန်းထဲသို့
ဝင်သွား၏။

မြန်ရွက်လာသောအခါ သားငယ်ကလေး ပါလာသည်။

သားငယ်ကို ပွေ့ရီရင်၊ မြောင်ရင်ဖုန်ကို လှမ်းပြော၏။

"သူ့ရဲကောင်ကြီး မြောင်ရင်ဖုန် ရှင်ကို ကျွန်ုပ် ပြောစရာ
ရှိပါတယ်"

မြောင်ရင်ဖုန်က တိုတိုပင် ပြောသည်။

"ပြောပါ"

"ဒီလိုမိရင် ကျွန်ုပ်ယောက်ျားဟာလဲ သိုင်းပညာသိင်ခေတ်လှ
မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်လဲ ကျွန်ုပ်ယောက်ျားရဲ့လက်ချက်နဲ့ မတော်တယ်
သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို ရှင် လက်ခံတယ် မဟုတ်လား"

မြောင်ရင်ဖုန် ခေါင်းညိတ်ပြဲ၏။

စကားမပြောပေ။

"ဒါဆိုရင် ရှင်မှာ ဘာမှာကြားစရာ ကိစ္စတွေ ရှိနေသလဲ။
နောက်ပိုင်းမှာ ဇိတ်ပရဝုတ်ကိုစွန့်ရင် ဒါမှမဟုတ် ရှင်လင်းရောက်စွန့်ရင်
ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောခဲ့ပါ။ ရှင်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆောင်ရွက်နိုင်သမျှ
ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်"

မြောင်ရင်ဖုန် ခေတ္တ တွေ့စေသွားသည်။

ထို့နောက် မြည်းညင်းစွာ ပြော၏။

"မှန်တယ် ကျွန်ုပ် သေရင်လဲ သေသွားနိုင်တာပါ။ ဒီတော့
ကျွန်ုပ် တစ်ခု မှာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ ကေညွှန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်"

"ကျွန်ုပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ခင်လောက်က နန်လီနိုကို ရောက်ခဲ့
တယ် ကျုပ်တို့ကို ဆွဲညှင်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ် သူ့အမည်ကို
သူ့ဘာသာ ထုတ်ဖော်ပြောပြီး ဇိတ်ဆက်ပါတယ်။ နန်းတုန်ပြည်နယ်
ပုတီးနံခရိုင်က နန်းကြွမင်လို့ ပြောပါတယ်"

"ဒီလူကို ကျွန်ုပ် သိပါတယ်။ ဒီလူဟာ ပိုးကွာ သိုင်းအဖွဲ့က

အင်ပတန်ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမားပါ။ ပိုးကွာ ဓားသိုင်းပညာနဲ့ ပိုးကွာ
လက်ခံသိုင်းပညာဆိုတာ အင်ပတန်မှာပင်ကော်တဲ့ ပညာတွေမိမိရင်"

ဟုတ်တောင်းသည် ခန့်ပြစ်သွန်နှင့် မြောင်ရင်ဖုန်တို့ စကား

မြောင့်နှင့် ဘေးမှတ်တံဆိတ်စွာ နားထောင်နေ၏။

+++

မြောင့်နှင့်မှန်က

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်လဲ ဒီအကြောင်းကို ကြားသိထားပါတယ်။ ကျွန်နာမည်ကို ‘သိုဇီလောက ပြိုင်ဘက်ကင်း’ ခေါ်မှဟုတ် ‘မိုးအောက် မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်း’ လို့ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ခေါ်နေတာကို စန့်ကြဲမင်က လုံဝ မကျနပ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ဆီကို ချောက်ထားတာပဲ”

“ဪ.....သူက ရှင်နဲ့ သိုဇီလောက ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်လို့ လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်က အိမ်မှာ ရှိနေပါဘူး။ ကျွန်ရဲ့နောင်တော်ကြီးနဲ့ ကျွန်ရဲ့ညီမတော်တို့ ပို့ကြပေးတယ်။ မိုးအပြင် သိုဇီလောက လုံဝ မတတ်တဲ့ ကျွန်ရဲ့ ဦးထောင့်တော် တစ်ယောက်လဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

မြောင့်နှင့်မှန်က အဝေးသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း ဖြည့်ညင်းစွာ မြောင့်နေသည်။

“တစ်ယောက်က သိုဇီလောက ထူးချွန်ကျော်ကြားလို့ နောက်တစ်ယောက်က ပညာစမ်းတဲ့အနေနဲ့ လာပြိုင်တာဟာ သိုဇီလောကမှာ ဆန်ကြယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး နိုင်တဲ့လူက မှူးတဲ့လူကို

အသေသတ်သွားတာလဲ ဆန်ကြယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟူယီတောင်းအံ့ခံနိုးကာ မရှင်းသင်းသဖြင့် ပြတ်၍မေး၏။

“ရှင်နဲ့သူ ပြိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်ပဲ အိမ်မှာ မရှိတာတဲ။ ဘယ်ပြိုင်ပြိုင်ပဲလဲ။ စန့်ကြဲမင်က ခေါ်ခေါ်ကားကား စကားတွေမြောင့်လို့ ကျွန်နောင်တော်ကြီးနဲ့ ကျွန်ညီမက မယ်မရပ်နိုင်ပြီပဲ။ စန့်ကြဲမင်ကို ပြင်ပြင်ထန်ထန် တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ မိုးချုပ်တော့ ကျွန်နောင်တော်ကြီးနဲ့ ကျွန်ညီမတော် အသတ်ခံရတယ်”

“ဪ.....”

“သူတို့ သေတာ မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်လဲ စိတ်ထိခိုက်နိုးကာလဲ့လို့ စန့်ကြဲမင်ကို အထူးစိတ်မဆိုပဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စန့်ကြဲမင်ဟာ သိုဇီလောက လုံဝမတတ်တဲ့ ကျွန်ဦးထောင့်တော်ကိုပါ သတ်ခံခဲ့ရတယ်။ စန့်ကြဲမင်ဟာ ကျွန်ဦးထောင့်တော်ကို လက်မိတစ်ချက်တည်းနဲ့ မှိုက်သတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါပဲကွာ လက်မိသိုဇီလောကပေါ့”

“ပြစ်မှုပြစ်စုလေလင့်၊ သိုဇီလောက လုံဝ မတတ်တဲ့လူကိုတော့ ဒီလို မရက်စက်သင့်ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ သိုဇီလောကကြီး နာမည်ပျက်တော့မှာပဲ။ ရှင်အနေနဲ့ သူ့ကို ချက်ချင်းပိုင်ရှင်ပြုပြီး တုံ့ပြန်သင့်ပါတယ်”

“မှန်တယ်။ သူ့ကို ချက်ချင်း ရှာသင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တို့မှာ သူ့ထက်အရေကြီးတဲ့ မိသားစုဝန်ကြီးကလဲ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဟဲ့ ပြောင်၊ ခန့်ခွဲ ထန်မိသားစု ခုန့်ဦး ကိစ္စပဲ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တို့ ပြောင်မိသားစုနဲ့ ဟဲ့မိသားစု ခုန့်ဦးဟာ သိပ်ကြီးမားနေတယ်၊ ဒါကို လျှင်လျှာပွားပြီး အခြားအရာတွေကို ဦးစား မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်ုပ် ခန့်တုန်းပြည်နယ်ကို မသွားပြန်သေးတာ လေးနှစ်တိတ် ခုန့်ဦးဦး”

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ၊ အဲဒီတာဝန်ကို ကျွန်မတို့ ယူလိုက်မိ ပယ်၊ ဒီအတွက် ခွင့် နောက်ဆဲတင်မနေပါနဲ့တော့”

“ကောင်ဇော်”

ပြောင်ရင်ခွန်သည် ကုလားစိုင်းပေါ်မှ ဖြည့်ညင်းစွာ ထဲရပ် ထိုက်သည်။

“ဟယ်တောင်၊ ကျွန်တို့ အနှစ်နှစ်အလလက စောင့်နေခဲ့တဲ့ အချိန်စေ့ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ထပေတော့၊ ကျွန်တို့ ယှဉ်ဦးကြည့်ဦး”

ဟယ်တောင်သည် ပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းလျာများကို နှိုက်စား လိုက်သေစမ်း ဟယ်တောင်အိမ်နီးက ကြားမြတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မယောက်ျားဟာ သိုလ်ပညာ သိပ်ကောင်းတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝှံ့ကိုတော့ နိုင်ကောင်းမှ နိုင်မှာမို့၊ စောစောက ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေက ကိုးရေတစ်စေ့ ဆယ်ရေတစ်ရာ ဆိုတာလို လိုသော်၍ မလိုသော်၍ မပြောထားရတာမို့၊ စိတ်မချီပါနဲ့တော့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ပြောင်ရင်ခွန်က သပ်တိုတိုပင် ပြော၏။
ဟယ်တောင်သည် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ချက်ချင်းသပ်ချရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ် တစ်ခုပြောချင်တယ်ဗျာ”

“ပြောပါ၊ ဘာပြောချင်သလဲ”

“တစ်ချို့လူတွေက ခုန့်ဦးရန်ကို တုံ့ပြန်ရင် ကျွန်ုပ်ရက် ကျွန်ုပ်ရက်ကျန်အောင် လက်စား တုံ့ပြန်တတ်ကြတယ်၊ အခု ကျွန်ုပ်တွေ နေတာက ကျွန်ုပ်သားရဲ့ ခေ့ခေ့ပဲဗျာ”

“ခင်ဗျား၊ ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်ုပ်သိချင်တာက ပြောင်ရင်ခွန်ဟာ ဟယ်တောင်ကို သတ်ဦးရင် ဟယ်တောင်ရဲ့ မိန်းမနဲကလေးကိုလဲ သတ်မိန်းမကလေးဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိချင်တယ်”

“ခင်ဗျား၊ ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲ”

“ကျွန်ုပ်ကတော့ ကျွန်ုပ်သေသွားရင် ကျွန်ုပ်မိန်းမရဲ့အသက်နဲ့ ကျွန်ုပ်သားရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးစေချင်တယ်ဗျား၊ ကျွန်ုပ်သားလေးဟာ အခုကတည်းက ဝဲသသွားခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို လက်တုံ့ပြန်ပေးတော့မှာလဲ”

ပြောင်ရင်ခွန်က ခေါင်းညှိတ်ရင်း.....

“ဒီအတွက် ခင်ဗျား မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျား သေသွားရင် ခင်ဗျား မိန်းမလဲ အသက်ခွမ်းသာခွင့် ရမယ်၊ ခင်ဗျားသားကိုလဲ ကျွန်ုပ့် ခင်သွေးအစစ်ကို ပြုစုကျွေးမွေးပေးမယ်၊ ရန်ကြီးရန်စ တုံ့ပြန်တာကတော့ သူ့အလုပ်ပဲဗျာ၊ တကယ်လို့ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တစ်ခုခု ဖြစ်လာခဲ့ရင် တောင် စိတ်ဆူရတဲ့လူတစ်ဦးလက်ထဲ ကျွန်ုပ် အပ်ပေးမယ်”

ပေါင်ဆောင်ကြီးဖုန်းနှင့် သခင်လေးထန်တို့သည် ရန်သူတော်ကြီးနှစ်ဦးတို့ ဆွေမျိုးရင်းဆွေသမ္မတ ရင်နှီးစွာ မှားကြား၊ စကားပြောနေသည်ကို စိတ်မရွည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

သူတို့သည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်နေကြ၏။

ထိုကြားထဲ၌ အနေအထိုင်အကဏ္ဍကွဲကွဲမျိုး ဖြစ်နေသူမှာ ပေါင်စုံဖြစ်၏။

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးထဲ၌ သူသာ သိုင်းပညာ အညံ့ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ပေါင်စုံသည် အခန်းထောင့်၌ ကန့်ကန့်ကလေး ထိုင်လျက် တာဝံတင်ကြ တွေးနေသည်။

“အင်း.....သူတို့့ဲ့ အခြေအနေတွေကိုသာ သိပထားရင် အခုလို စကားပြောနေပုံမျိုးနဲ့ ဆွေဟောင်းမျိုးဟောင်း အခုမှ ပြန်တွေ့နေတယ်လို့ ထင်ရသေး တကယ်တော့ သူတို့့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြင်အထန် တိုက်ခိုက်တော့ပုံ ရန်သူကြီးတွေပဲ”

ထိုအချိန်မှပင် ဟယ်ကောင်သည် မီးကြွားထဲမှ ဘေးကို ခုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ့ဘေးမှာ တဝင်းဝင်း တလက်လက် အရောင်တောက်ပနေသည်။

“ကဲ.....ပိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားကပဲ ဧပြီ တိုက်ကွက် ထုတ်ပေတော့”

မြောင်ရင်စုနဲ့သည်လည်း သူ့ဘေးရည်ကို ထုတ်ယူပြီးပေးပြီး “ကောင်မဦး ကျွန်ုပ် တိုက်ကွက် ဧပြီ ခင်ဗျား သတိထားပေတော့”

မြောင်ရင်စုနဲ့၏တိုက်ကွက်မှာ သာမန်တိုက်ကွက်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း သိုင်းပညာ မတောက်တမေ့က်မျှသာ တတ်သော ပေါင်စုံ ဟင်လျှင် သိ၏။

“သူရဲကောင်းကြီးမြောင် ဘာတွေ အားများတာလဲဗျို့၊ ဘာမှ အားနားမနေနဲ့ဗျို့၊ ဒီကိစ္စဟာ ဒီနေ့ အပြတ်ရှင်းရမှာပေါ့”

ထိုသို့ ဘေးပြောလိုက်သူမှာ သခင်ကလေးထန်ဖြစ်၏။ မြောင်ရင်စုနဲ့သည် သူ့အားကွက်များကို ဖွတ်ဖြည်း ဖွတ်သိမ်းလိုက်ပြီး သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။

“ကျွန်ုပ်ကို အခနာအယုက် မပေးကြပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အပေါက်ဝအထိ ထုတ်ပေးရင် ကောင်းမယ်”

ပေါင်းဆောင်ကြီးမန်နှင့် သခင်ကလေးထန်တို့သည် လုံးဝ
စောဒက မဟက်သို့ပေး
မကျေနပ်သော မျက်နှာထားများဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။
ထို့နောက် တိုက်ပွဲကြီး စတင်လေတော့၏။

ဟုယီတောင်းက.....
“သတိထားပေတော့၊ ကျွန် တိုက်ဦး”
သူ၏စားသည် ပြောင်ရင်ဖုန်အား စားလွယ် ခုတ်ချသည်။
ပြောင်ရင်ဖုန်က ကိုယ်ကို တိမ်း၍ ချောင်၏။
ဟုယီတောင်းက သူ့စားကို ပြန်ခုတ်သိပ်မပြီး လက်ဝဲနံပါတ်
ထိုးသွင်းသည်။

ဟုယီတောင်းက.....
“သတိထား၊ ကျွန်စားက သာမန်စား မဟုတ်ဘူး။ သံ သိပ်
ကောင်းတယ်”
သူတို့၏တိုက်ပွဲကား လွန်စွာလွန်ပြီမို့ လွန်စွာအသည်းထိတ်
ရော ကောင်းလှသည်။
တည်းခိုခန်း၏ တံခါးပေါက်ဝ၌ ရပ်ကြည့်နေသည့် ဆိုင်သမား
အားလုံးနှင့်အတူ ပေါင်ပုသည်လည်း အသက်မရှုနိုင်ဘဲ ဝေးမောကြည့်
နေမိလေ၏။

တိုက်ပွဲကဆယ်ငါးကျွက်အရောက်တွက် ‘စွမ်း’ ခနဲ ပြည်သံ
မှန်အတူ ပြောင်ရင်ဖုန်၏ စားချည်မှာ ထက်ပိုင်းကျီးသွားလေတော့၏။
ပြောင်ရင်ဖုန်ကို ‘သိုင်းလောက ပြိုင်ဘက်ကင်း’ သို့မဟုတ်
‘မိုသောက်မြေပြိုင် ပြိုင်ဘက်ကင်း’ သို့မဟုတ် ‘ရွှေမျက်နှာတန်ဖိုးရင်’ဟု
ခေါ်ဆိုကြသည့်စကားသည် မမှားပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြောင်ရင်ဖုန်သည် အလွန်တရာ
အစွမ်းထက်လှသည့် ဟုယီတောင်းကို လက်နက်မဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
နေသောကြောင့်တည်း။

သို့သော်.....

ဟုယီတောင်းသည် လက်နက်မဲ့သူကို လက်နက်ဖြင့် အနိုင်ယူ၍
နာမည်ကောင်း မနေနိုင်ဟု တွက်ဆလေသလား။ မသိ။ ခုတ်တရက်
ခုန်ဆုတ်သွား၏။

“မိတ်ဆွေကြီး၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်ထပ် စား
တစ်ချောင်းကို ယူလိုက်ပါ။ အခွင့်အရေးတွေ ယှဉ်ပြိုင်ကြတာ အမှကောင်း
ဆုံးပေါ့”

ပြောင်ရင်ဖုန်က ဂရုစိုက်ဟန် မတူပေ။
“ကိစ္စမို့မို့ဘူး၊ ကျွန်စား ကျီးသွားဦးပဲ၊ လက်နဲ့ပဲ ယှဉ်မယ်”
“ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား လက်နဲ့ တိုက်ခိုက် ကျွန်
နိုင်လဲ မကောင်းဘူး။ ကျွန် မှီလဲ မကောင်းဘူးဗျ”

ထိုစဉ် သခင်ကလေးထန်က သူ့စားစင်ကို လှာပေးခါး
ပြောင်ရင်ပုန်သည် လှမ်းယူလိုက်ရတော့ခါး

ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး သူ့ဘာသာ ရေရွတ်နေသည်။

“ဟုတ်ပါပဲ၊ သခင်ကလေးကလေး ကျွန်ုပ် လက်နက်ပုံတိုက်လို့ ခင်ဗျားကို
နှိပ်ပု မနှိပ်ဘဲ၊ စားနဲ့ ယှဉ်ပုံပဲ အဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့ကို သိမှာ”

ဤတိုက်ပွဲကား ဟယ်တောင် ပြောသကဲ့သို့ ခင်တစ်ရာအတွင်း
တစ်ကြိမ်ပေါ်ခဲ့သည်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေသည်။

ပြောင်ရင်ပုန်သည် သူ့အနေဖြင့် လက်နက်ပုံတိုက်၍ မနှိပ်
နိုင်ကြောင်း ခုံသို့ အားရစမ်းသားဖြစ်ပေသည်ကားမျိုး ပြောရန်မသင့်ပါ။
သို့သော် သူက ထုတ်ဖော်ခံလိုက်သည်။

ကျန်သည့်သိုင်းသမားကလည်း စားဖြင့် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူ
နိုင်ပါလျှက် အနိုင်မယူဘဲ နောက်ထပ် စားစင်တစ်စင်း ထပ်ကိုက်
နိုင်သည်။

ရှာဖွေရသည့် သူရဲကောင်း သိုင်းသမားများပါပေး
ထို့နောက် ဒုတိယအကြိမ် တိုက်ပွဲ စတင်ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ခါး စားနဲ့ ယှဉ်ပုံပဲ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုကို
လွှမ်းမြောက်နေသည်။

ထိုအခိုက် ပြောင်ရင်ပုန်ခါးသည် ဟယ်တောင်ခါး လည်ပင်း
သို့ ထိုးခင်သွားသည်။

အားလုံးအစိတ်အပိုင်း ‘သွားနီ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်မိကြသည်။
ဟယ်တောင်ခါးသည် လွှမ်းမြောက်စွာ နောက်သို့ လှန်ချလိုက်ပြီး

သူ့စားဖြင့် ပြောင်ရင်ပုန်ခါးစားကို ခိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ‘ညှမ်း’ ခနဲ
ပြည်သွားပြီး ပြောင်ရင်ပုန်ခါးစားမှာ ဒုတိယအကြိမ် ထက်ပိုင်းကျသွားရ
ပြန်လေ၏။

ကြည့်နေသူအားလုံး ‘ဟာ’ ခနဲ မြစ်သွားကြရသည်။
ဟယ်တောင်ခါးက မြန်ရပ်ရင်း.....

“စိတ်မရှိနဲ့ ခင်ဗျားစားကွာကွာ တကယ်ကောင်မိတယ်
ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုပဲ နောက်လှန်ရောင်ရောင် ခင်ဗျားစားကို ထက်ပိုင်းမချိုး
နိုင်ရင် ကျွန်ုပ် သေသွားနိုင်တာပဲ ကျွန်ုပ် စားက စားကောင်းဖွဲ့ ဝိစားကို
တော်နဲ့တန်နဲ့စား ယှဉ်လို့ မရပါဘူး ကဲ.....နောက်ထပ်စားတစ်လက်
လောက် ထပ်ယူပါဦးစရာ”

ဟယ်တောင်ခါးသည်အောင်ကြီးနန်းနှင့် သခင်လေးထန်တို့
အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကဲ.....ခင်ဗျားတို့ မိတ်ဆွေကြီးကို စားတစ်ချောင်းလောက်
ထပ်ပေးပါဦးစရာ ခင်ဗျားတို့ စားတွေက ညှစ်လွန်အားကြီးတယ်၊ စား
ကောင်းကောင်း မြစ်မိစေချို့”

သခင်ကလေးထန်က သူ့နောက်ရှိ သိုင်းသမားတစ်ဦးထံမှ
စားတစ်ချောင်းကို ယူလာပြီး ပေးပြန်၏။

မြောင်ယင်ဖုန်က ဓားကို လက်ညှိုးဖြင့် တောက်ကြည့်ခမ်း
ဟူမိလောင်းသည် မြောင်ခင်ဖုန်၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍
လှမ်းဝေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ဓားက သိပ်ပေါ့နေလား”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားညှပ်ကို လက်ဆောင်းကလေး
ဖျားဖြင့် ကျောညှပ်လိုက်သည်။

“မြောင်း.....ချမ်း”

လူအားလုံးနားထဲ၌ ဓားကျိုးသံကို ကျယ်လောင်စွာကြား
လိုက်ရသည်။

မြောင်ခင်ဖုန်၏ လက်ဆောင်းကလေးဖျားကား ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာ သန်မာလှဆွေတကား။

အခန်းအဆင့်မှ ပေါင်စုသည် တီးတီးလေ့ထက်လိုက်မိ၏။

“အင်း.....တကယ်လည်း သံဆောင်းကိုတောင် လက်ဆောင်း
ကလေးတွေနဲ့ ကျွီးအောင် ချိုးနိုင်တယ်ဆိုတော့ သူ့ကို တကယ်ပဲ
မိုးအောက်မြေ ပြင်ပြိုင်ဘက်ကင်း လို့ ခေါ်သင့်တာပဲ”

ထိုအခိုက်မှာပင် မြောင်ခင်ဖုန်က ဓားကျိုးဖျားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ ပစ်ချရင်း တိုက်ဆိုင်စွာ လှမ်းပြောသည်။

“ဟူမိတောင်း၊ ကျွမ်းဟာ သိုလ်ခေတ်က ပြိုင်ဘက်ကင်း၊
မိုးအောက်မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထက်မို့ ကြော့

တယ်လို့များ ခင်ဗျား ထင်နေသလားဗျ”

ဟူမိတောင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း.....

“မထင်ပါဘူးဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကြော့တယ်ဆိုတာ ကျွမ်း
တော့ သဘောပေါက်တယ်လို့ ထင်မိတာပဲ”

“လုပ်ခမ်းပီဦးဗျား ဒီလိုသဘောပေါက်ထားရင် ကျွမ်းကြော့ကြာ
မုကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျားဟာ မိသားစုရန်ကြိုးအတွက်နဲ့ ကျွမ်းကို လိုက်ရှာခဲ့
တယ် ဟူမိသားစုဆိုတဲ့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်မှ ရှာမတွေ့တော့ ဟူမိသားစု
မဲ့မာနကို ဆွေပေးဖို့ ခင်ဗျားစဉ်းစားတယ်။ သိုလ်ခေတ်ကပြိုင်ဘက်ကင်း၊
မိုးအောက်မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်း၊ မြောင်ခင်ဖုန်လို့ ကြော့လိုက်ရင်
ဟူမိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ မဟာတံတိုင်းကြီးမို့ အတွင်း
ဘက်ကို မုရ ဝင်လာရမယ်လို့ ခင်ဗျားတွေ့တယ်။ ခင်ဗျား ကြော့တာ
ဒီညှပ်ရွယ်ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

မြောင်ခင်ဖုန်က ကျေနပ်စွာ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတော်တယ်ဗျား မိုးအောက်မြေပြင် ပြိုင်ဘက်ကင်းလို့
ကြော့ရတာ ကျွမ်းကိုကျွမ်း သိပ်လိပ်ပြာ မလှဲလှဘူးဗျ”

“ဒီလိုတော့ပဲ မဟုတ်ဘူးဗျား ခင်ဗျားမို့ သိုလ်ခေတ်ဟာ
တကယ်တော်တယ်တော့ပဲ ဒီဘွဲ့နဲ့ ခင်ဗျားမို့ ထိုက်တန်တယ်ဗျ”

“ဟားဟားဟား.....ဒီစကားက စော့ပါသေးတယ်လေ တော်

တော်ကြာ ခင်ဖုဒါက သိုင်းလောကပြိုင်ဘက်ကင်း ခြင်္သေ့ခြင်္သေ့များ
ကဲကဲ.....တိုက်ပွဲ ကြေရအောင်”

ဟုယီတောင်းနှင့် ပြောင်ရင်ဖုန့်တို့သည် စကားဆိုသည်နှင့်
အပြိုင်အထန် တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

သူတို့တစ်သက်တာလုံး ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့ကြသည့် ပညာ
အားလုံးကို ထုတ်သုံးကြသည်။

တိုက်ကွက်ပေါင်းနှစ်ရာကျော်လာသော်လည်း တင်ဦးနှင့်တစ်ဦး
အဖွဲ့အစည်းပေါ်ဘဲ ခြင်္သေ့သေသဖြင့် ကြည့်ရှုနေသူအားလုံး ရင်သပ်
ရှုပေး ခြင်္သေ့ကြေရတော့သည်။

သို့သော် အကွက်နှစ်ရာကျော်လာသောအခါတွင်ပင် ဟုယီတောင်း
အနေဖြင့် အနည်းငယ် အပေးနိုင်လာပြီး ပြောင်ရင်ဖုန့်က အနည်းငယ်
အသာစီးဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်လာသည်။

ဟုယီတောင်းသည် သူ့အနေဖြင့် ခံစစ်ကို လုံခြုံအောင် လှုပ်နေ
ရ၏။

ခေါင်းအောင်ကြီးဖုန့်နှင့် သခင်ကလေးထန်တို့၏ မျက်နှာ၌
ကျေနပ်အားရသည့် အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့ ဖည့်ပူကျေနပ်နေကြသော်လည်း ပြောင်ရင်ဖုန့် အနေဖြင့်
ဟုယီတောင်းကို မဲ့တစ်ပေါက် ရွှန်းအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးပေ။
တိုက်ကွက်အရ အနည်းငယ် အသာစီး ရရှိသာ ခြိုနေသည်။

မကြာမီ ဟုယီတောင်း၏အားကွက်များ ပြောင်းလဲလာ၏။
ကျွမ်းပတမ်း ဘေးကွက်ကို အသုံးပြုလာ၏။

သို့သော် ပြောင်ရင်ဖုန့်၏တိုက်ကွက်များက ထက်မြက်နေ
မှုနှင့် ပြောင်ရင်ဖုန့်ကို ထိခိုက်ပယ်ဖျက်အောင် မလှုပ်နိုင်ပြန်ပေ။
သူတို့၏ ဘေးနှစ်ထက်သည် နားနှစ်ထက်ကောင် လှုပ်ရှားနေသလို
နေကြသည်မှာ လှုပ်ရှားထိခိုက်နေကြသည်။

ဖည်သူနိုင်ပည်ကိုပင် အတတ်မပြောနိုင်တော့သဖြင့် ခေါင်း
ကောက်ကြီးအဖုန့်နှင့် သခင်ကလေးထန်တို့၏ မျက်လုံးများမှာ တစ်ပြည်ခြည်း
ပုံပြင်လာလေတော့၏။

+++

ဖုန့်နှင့်ထန်တို့အနေဖြင့် ဟုယီတောင်းနှင့် ပြောင်ရင်ဖုန့်တို့၏
မပြောနိုင်သော သိုင်းကွက်များကို ကြည့်ရှုခြင်း၏။

ပေါင်စုအနေဖြင့်ပင် ခေါင်းပူလော့ဖုန့်အပူ ဘာမျှကြည့်၍ မမြင်ဘဲ
ဖြစ်နေသည်။

ပေါင်စု၏နားသည့် ဘေးလှမ်း တချွမ်းချွမ်း ထိခိုက်သံ လေတဟူး
ဟူး တိုးသံတို့ကိုသာ ကြားနေရတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ပေါင်စုသည် အိမ်ခန်းအတွင်း ကလေးကို ပိုက်ထွေး
ရုံ၊ ရုပ်နေသော ဟုယီတောင်း၏ခန်းထဲသို့ လှုပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။
သူမ၏မျက်နှာသည် လုံးဝ တည်ငြိမ်နေသည်။

သူမ၏ခင်ပွန်းအတွက် နိုးရိုင်းကြောင့်ကြသည် အပူအလှောင် လုံးဝ မရှိပေ။

တိုက်ပွဲဝင် တိုက်ခိုက်နေသည့် လူငယ်နှစ်ဦးအနက် တောင်သည် သူ့နဂိုခီအတိုင်း အားကြီးမာန်တက် တိုက်ခိုက်သည်။

ပြောင်ရင်ဖုန်၏ ဝင်းထိနေသောမျက်နှာကမူ ကျောက်မျက်နှာလို လုံးဝ တည်ငြိမ်နေပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခုခံ တိုက်လွှက်ရှိသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းအားဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း နောက်ပေးနေရသူမှာ ပြောင်ရင်ဖုန် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်.....

“ဖြန်း ဖြန်း ဖြန်း”

သခင်ကလေးထန်သည် လက်နက်ပုန်းသုံးခုဖြင့် လှမ်းလိုက်ရာ ဟယ်တောင်က ခုန်ဆုတ်ရင်း သူ့ဘေးရှည်ဖြင့် လက်နက်များကို ခိုက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ထူကာဟော့ ရယ်ရင်း ပြောင်ရင်ဖုန်ကို လှမ်းပြော

“နောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန် ကျွန်တော့ ဝင်လျှောက် အဖွဲ့ဝင်ဧရာ”

သူသည် စကားစုံသည်နှင့် ဓားရှည်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်

ချွတ်လိုက်လေ၏။
ပြောင်ရင်ဖုန်၏ ဝါထိန်နေသည့်မျက်နှာသည် ရုတ်ချည်း

ချွတ်သွားသည်။
သူသည် တံခါးပေါက်တက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းကြည့်ပြီး

တံခါးပေါက်လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးကာ တစ်ခွန်းချင်း လှမ်းပြောလေ၏။
“အပြင် ထွက်သွားတော့”

သခင်ကလေးထန်သည် ပြောင်ရင်ဖုန် အနေနိမ့်လာသည်ကို

လောရသဖြင့် ဤသို့ ဝင်ကူညီခြင်းဖြစ်သည်။
ပြောင်ရင်ဖုန်အနေဖြင့် ဤသို့သော မတရား အကူအညီမျိုး

ရယူလိုသူ မဟုတ်ပေ။
ခေါင်းတောင်ကြီးဖန်သည် အချင်းချင်း ပြဿနာတက်စေရန်

သခင်ကလေးထန်၏နားနားသို့ ကပ်၍ တီးတိုးပြောလေ၏။
ဖန် ဘာစကားပြောသည်ကို မည်သူမျှ မကြားကြရပေ။

သခင်ကလေးထန်၏မျက်နှာကမူ ချွတ်ချင်ညှိပုပ်သွားပြီး
ဝါထိန်ပေ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ပြောင်ရင်ဖုန်သည် ဟယ်တောင်၏ဘေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ

ထွက်ကုန်ပြီး ဟယ်တောင်ထံသို့ လှမ်း၍ ဖစ်ပေးလိုက်သည်။
“ကဲ.....ကျွန်တို့ထပ်ပြီး ယှဉ်ကြတာပေါ့”

ဟယ်တောင်က တိုက်ပွဲကို ပြန်လည်လက်ခံခဲ့သည်။

“ကောင်းဦး၊ ကျွန်တို့ ပြန်ပြီး ပြိုင်ကြတာပေါ့”

ထိုနောက် တိုက်ပွဲကြီး စတင်ပြန်တော့သည်။

ထိုတိုက်ပွဲသည် မွန်လွဲချိန်အထိ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

သိုင်းသဟားကြီးနှစ်ယောက်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တွေ့

မြို့လွှက် ချီနေကြလေပြီ။

ဟုယီတောင်သည် တိုက်ပွဲရင်းအတွင်းမှ ခုန်ထွက်သွား

“နောင်ကြီး မြောင်ခင်ဖုန်၊ ကျွန်တို့ ဝေဒနာကြီးနဲ့ ထမ်း

ပြီးမှ ဆက်တိုက်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

မြောင်ခင်ဖုန်က ခေါင်ညှိတ်ပြီခေါ်

“ကောင်းဦး၊ စားကြမယ်”

ဟုယီတောင်ခေါ်ခေါ်သည် ကလေးအား အိပ်ခန်းအထဲ

ပြန်ထားလိုက်ပြီး အလွန်ခင်ဖုန်သော မုန်သူကြီးနှစ်ဦးအတွက် ဟင်း

ပွဲများ အသစ် ပြင်ဆင်ပေးစေတော့သည်။

+++

ဟုယီတောင်သည် သူ့ခိစအတိုင်း ပလုပ်ပလောင်း

သောက်သည်။

မြောင်ခင်ဖုန်ကမူ မြည်းမြည်းမှန်မှန် စားသောက်လေသ

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တံခါးထဲ ရပ်နေသည့် ခေါင်းဆောင်

မုန်နှင့် သိုင်းသဟားများကိုလည်းကောင်း အခန်းဆောင်၌ ကုပ်နေသ

ပေါင်ပုကိုလည်းကောင်း လာရောက်စားသောက်ရန် လုံးဝ စိတ်မဝင်ခြင်း

မပြုကြပေ။

“ခင်ဗျားစားတာ သိပ်နည်းတယ်ဗျာ၊ ဟင်းတွေက အရသာ

မကောင်းလို့လားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျွန်က ဒီလိုနည်းနည်းပဲ စားတာတိမ်တယ်

ဟင်းတွေရဲ့အရသာကလဲ အတော်ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ခန်း

ဖျက်တာလား”

ဟုယီတောင်က မုလ်းပမာရင်း ခေါင်ညှိတ်ခေါ်

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ကျွန် မသေခင် သူ့လက်ရာ အဝစားသွား

နိုင်အောင် ကျွန်မိန်မက မနက်အစောကြီးကတည်းက ထချက်နေတာဗျာ

ကျွန်မိန်မပေ့ လက်ရာကလွဲလို့ သည့်ပြင် ဟင်းလျာတွေကို ကျွန်က

သိပ်ခံတွင်းတွေ့လှတာပဲ မဟုတ်ဘူးဗျ”

စားသောက်ပွဲ၌ အစောကြီး လက်ခေါ်မိသည့်မှာ မြောင်ခင်ဖုန်

မြင်သည်။

ဟုယီတောင်ကမူ အားမိစရာ စားသောက်နေဆဲဖြစ်သည်။

အတော်ကြီးကြာမှ လက်ခေါ်မိသည်။

ပေါင်ရသည် စိတ်ထဲ၌ တွေးနေခါး

“ဒီလိုလူမျိုးတွေ နောက်ဆယ်သက်ရှာလို့ တွေ့မှာ မဟုတ်

ဘူး ဒီလူက သူ့သာအတွက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ထည့်တွက်

တာ မဟုတ်ဘူး သူ့အတွက်တောင် သူ တွေးတောတာမှ မဟုတ်ဘဲ”
ထိုစဉ် ဟုယီတောင်သည် နှုတ်ခမ်းများကိုလက်မြှင့်သပ်
ချရင်း-

“ဆောင်ကြီးပြောင်ရင်မှ ကျွန်ုပ် ထမ်းစားတာ နည်းနည်းကြာ
သွားတယ်ဗျာ ကျွန်ုပ် တောင်ပန်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ပြည်ပပြည်ပပေါ့ ခင်ဗျာ အဆင်သင့်ဖြစ်မှ
ပြောပါ”

“ဟာ.....ကျွန်ုပ်က အခုပဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ကဲ.....
တိုက်ပွဲ ပြန်ကြော့ရအောင်”

သူ့ခုံကောင်ကြီးနှစ်ဦး၏တိုက်ပွဲကြီး ပြန်လည် စောင့်မြန်းလေ
တော့၏။

သို့ရာတွင် တစ်ကြိမ်ပင် ဟုယီတောင်သည် ဟန်ချက်ပျက်သွား
လေ၏။

ဟုယီတောင်၏လည်ပင်းသို့ တိုးဝင်လှည့်ဆဲအားကို ပြောင်ရင်
ဖုန်က လှောင်မြန်စွာ ရှပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ဟုယီတောင်သည် တပလွန်ဘဝသို့ ရောက်တော့မည့်ဆဲဆဲမှ
လက်မတင်ကာလေး လွှတ်ပြောက်သွားရ၏။

ခေါင်ခေဆောင်ကြီးအနိ့သည် အားမလိုအားမရ ဖျက်ခွာဖြင့်
လှုပ်ကြည့်နေသည်။

သခင်ကလေးထန်ကဲ့သို့ လှမ်းအော်ခြင်း၊ သက်ပေးခြင်းတော့
မရှိပေ။

ပေါင်စုမှာ အံ့ဩနေသည်။

သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်နေသည့်တိုက်ပွဲ၌ အတယုတ်ကြောင့်
ဤသို့ ညှာတာနေသည်ကို သူ လုံးဝ နားမလည် သဘောမပေါက်နိုင်ပေ။
ဟုယီတောင်သည် ချွတ်ချင်းလိုပင် ကိုယ်ဟန် ပြန်ထိန်း
နိုင်လိုက်၏။

“ကော့စုဖူးပြီ ကျွန်တော့ကျွေးတွေ မှင်မိပြီး ခြေချော်သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်ုပ်လဲ ခိုဝှဲမိလိုက်ပါတယ်”

ဟုယီတောင်သည် မားကျီးများကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်
ဖမ်းလိုက်သည်။

မားကျီးများသည် လက်ဖြင့် ကောက်ပစ်လိုက်သလို တည်ငံ့
နံ့၌ အားလုံး သွားစိုက်နေ၏။

ရန်သူတော်ကြီးနှစ်ယောက်သည် အခန်း၏အလယ်၌ မား
ကိုယ်စီကိုင်ကာ ဖျက်ခွာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြပြန်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မှောင်စပျိုးသည့်အချိန်အထိ အပြင်း
အထန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ပြောင်ရင်ဖုန်သည် တိုက်ပွဲသည်အတွင်းမှ ခုတ်တခုရက် ခုန်
ထွက်လိုက်သဖြင့် ဟုယီတောင်၊ အံ့ဩသွားသည်။

“မှောင်ကြီးမြောင်ရင်ပု.....ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“မှောင်လာပြီဗျ ကျွန်တို့ရဲ့ အခွံအခိုင်ဟာ တော်တော်နဲ့ ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ ကျွန်တို့ ဝိသေသထွန်းဦး ဆက်ပြိုင်မလား မျောက်နေကျမှ ထပ်ပြိုင်မလား”

ဟူးယီတောင်သည် ဓုတ်တရက် မြောင်ရင်ပုနဲ့ကို ဦးညွှတ်ဖို့ ဂီရုပြုလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ နက်ဖြန်မှ ဆက်ပြိုင်ကြတာပေါ့ ကျွန်ကို တစ်ရက် အသက်ရှင်ခွင့် နေတဲ့အတွက် တကယ့်ကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

မြောင်ရင်ပုနဲ့က ခေါင်းကို ဖြည့်ညှင်းစွာ မီးယမ်းရင်း.....

“ဒီလိုတော့ တစ်ဘက်သတ် မပြောပါနဲ့ဗျာ အခုထက်ထဲ ခင်ဗျားကို သေရတဲ့အောင် ဘယ်မိမ့် မဟိုက်နိုင်သေးဘူး ဒီပွဲမှ ကျွန် သေချင်လဲ သေမှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ဝမ်းပေးဟာ ကျွန် ထင်ထားတာထက် သိပ်ကောင်းနေတယ်။ လေးစားမိတယ်ဗျာ”

မြောင်ရင်ပုနဲ့၏ ပွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ချီးကျူးသလို ကြားရသော အမိ ဟူးယီတောင်သည် တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့၏။

“တကယ်တော့ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်လဲ ကျွန်ကိုကျွန် အထင်ကြီးပါတယ်။ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးက ကျွန်ကို ဒီလို ချီးကျူးမှ ကျွန်ကို ကျွန် အထင်သေးချမှန်း သိတော့တယ်။ အခုကဆိုရင် ကျွန်က

ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာဆိုတဲ့ အတွက်စိတ် သိပ်ရှိတာဗျာ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်လို မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့် ‘မိုးအောက်မြေပြင် ဖြိုင်ဘက်ကင်း’ လို့ ကြော်ငြာရတဲ့အကြောင်းကို နှိုင်းနှိုင်းချချ ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်ရဲ့ဝမ်းပေးကို ချီးကျူးတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သေနိုင်တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံတယ်။ စိတ်ထားအရာမှာတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဖြေပေးမှုကို ကျွန် မမီပါဘူး။ သိုင်းညွှတ် မှာလဲ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်ထက် နည်းနည်းသာနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်စိတ်ထဲမှာ သိနေပါတယ်။ ‘မိုးအောက်မြေပြင် ဖြိုင်ဘက်ကင်း’ ဆိုတဲ့ တွဲဟာ ခင်ဗျားနဲ့ တကယ်တိုက်တန်းမိတယ်ဗျာ”

ညွှတ်ချိသောရန်သူသည် မိုက်ခဲသောစိတ်ဆွေထက် ပိုကောင်း ၏ ဆိုသော စကားပုံကို ဟူးယီတောင်၏စကားများက သက်သေ ထုတ်ပြလျက် မှီနေတော့သည်။

မြောင်ရင်ပုနဲ့က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ သူ့ အစီ အစဉ်ကို ပြောပြ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် နက်ဖြန်ကျမှ ဆက်ပြိုင်ကြတာပေါ့။ နက်ဖြန် ပွန်ပေတည့်ခင် ကျွန် ပြန်ရောက်လာမယ် ကဲ.....ကျွန်သွားမယ်”

မြောင်ရင်ပုနဲ့သည် ဟူးယီတောင်၏မိန်းမအား နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

သူ့နောက်မှ မေါင်အောင်ကြီးစန့်နှင့် သိုင်းညွှတ်လေးထွယ်စန့် လိုက်ပါသွားသည်။

အပြင်ဘက်၌ စောင့်ဆိုင်းနေသည် သခင်ကလေးထန်သည်
လည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိပုပ်လျက် လိုက်ပါသွား၏။
မကြာမီ မြင်းရွာသံများ တစ်ခုစီစီ ကြားရပြီး နောက်ဆုံး
ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၅)
စသစတူ ချုပ်မကျော

စောစောက မုန်တိုင်းတိုက်သကဲ့သို့ ဆူညံနေသော အခန်း
သည်လည်း မုန်တိုင်းစဲသွားသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ဟူယီတောင်းသည် သူ့ခန်းအိမ်ခန်းကို အသာအယာ ဝက်လျက်
အခန်းထဲသို့ ပြန်ဖော်သွားသည်။

ပေါင်စုမှာ အခန်းတော်၌ တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
သူ့အခန်းသို့ ပြန်အိပ်ရန် ကြံစည်လိုက်စဉ် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်
ဟူယီတောင်းသည် ဓားလွတ်ကို နောက်ကျော၌ သိုင်းလွယ်လွန်
ဝက်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဟူယီတောင်းသည် ပေါင်စုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

မည်သည့်ကားမှ မပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။ မကြာမီ မြင်ခွာသံများကို ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် ဟူယီတောင်သည် မြင်းစီး၍ ထွက်ခွာသွားခြင်း မြစ်ကြောင်း ပေါင်စု နားလည်လိုက်သည်။

“ခါ.....ဘယ်လိုပဲ။ ဒီလူ ထွက်ပြေးသွားတာလား။”

ပေါင်စုသည် စိတ်ထဲ၌ တွေးခနစမ်း သို့သော်.....

သူ့စခန်းနှင့် သူ့အလွန်ချစ်သော သားငယ်ကလေး ဤတည်းမို့ ခန်း၌ ကုန်ရင်နေသေးကြောင်း၊ ငြင်းစားမိသောအခါ ဟူယီတောင် ထွက်ပြေးသွားခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ နားလည်ရပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှပင် ဟူယီတောင်၏ခန်းသည် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ် ညည်းနေကြောင်း၊ ပေါင်စု သိလိုက်ရ၏။

“ဟင်.....ဒီလင်မယားကတော့ တကယ့်ကို လိုက်ကတ်တဲ့ လင်မယားပဲ။ လင်ယောက်ျားက ဘာမှ အပူအပင် မရှိသလို မယား လုပ်တဲ့လူကလဲ ဘာမှ အကြောက်အလဲနဲ့ အပူအပင် မရှိဘူးဒီလို သေနေခွင့်ခံရကိစ္စမှာ သူ့လိုလို၊ ဒီလို သီချင်းကလေး တညည်းညည်း လုပ်နေနိုင်တယ်။ အံ့ရော.....အံ့ရော။”

ပေါင်စုသည် ခပ်တိုးတိုး၊ ရေရွတ်ပြီးနောက် သူ့အခန်းထဲ ပြန်အိပ်သည်။

နံနက် လင်မကြိုက်ထွန်းသောအခါ သူ နိုးလာ၏။

သူ့နီးလာလျှင် နိမ့်ခင်းမှပင် မြင်းခွာသံ ခပ်သံ့သံ့ကို ကြားလိုက်

ရသဖြင့် ဝေါက်ခဲနဲ့ ထတိုင်လိုက်သည်။

“ခါ.....ခါ.....ဟူယီတောင်များ ပြန်လာတာလား၊ မသိဘူး မြင်းတစ်ကောင်တည်းနဲ့ ခွာသံဆိုတော့ သူပဲ မြစ်နိင်တယ်။”

ပေါင်စုသည် ကမုန်ကတန်းဆင့် တံငါဝမှ ရောက်ကြည့်သည်။ အခုထက်ဖို့ ဖြစ်ပြီး အလင်းရောင်လည်း အနည်းငယ် ရနေ

သဖြင့် မြင်းတစ်စီးနှင့် ပြန်လာသော ဟူယီတောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နီးလာသည့်မြင်သည် အမြဲတရောင်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ ပထမ နီးသွားသောခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ပေါင်စု သိလိုက်သည်။

ဤတည်းမို့ခန်း၌ အုန်းခွံရောင်ခြင်းများသာ ရှိသည် မဟုတ်ပါ လော။ ဟူယီတောင်သည် မြင်းခြေဖုရင်ပီပီ လွှားဆန်ခန်းဆင်းလိုက်၏။ သူ့မြင်သည် ဓမ္မသို့၊ လေးငါးလှမ်းမျှ ရေလျှောက်သွားပြီးနောက် ဖုန်းခဲနဲ့ လဲကွသွားသည်။ ထို့နောက် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အထက်ထွက်သွားတော့သည်။

မြင်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခွေးများ စီးခွဲနေသည်။ ဟူယီတောင် နီးလာသည့်မြင်ကြိုသည် မော့၍သေသွားခြင်း သာ မြင်လေ၏။

ဟူယီတောင်သည် မည်မျှ ခန့်ပြင်းနင်းလာသည်ကို ပေါင်စု အနေဖြင့် မုန်းဆင့် မရဘဲ ရိုနေသည်။

သူသည် ဟူယီတောင်ကို မြန်၍ကြည့်လိုက်၏။

ဟူသိတောင်းခံလက်ထဲ၌ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ထည့်ထားဟန်ရှိသည် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ကိုင်ဆွဲထားသည်။

မေင်စုက တီးတိုး လေ့ထက်လိုက်၏။

“ကောင်းကွာ.....ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျွန်ပြန်ပွဲပြောင်ရင်စုနဲ့၊ ဓားသိုင်း ထပ်ပြိုင်ရမယ်။ အဲဒါ အစားယူ မအိပ်စက်ဘဲ ဘယ်နေ့ လျှောက်သွားနေသလဲ ယေဘို”

ဟူသိတောင်းသည် သူ့အနီးရှိရာ အခန်းကွင်းသို့ ဝင်သွားတော့၏။ မကြာမီ ဟူသိတောင်းသည် သူ၏သားငယ်ကို ပွေ့လိုက်၍ ပြန်ထွက်လာပြီး ဆွေပြုကိုယ်နေ၏။ မေင်စုသည် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဟူသိတောင်းကို နှုတ်ဆက်သည်။

သူသည် ဟူသိတောင်းကို ချစ်ကြည်ညိုလွန်းလှ၍ မဟုတ်ပေ။ ဟူသိတောင်းထံမှ ငွေတုံကြီးများကို မက်မောလွန်း၍သာ ဤတည်းခိုခန်း၌ ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဟူသိတောင်း၏အနီးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာ ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်ပြန်တော့၏။ ယနေ့နံနက်ကလည်း အစားအသောက်များကို အားပါးတရ စားသောက်ပြန်တော့သည်။

နံနက်ကိုချက်တီးလောက်အချိန်တွင် ပြောင်ရင်စုနဲ့သည် မေင်စုဆောင်ကြီးပန်းနှင့် သခင်လေးထန်တို့ ငြိမ်လျက် ပြန်လည်ခရောက်ရှိလာ၏။ ဟူသိတောင်းက ကျွန်ပြန်ပွဲပြောင်ရင်စုနဲ့အား ထိုင်နံ့တစ်လုံး

ပေးရင်း.....

“ခောင်ကြီးပြောင်ရင်စုနဲ့ထိုင်ပါ။ အခုကသောက်ပါဦး”

ပြောင်ရင်စုနဲ့သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ ဟူသိတောင်းထံသို့ အခုကသုံးခွက်ကို ဆက်တိုက်ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လျက် တစ်နေရာမှ တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။ ညနေစောင်းသောအခါ တိုက်ပွဲ အခွံအနိုင် မပေါ်သဖြင့် အစွဲ ရပ်နားလိုက်သည်။

ဟူသိတောင်း၏အနီးက ကြော်ငလှင်ချက်ပြုတ်ထားသည်ဟု သိလာမှာဖြင့် ပြောင်ရင်စုနဲ့ကို ချဉ်မံကျွေးပေးသည်။

ပြောင်ရင်စုနဲ့သည် စားသောက်ပြီးသောအခါမှ ဟူသိတောင်းကို လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ တိုက်ခိုက်ပုံ သိပ်မကောင်းဘူး။ နည်းနည်းပျက်စီးနေတယ်။ အဖုအယွင်းကလေးတွေကို ကျွန် တွေနေရာတယ် အယ်လို ခြစ်တာပဲ”

ဟူသိတောင်းက အော်ဟစ်ရယ်ပေးပြီး ပြန်ပြော၏။

“ခောင်ကြီးပြောင်ရင်စုနဲ့က တကယ်တော်တားပေး ကျွန် ဒီနေ့ အဖုအယွင်းများဆို ညက တစ်ညလုံး မအိပ်စက်ဘဲကုန်ချ”

ပြောင်ရင်စုနဲ့က အံ့ဩသောမျက်နှာဖြင့် ဟူသိတောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဟုယိတောင်းက ဆက်ပြော၏။

“နေဦးဗျား နောင်ကြီးကို ကျွန်အနေနဲ့ လက်ဆောင်တစ်ပေးစရာ ဝိုနေတယ်ဗျ”

သူသည် ရုတ်တရက် ထသွားပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

မြန်ထွက်လာသောအခါ သူ နံနက်စောစောက လက်ထဲ သွယ်လာသည့် အထုပ်ကြီးပိလား၏ ပြောင်ရင့်ဖုန်အနီသို့ရောက်သောအခါ ထိုအထုပ်ကြီးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဈေးရာ.....ကျွန်မဲ့လက်ဆောင်၊ ပွင့်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ပြောင်ရင့်ဖုန်သည် ထိုအထုပ်ကို စာခွဲပေါ် တင်၍ မြေထဲလိုက်သည်။

“ဟယ်.....”

“ဟာ.....”

“အို.....”

ထွက်ပေါ်လာသည့်အရာကား-

“ဖိုက္ကသိုင်းအဖွဲ့က စနီနီမင်ပိလား”

ဟုယိတောင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး အမောတကော မပေးလိုက်၏။

“ဝင်.....ခင်ဗျား ညတုန်းက စနီတုန်ပြည်နယ် ဂုတ်နီခရိုင်ကို သွားခဲ့သလား”

ဟုယိတောင်းသည် တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း.....

“ဟာ.....ဘာပြောကောင်းမလဲ” မနေ့က မြင်းလေးကောင် ပါးစင်းသေတာပဲဗျ အသွားမှာ နှစ်ကောင်သေတယ်၊ အပြန်မှာ နှစ်ကောင်သေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ နောင်ကြီးပြောင်ရင့်ဖုန်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာမို့ မြန်ပြေးလာနိုင်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

“ဘုရားဈေး.....”

ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်မှာ ဘုရား တစ်သွားလေတော့၏။

“ခင်ဗျား.....ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းလေးကောင် သေတာ ဘာအနီးတော့ မှာလဲဗျား အာရပ်မြင်ကြီးတွေ ရထားတာတောင်မှ သေမှာလဲ၊ ခင်ဗျား သွားခဲ့တဲ့ခရီးဟာ နီးမှမနီးတာပဲဗျာ”

အခန်းထဲရှိ လူစားလုံး ကြက်သေသေသွားကြ၏။

စနီတုန်ပြည်နယ်ရှိ ဂုတ်နီခရိုင်သည် ဤအရပ်ဒေသမှ မိုင်ပေါင်း တစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့် အကွာအဝေးရှိသည်။

ဟုယိတောင်းသည် ထိုခရီးကို ညတွင်းခွင်း ခရီးပေါက်အောင် ပျားရောက်ခဲ့လေသည်တကား။

+++

ထိုခရီးကို ညတွင်းခွင်း အသွားအပြန်သွားနိုင်၍ အံ့ဩဖွယ်ရာ မြစ်နေတော့သည်။

ပေါင်စုသည် မနေ့ညက ဟုယိတောင်းထွက်သွားမှ နံနက်

အာခုံတက်၍ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပုံတို့ကို ပြင်ပမောင်လာသည်။
ယခုမှ သူ မည်သည့်ခရီးကို သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်
သဘောပေါက်ရတော့သည်။ သိုင်းလောက၏ ခါးပေးပွယ်ကောင်းသော
အတွေ့အကြုံများသည် မြောင်ရင်ဖုန်၏နှလုံးသားအား လုံ့စ တုန်လှုပ်
စေတော့ပေ။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘယ်လို သတိခဲ့သလဲ”
မြောင်ရင်ဖုန်က ခပ်အေးအေးပေးပေးလိုက်၏။
ဟုယိတောင်းက ရယ်ပြီး.....

“စိတ်ချပါ နောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖုန်ရဲ့ ကျွန်က သူ့ကို အတား
လွှတ် မသတ်ခဲ့ပါဘူးနဲ့ ခင်ဗျားဆိုသိုင်းကွက်တွေနဲ့ သူနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး
သတ်ခဲ့တာမှ ခင်ဗျား မနေ့က သုံးခုံတဲ့ သိုင်းကွက်တွေလေဗျား ဒီတော့
လူသာ ကွဲတာပါ။ ပညာကတော့ ခင်ဗျားပညာပါ။ ဘယ်နဲ့လဲ တရား
ပွဲတတယ် မဟုတ်လား”

မြောင်ရင်ဖုန်က.....
“သူ ဘယ်နှစ်ကွက်အထိ ခံနိုင်သလဲ”

“သိပ်တော့ မဆိုဘူးနဲ့ နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကွက်အထိ ခံနိုင်ပါတယ်
နှစ်ဆယ့်ကိုးကွက်မှာ သူ ဆေးတည်း ခင်ဗျားတို့ မြောင်မိသားစုရဲ့
ကိုယ်ပိုင်တိုက်ကွက်ပါပဲ။ ကျွန်သိုင်းကွက် တစ်ကွက်မှ မပါပါဘူး”
မြောင်ရင်ဖုန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အေးဗျား တာဝန်တစ်ခုတော့ ပြီးသွားတာပေါ့ ဒီညတော့
မပျောင်းလဲ လွမ်းလာပြီ။ နောက်တစ်နေ့ ဒီလို လင်းလင်းချင်းချင်း
ယှဉ်ပြိုင်တာ ပိုကောင်းပါတယ် ကျွန် ကော့စုတင်တဲ့အကြောင်း မြေခုံပါ
မူပိုင်ရာ”

“ဟားဟားဟား.....ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျား နောင်ကြီးမြောင်
ရင်ဖုန်ရဲ့ တာဝန်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဒီလို ဆောင်ရွက်ပေးခွင့် ရတာကိုပဲ
ကျွန်က ကော့စုတင်လှပါပြီ”

မြောင်ရင်ဖုန်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်ခွာ
သွားတော့၏။

သူ၏နောက်မှ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် နှစ်ထန်တို့ပါ လိုက်ပါသွား
၏။
ဟုယိတောင်း၏ခေါ်ခေါ်.....

“အစ်ကိုကြီး ဒီညတော့ ကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်ပါဦး
ပါအိုရင် မနက်ဖြန် အခြေတစ်မျိုး မြှောင်သွားမှာပေါ့”
ဟုယိတောင်းက ခေါင်းညှစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် အနားယူခြင်းပင် ဒီနေ့ နေ့လည် ယှဉ်ပြိုင်တာ
အများအယူင်တွေ အတော်များတယ်။ နောင်ကြီး မြောင်ရင်ဖုန်က
ဒီအများတွေကို လုံ့စ အခွင့်အရေး မယူဘူး သူက သိုင်းပညာကို
အတော်တန်ပိုးထားတယ်”

ခန့်ခြစ်သူက.....

"သူ အခွင့်အရေး ယူမိမိတာကို သူ ကျေနပ်နှင်သိင်္ဂိသွားမှာ
တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခန့်ကြီးမင်းအတွက် အစ်ကိုကြီး ဘယ်လို အ
ပန်းခံခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ သိသွားတယ် မဟုတ်လား"

ဟယ်တောင်က မေါင်ညိုတိုက်ခြင်း။

"ဟုတ်တယ် ဒီလူက စိတ်ထားမြတ်မြတ်ပါပဲတယ် ကဲ.....မင်း
အနားယူပေတော့ ငါလဲ အိပ်တော့မယ်"

ဟယ်တောင်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်၍ ကုတင်ပေါ် အိပ်လို
သည်။ သူသည် မေါင်ချသည်နှင့် တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ထည့်ခိုခိုမှ စားစွဲတို့များက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ
သိမ်းဆည်းပေးနေချိန်တွင် လှစိမ်းငါးယောက်တို့ ဝင်လာကြလေ၏။

စားလွတ်များကိုယ်စီ သိုင်းလွယ်တာဆဲဖြင့် သိုင်းသမားများ
ခြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

မေါင်စုနှင့် စားစွဲတို့များ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

ဆိုအချိန်မှာပင် ဟယ်တောင်၏ခန်းသည် ကလေးငယ်ကို
ပွေ့စို၍ ထွက်လာ၏။

သိုင်းသမားငါးယောက်ကို တွေ့သောအခါ သူမ ဖျက်ပျက်
ကြွတ်သွား၏။

သူမသည် ကလေးငယ်ကို မေါင်စုထံသို့ လှမ်းပေးရင်း.....

"ဆေးဆရာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခင်တင်တင်ပေးပါ"

မေါင်စုသည် ယောင်ယောင်ကန်းကန်ဖြင့် ကလေးငယ်ကို
လှမ်းယူလိုက်ရ၏။

ဟယ်တောင်၏ခန်းသည် မစိတ်ဝင်ဘဲ ရောက်ရှိလာသည်

သိုင်းသမားများကို မာကြော့ဝက်ထန်စွာ ပေးလိုက်၏။

"တာကိုစွဲလဲ"

ရည်သည်အိမ်များက သူတို့ရောက်ရှိလာသည့်ကိစ္စကို ပါစပ်ဖြင့်

မမြော့ပေး
စားများကို ရှမ်းခနဲ ထုတ်လွှက် လွှတ်တစ်မြှောက် ဝင်ရောက်
လိုက်ကြလေ၏။

မေါင်စုမှာ ကလေးကို ပွေ့လိုက်ရင်း ပါစပ်အဟောင်းသား

ဖြစ်သွားတော့၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သွေးအနုသားအနု မိန်းမသည် ရန်သူ

ပါယောက်ကြောင့် ပုံသွားပျက်တစ်ကောင်မှပင် လှုပ်ရွေးတိုက်ခိုက်နေသော
မကြောင့်တည်း။

"ရွှမ်း"

"ချွတ်လွမ်း"

"အောင်မလေးချ"

တာဝံအတွင်းမှာပင် ရန်သူငါးယောက်လုံး အတုံးအဖုံး ဖြစ်

သွားကြလေ၏။

တသုံးချောင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှုပ်စင်သွားပြီး ကုန်းမှ နှစ်ချောင်းမှာ ဟူးယီတောင်း၏ခန်းလက်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

"ကဲ...ရှင်တို့ ထပြေနိုင်ရင် ထပြေကြပေတော့ မပြေနိုင်တော့ မလွယ်သူး အသက်ခွဲကိုယ် အိုးစားကွဲသွားလိမ့်မယ်"

သိုလ်သမားငါးယောက်သည် အလဲလဲအပြုပြင် ထပြေလေ၏။

ဟူးယီတောင်း၏ခန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တစ်ဖျားကို ဝှေ့ထောက်ဖြင့် ဂေါက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ဓားနှစ်ချောင်းကိုလည်း လှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မေထီရလက်ထဲမှ သူမ၏ ကလေးငယ်ကို လှမ်းကာ နို့ချိုတိုက်တော့နေတော့၏။

မေထီရမှာ သူ့ဓမ္မပြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်အောင် မြစ်နေတေသည်။

"ဒီဒီနီမေ့သိုလ်ပညာကလဲ သူ့ယောက်ျားလို ကြောက်စရာပဲ... စားစားက သိုလ်သမားငါးယောက်ကို သူ ဂုံးစာ ဂရုမိုက်တဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဟူးယီတောင်း လုံးဝ သိမှာ မဟုတ်ဘူး"

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဟူးယီတောင်း၏ခန်းသည် ညကတော့မပြင်ခဲ့သလို အေးအေးဆေးဆေးပင် ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်

နေသည်။

ဟူးယီတောင်းသည်လည်း တစ်ညလုံး နှစ်ဦးကိစ္စာ အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ လန်းဆန်းစွာ ထလာခဲ့၏။

သူတို့ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက်တွင် ကွင်းမြို့မှ ပြောင်ရင်ပုန် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ပြောင်ရင်ပုန်၏ နောက်တက်၌ ယခင်က နောက်လိုက်များပင် ကပ်ပါလာသည်။

ပြောင်ရင်ပုန်သည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် ကွက်လင်၌ ရပ်လိုက်သည်။ ဟူးယီတောင်းကလည်း ဝင်ရပ်၏။

ထို့နောက် ထိုနတ်တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ သူတို့တိုက်ကွက်များ မည်မျှလျှံ့ဝက် နက်နဲသည်ကို မေထီရ ဆောင်ကြမ်းမိန့်နှင့် သခင်ကလေးထန်တို့အား မည်သူမျှ မသိမြင်ကြပေ။

သူတို့ဖျက်စီးသည့် အလွန်နီးစင်းသော တိုက်ကွက်များဟုသာ ထင်နေကြ၏။

စင်စစ် ဆန်ပြားခြင်း၏ အဆုံးစွန်သို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် အလွန်နီးစင်းခြင်းသို့သာ ပြန်လည်တိုက်ရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မေထီရနှင့် သားမန်သိုလ်သမားတို့ မသိရှိကြပေ။

ထိုနေ့တွင်လည်း မောင်စပျိုးသို့အထိ အမှူးအနိုင် မပေါ်ပြန်

ပေး သူတို့အထက်ရည်ကား အပြည့်ပင်ကောင်းလောက်အောင် ချိန်ခွင့်လွှာ ညီနေလေ၏။

မြောင်ရင်ဖုန်သည်သူ၏ ဓားကွတ်များကို ရက်သိမ်ပြီဆိုောက် ခုန်ဆုတ်လေ၏။

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်ုပ် မပြန်တော့ဘူးနော် ဒီမှာပဲ ဝင်ရောက် ဆရာက အတုသောက်ပြီး အိပ်တော့မယ်”

ဟုယ်တောင်းသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ သူ့ဓားကို ပစ်ချပြီး မြောင်ရင်ဖုန်ကို ဝမ်းသာအားရ လာခက်လေ၏။

“ဟာ.....ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူးနော် ဝင်ရောက် အိပ်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကျွန်ုပ်မှာ သည့်အပြင်ကိစ္စတွေ များနေတာနဲ့ မြောင်ရင်ဖုန်နဲ့ တိုက်ကွက်တွေကို သိပ်မဝလှလားနဲ့ဘူး”

ဒီနေ့ညတော့ နောင်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် ပေးပြန်ခွင့် ရတော့မှာပဲ”

မြောင်ရင်ဖုန်သည် အရပ်ပြင်ပြင် ပါးလွှားသော ခန္ဓာကိုယ် ချိတ်၏။

ဟုယ်တောင်းကား ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်လို ကြံ့ခိုင်ကျားလွှား သော ကိုယ်ခန္ဓာ ချိတ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ကြည်စွာ ပွေ့ဖက်နေမှုမှာ နတ်ဗိက္ခာနှစ်ပါး ပွေ့ဖက်နေသည့်နှင့် တူနေတော့၏။

မြောင်ရင်ဖုန်သည် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ မြောလိုက်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်ခုံထန်း ဝင်ရောက် ပြန်ခွင့်ကြံတော့မှာ လာရင်ရင်လဲ မနက်ပြန် မနက်ကွတော့မှ လာခဲ့ပါ။ ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ ကျွန်ုပ် အိပ်စက်တော့မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးမန့်သည် မြောင်ရင်ဖုန် ဤတည်းခိုခန်း၌ အိပ်မည်ဆိုကာတည်းက မျက်နှာဖျက်နေခဲ့လေပြီ။

“သူ့ခုံကောင်ကြီး မြောင် သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပါဘူး။ လိုတယ်ပဲ ခိုတယ်။ ဟုယ်သားရဟာ သူ့ခုံကောင်ကြီးမြောင်မိသားစုနဲ့ ခြုံငုံရန်တက်ဖြစ်ပါတယ်။ ရန်သူကွေ့ကွေ့ထဲ ဝင်ပါမှာကို သတိထားပါ”

မြောင်ရင်ဖုန်က အေးစက်စက် ရယ်လိုက်ပြီး.....

“ကျွန်ုပ်နားလည်မိတယ်နော်။ သူ့နဲ့ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ယောက်က မုန့် သေရမှာမို့နဲ့ ဒါပေမယ့် သူ့ခုံကောင်တွေ လိုပဲ သေရမှာပါ။ ကံကဲ.....ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြံပေးတော့”

သခင်ကလေးထေရ်က.....

“သူ့ခုံကောင်ကြီးမြောင် ဝင်ရောက်မဝင်ဟာ ဟုယ်သားရကြောင့် သေတာတော့ မပေမို့နော် ကျွန်ုပ်တို့ ဒါပဲ သတိပေးချင်တယ်”

ဖန်း ထန်နှင့် သိုင်းသမားများသည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခွာ သွားကြတော့၏။

ဟုယ်တောင်းက.....

“ကောင်တယ်နော် နောင်ကြီးမြောင်ရင်ဖုန်နဲ့ အဖော်တွေဟာ

ယောက်ျားပေါ်သဘူးချ”

မြောင်ရင်ဖုန်က ခေါင်းညှိတ်ဝန်ခံ၏။

“သူတို့က တံပြန်ဖို့ တစ်ခုပဲ သိတာမျှ သည်းပြင် ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူးမှ။ သူတို့ပြန်သွားတာ အေမေတယ်များ နို့မို့ရင် ခင်ဗျားရော ကျွန်ုပ်မိ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြရမှာ”

တည်းခိုခန်းမှ ရွှေကိုင်စာရေးကြီးသည် သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်နိုင်မည့် အခန်းတစ်ခု၌ ကုတင်နှစ်လုံး ပြင်ဆင်ပေးသည်။

ပေါင်စုသည် ထိုကုတင်နှစ်လုံးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် အခန်း၌ နေထိုင်သူဖြစ်ရာ မြောင်းမြောင်းနားထောင်လိုသည့် သူ့အဖို့ ရေခတ်တန်း၊ ရေတွင်းထဲ လိမ့်ကုသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဟူးယီတောင်နှင့် မြောင်ရင်ဖုန်တို့ သိုင်းညွှာအကြောင်း၊ ဓမ္မာ ဝေဒနာကြောင်း။

ရောင်းမြောင်းနားထောင်နေသည့် ပေါင်စုသည် တွေးနေ၏။

“အင်း.....မနက်မိုလင်းရင် သူတို့ ထပ်တိုက်ကြည့်ပယ် အဲဒီ အခါမှာ တစ်ယောက်မပေ တစ်ယောက်ထေမှာပဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်သေဖို့ ပိုများတာက မြောင်ရင်ဖုန်ပဲ ခြစ်လိမ့်ပယ်”

အရင်အဟာ သိုင်းသမားကြီးနှစ်ယောက် ဓမ္မာဝေဒနာကြရာတွင် ဟူးယီတောင်က ကြမ်းကြပ်တမ်းတမ်းနှင့် လိုရင်းကို ဒိုးခခဲ ဒက်ခခဲ မြောသည်။

မြောင်ရင်ဖုန်ကမှ သိပ်လိပ်ပွေ့ပွေ့ဖြင့် ပွေ့ပျောင်ညင်သာစွာ မြောသည်။

ပေါင်စု သတိထားမိသည့် အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။

အလွန်ရင်းနှီးသော ငြီးသူရန်ဘက်ကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် မိသားစုဘွားများလက်ထက်က ရန်ငြိုးရန်စ ဟူသမျှကို တစ်ခွန်းတစ်ပါး မှု ထည့်မပြောကြခြင်းပေတည်း။

နောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် မြောကြသည့်စကားများမှာ သိုင်းညွှာရုပ်များအကြောင်း၊ မဟုတ်တော့တဲ့ သိုင်းလောက၏ ဖြစ်ရပ် ဆန်းများအကြောင်း ဖြစ်နေ၏။

အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသဖြင့် ပေါင်စုသည် သူ့နားတစ်ဘက် နီလာသည့်အထိ နံ့ခွင့်ကပ်၍ နားထောင်နေတော့၏။

သိုင်းလောက၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ကုန်ဆုံးသွားပြီမချောက် သူတို့ ကြံ့တော့ခဲ့ရသည့် အပြစ်အပျက်များကို ဆက်ပြောကြပြန်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မြောင်ရင်ဖုန်က ဖွင့်သည့်အရပ်စသည့် ဖွင့်သူ့ ကို သတ်ခဲ့မှုကြောင်း၊ မြောမြို့၌ တစ်ခါတစ်ရံ ဟူးယီတောင်က ဖွင့်သည့် ၂ ခုနှင့် ဖွင့်သူ့ကို သတ်ခဲ့ကြောင်း၊ မြောမြို့၏။

သူတို့သတ်ခဲ့သည့် လူများ၏စာရင်းကို ဖျှပ်လိုက်လျှင် ဟူးယီ တောင်၊ သတ်ခဲ့သူများက ပိုနေသည်။

ထိုသို့ သတ်ခဲ့ခြင်းအတွက် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဝင်

အနောင်အပွက် ဖြစ်ပုံမသေပေ။

ပေါင်စု ကြားသိထားသူကများအရ ထိုလူအားလုံး လူဆိုး
တစ်ဦးများနှင့် တိုင်ကြားပြည်သားများအပေါ် နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်နေသည်
ပြေလှိုင်ဆိုးတွေချည်သော ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ပေါင်စု အံ့ဩသည်မှာ ဟူယီတောင်ကြီးသာဖြစ်သည်။

မိုးအောက်ပြေလှိုင် ပြိုင်ဘက်တင်း ပြောင်ရင်ဖုန်သည် သစ္စာ
ဘက်တော်သားအဖြစ် သိုင်းရလာကုန် ကျော်ကြားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ပြောင်ရင်ဖုန် မတရား သတ်ဖြတ်ခဲ့သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ
မရှိခဲ့ပေ။

ဟူယီတောင်၌ ဤမျှ သစ္စာတရား ချီလိမ့်မည်ဟု ပေါင်စု
မယုံခဲ့ပေ။

သို့သော် ဟူယီတောင် သတ်ခဲ့သူများမှာ ဒီတံဒီတံကြဲ ပြေလှိုင်
ဆိုးများချည်ဖြစ်နေ၏။

ပြောင်ရင်ဖုန်သည် မှတ်တရက် ဆွေးမြေ့ကြောင့်စွာ ပြော
လိုက်သည်။

“ကျွန်က ပြောင်မျိုးဆက်ထဲမှာ လူလာဖြစ်ရတာ တယ်ဆိုး
တာပဲဗျာ”

ဟူယီတောင်က များများသလဲ ပေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗွဲ့ ကျွန်များ သိခွင့်ရှိမလားဗျာ”

ပြောင်ရင်ဖုန်က ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“ဒီလိုမိလား ကျွန်သာ ပြောင်မျိုးဆက် မဖြစ်ခဲ့ရင် ခင်ဗျာသာ
ဟူမျိုးဆက် မဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေရင်းသွားအဖြစ်
သွေးသောက်သစ္စာပြုနိုင်လိမ့်မယ်။ လောကကြီးဟာ အကျယ်ကြီးပါပဲ။
ကျွန်ကို လေးလေးစားစား ဂီရုပြုပြီး မိတ်ဆက်လာကြတဲ့လူတွေထဲ
အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါ
ဘူးဗျာ”

ဟူယီတောင်က ခေါင်းညှိတ်၍ ထောက်မလိုက်၏။

“မှန်တယ်ဗျာ တကယ်တော့ နောင်ကြီးပြောင်ရင်ဖုန် အနေနဲ့
တန်းတူပေါင်းနိုင်လောက်တဲ့လူက ဒီလောကမှာ အင်မတန် ငွားတာ
ကလား ကျွန်တောင် နောင်ကြီးပြောင်ရင်ဖုန်ကို တန်းတူရည်တူ
ပေါင်းနိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်က နောင်ကြီးလောက်
စိတ်ထား မမြင်မြတ်လို့ပဲဗျ”

ပေါင်စုသည် ဟူယီတောင်နှင့် ပြောင်ရင်ဖုန်တို့ ခွဲကောင်း၊
ကောင်းနှင့် စကားပြောနေသကဲ့သို့ သူသည်လည်း ခွဲကောင်းကောင်းနှင့်
ချောင်းပြောင်း နားထောင်နေသည်။

သို့ရာတွင် အရင်တက်မိန့်အဖို့၌ တစ်တက်ခန့်မှ စကားသံ
များ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အဘယ့်ကြောင့် အသံတိတ်သွားရသနည်းဟု ပေါင်စုတွေ့နေ

ပိုက်မှာပင် 'မြန်' ခနဲ အသံရှင်းအတူ သူ့မျက်စိထဲ၌ ကြယ်ရောင်လစရာပင် များ လင်းလက်သွားပေးတော့၏။

“မင်း ချောင်းနားထောင်လို့ အားပျို့လား”

ထိုအသံကား မြောင်ရင်ဖုန်း၏အသံဖြစ်၏။

မြောင်ရင်ဖုန်း မည်သည့်အချိန်က ဝင်လာမှန်း မပိုင်စရာ လုံးဝ မသိပေ။

မြောင်ရင်ဖုန်း၏ မြေသံကို မပိုင်စရာ လုံးဝ မကြားမိပေ။

“နောင်ကြီး မြောင်ရင်ဖုန်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါချွား သူ့စပ်စု တာသတ်သက် ဖြစ်မှာမိ၊ နောက်ကြီး သူဟာ ကျွန်တော့်သားအတွက် ငှားရမ်းထားတဲ့ ဆေးဆရာ ဖြစ်နေမိတယ်”

မပိုင်စုမှာ တစ်ချက်တည်းသာ အမှိုက်ခံလိုက်ရသော်လည်း

မသက်သာလှပေ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချက်ချင်း ယောင်ကိုင်လား၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် တိုက်ခွဲတွင် မပိုင်စုသည် အပြင်ထွက် မကြည့်နိုင်တော့ပေ။

သူ့အခန်းထဲမှသာ စကားသံများကို နားထောင်နေရတော့ သည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ဆုတောင်းနေသည့်အရာကား ကျွင်မြေနှိမ့် မြောင်ရင်ဖုန်းသည် ဟူယီတောင်၏ခားချွန်းနှင့် မြန်မြန်အသက်ထွက်

ပါပေဟူသည့် ဆုတောင်းသောတည်း။

သူ့ အမှိုက်ခံလိုက်ရသည့် လက်ဝါးစိုက်ချွန်းအတွက် ဟူယီ တောင်က လက်စားဆေးပေးနိုင်လျှင် ကောင်းလေစွဟု မပိုင်စုသည် တက္ကသိုလ် ဝေလွှတ်နေ၏။

ထိုနေ့လင်းနေ့လုံး ယှဉ်ပြိုင်သော်လည်း အမှန်အနိုင် မပေါ်သဖြင့်

မပိုင်စု၏ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ပြန်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် သိုင်းကွက်ပေါင်းမှာ ဗုဒ္ဓမေင်း ဝုနစ်ရာမှ ချီခဲ့လေပြီ။

ညနေမစောင်းသောအထိ တိုက်ပွဲ ရပ်ဆိုင်းသွား၏။

မြောင်ရင်ဖုန်းက.....

“ဒီတော့ ကျွန်ုပ် မြန်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ည ဒီမှာဆက်အိမ်ရင် ခင်ချွန်းမိန်းမက ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်တင်လိမ့်မယ်ခွ မနက်မြန်မနက် ကျွန်ုပ် ထပ်လာခဲ့မယ်၊ နက်မြန်တော့ တစ်ယောက်ယောက် သေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲဗျား၊ ကဲ.....ကျွန်ုပ်သွားမယ်”

မြောင်ရင်ဖုန်းသည် မေင်းဆောင်ကြီးခန်း အဝင်ကလေးထောင့်တို့ နှင့်အတူ မြန်လိုက်သွား၏။

ဟူယီတောင်သည် ခနီချစ်သူ၏-အခန်းတွင်သို့ ဝင်လာရာ ခနီချစ်သူက အရက်ခွက်ကို အသင့်လှမ်းပေးသည် ။

ဟူယီတောင်က.....

“နောင်ကြီးမြောင်ရင်မှန်ဟာ သိုင်းယုဉာတကယ်တော်တာပဲ
တိုက်ကွက်ပေါင်း ခုနစ်ရာခွဲခရာကောက်ခံပေမယ့် သူ့ပျော့ကွက်ဟာကွက်
ကို ခုထက်ထိ မတွေ့ရသေးဘူး၊ ငါ့သူ့ကို မနိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်ကွာ”
ဟူသီတောင်း အရက်သောက်နေသည်ကို ဇနီးမြစ်သူက
အေးအေးစွာ စောင့်ကြည့်သည်။

ပြီးမှ.....

“ကွန့်မကတော့ သူ့ပျော့ကွက်ဟာကွက်ကို မြင်ဦးမိပြီ”

ဟူသီတောင်း အကြီးအကျယ် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေ၏။

“ဟေ.....မင်း မြင်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကွန့်မက သားက ခော့ခိုကြည့်နေတဲ့လှည်း ရှင်တို့
ကတော့ တကယ်တိုက်နေတဲ့လှည်းတော့ ဘယ်မြင်မလဲရှင်”

“အေး.....ပြောစမ်းပါဦး သူ့ပျော့ကွက်ဟာကွက်ကို ငါတော့
လုံးဝ မမြင်မိပါဘူးကွာ”

“သူနဲ့ရှင် လေးရက်တိုင်တိုင် တိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ပထမ သုံးရက်
မှာ သူ့ပျော့ကွက်ဟာကွက်ကို လုံးဝ မတွေ့မိဘူး၊ ဒီနေ့ ဖွန်းလွှဲပိုင်း
ကုန်သော သူ့ပျော့ကွက်ဟာကွက်ကို တွေ့ခဲ့ရတာပဲ”

ထိုစကားများကို ဝေါင်စုသည် ချောင်းမနားထောင်ဘဲနဲ့
သူ့အခန်းထဲမှ အတိုင်သား၊ ကြားနေရလေ၏။
ဟူသီတောင်းက.....

“သူ့ဇားကွက်နာမည်တွေကို ငါပြောပြမယ်၊ ဘယ်အကွက်မှာ
ပျော့ကွက်ရှိသလဲ”

သူသည် သိုင်းကွက်နာမည်များကို ဆက်တိုက်ပြောပြလေတော့
* * *

‘လဝန်ရင်မှာပိုက်’၊ ‘တောင်မြို့’၊ ‘လက်ရုပ်’၊ ‘တောင်လက်မြို့’
‘ဂုက်ပံရီတောင်မြို့’

“ဟိုး.....တော်တော့ သူ့ ပျော့ကွက်ဟာကွက်က ဂုက်ပံရီ
တောင်မြို့ သိုင်းကွက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ရှင်”

“ဟေ.....ဟုတ်လား၊ အဲဒီ သိုင်းကွက်က တော်တော်ကောင်တဲ့
သိုင်းကွက်ပဲ၊ တိုက်စစ်ရော ခံစစ်ပါ နှစ်မျိုးစလုံးမိတဲ့ သိုင်းကွက်ပဲ”

“ဒီတောက်မကောင်ပဲ၊ သူ့ရှင် အဲဒီ တိုက်စစ် ပါနေတာကိုက
ဒီသိုင်းကွက်ကို ပျော့ညှိသွားစေတယ်လို့ ကွန့်မ ယင်တယ်၊ အဲဒီ ဂုက်ပံရီ
တောင်မြို့ သိုင်းကွက်ရောက်ဖို့ သူ တိုက်စစ်ထုတ်ရင် ချောက်ကျောမှာ
ဟာကွက်ပေါ်လာတာပဲ၊ သူဟာ သူ့ဟာကွက်ကို သိပုံရတယ်၊ သူပုံရ
ကျွန်တို့သွားတာဟာ သူ့ဟာကွက်ကို သူ သိလို့ပဲ မြစ်ရမယ်”

ဟူသီတောင်းက မယုံနိုင်သည့်လေသံဖြင့် ပြန်ပေးသည်။

“တကယ်လားကွာ”

“တကယ်ပေါ့ရှင်၊ ယုံရင် နက်ခြောက်ရအောင် စစ်ကြည့်ပါ၊ ကွန့်မ
ချောင်းဟန်ဦး အချက်ပေးမယ်၊ သူ့ချောက်တက်ကို မှင်ရဲ့ ‘ရွှစ်ဖျက်နာ’

စားကွက် ထုတ်သုံးပါး သူ မုချ နှစ်နှိပ်ပုံပါပဲ”
 “ဟားဟားဟား..... သိပ်တော်တဲ့ မိန်းမပါး ပိုင်ငြိကွ”
 မေါင်စုသည် ထိုစကားများကို အတိုင်းသာကြားနေရလေသည်။
 ထိုစကားများကိုသာ မေါင်စုတောင်ကြီးအဖို့ သို့မဟုတ် သမီး
 ကလေးထင်မိသိသော သွားရောက်ပေးပို့ပါက သူ့အတွက် ငွေတစ်
 ပြောက်ပြားစွာ ရနိုင်သည်ကိုပင် မေါင်စု တွေးလိုက်မိ၏။
 သို့သော် သူသည် ယောင်ကိုင်းအနုသော သူ့မျက်နှာကို စိမ်း
 မိပြီး ထိုအတွေးကို ချက်ချင်း ချောက်ဖျက်ပစ်လိုက်၏။
 မြောင်စုနှင့် သေမှသာ မိမိ၏မျက်နှာအား ဖြိုက်သည့် အကြံ
 ကျွမ်းမည်ဟု မေါင်စု ဆုံးဖြတ်၏။
 ငါ့ချက်ပြောက်နံနက်တွင် မြောင်စုနှင့်ပူးပေါင်း မေါင်စုအား
 ဝမ်း သခင်ကလေးထင်နှင့် သိုင်းလောကအား ငြိမ်စွာ ရောက်ရှိလာပြန်၏။
 သူ့ခွဲကားနှစ်ယောက်၏တိုက်ပွဲ စတင်သောအခါ မေါင်စုသည်
 အယောင်မြေစ ခြံနေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် တိုက်ပွဲကို လာကြည့်သည်။
 သူသည် ဟုယီတောင်း၏စနီက ဖြည့်သည့်အချိန်၌ ချောင်းဟု
 အချက်ပေးမည်ဆိုသည်ဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် အခန်းထောင့်တစ်နေရာ
 တော်ကြည့်နေခဲ့သည်။
 သို့သော် အချိန်အတော်ကြာ တိုက်ပွဲကိုမမြင်သော်လည်း
 ချောင်းဟုနှင့်ပူးပေါင်း ထွက်ပေးလာသေးသေး

တိုက်ပွဲသည် နေ့လယ်ပိုင်းတည့်ချိန်၌ ရပ်နားကြသည်။
 ဟုယီတောင်း၏စနီကတည်းကသာ စားပွယ်သောက်ပွယ်များကို
 တိုက်ပွဲပင် သိုင်းလောကကြီးအဖို့စလုံး ငြိမ်ရည်ယုတ်ရည် စားသောက်
 ပြု၏။
 ဟုယီတောင်း၏စနီကသည် အချက်ခွက်များ ငဲ့ပေးရင်း ဟုယီ
 တောင်းအား မျက်လုံးဖြင့် အချက်ပေးသည်။
 ငှက်ပိတ်တောင်ဖြင့် သိုင်းကွက်ကို မြှောင်စုနှင့် ထုတ်သုံးလာ
 နေရန် များပေါ့ပါဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။
 ဟုယီတောင်းသည် စနီကဖြစ်သူအား လုံးဝ မကြည့်ဘဲ အချက်
 ကိုသာ တွင်တွင် သောက်နေတော့သည်။
 စနီကဖြစ်သူသည် ဟုယီတောင်း စိတ်ထားမြှောင်သွားပြီဟု
 ကြောင်း ခုခံလည်လိုက်သဖြင့် မည်သို့မျှ အချက်ပေးတော့ဘဲ အသာ
 မျက်နှာပြန်ဆုတ်သွားသည်။
 ထို့နောက် ကလေးငယ်၏ တစ်ခါတစ်ရံထံ ထွက်ပေါ်လာတော့
 သည်။
 ဤသို့ ငိုသံထွက်ပေါ်လာအောင် ဟုယီတောင်း၏စနီက
 ကမင်လှုပ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။
 ရှင်အသက်ရှင် မနေမြောသော်လည်း သားကလေး ငွေငွေ
 တွက်တော့ အသက်မမြောပါဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဟူယိတောင်းသည် ခန့်ခြစ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ သားငယ်၊
ချစ်ခင်မြတ်နိုးသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ၏။

စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ သိုင်ချိုင့်ပွဲကို စတင်ကြည့်ရုံသည်
သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်လာသောအခါ ဟူယိတောင်း၏ခရီး
ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်လေ၏။

ဟူယိတောင်း၏ဖျက်နာ၌ ဝေဒနာတစ်စုံတစ်ခု မံစားလိုက်
သကဲ့သို့ တွန့်ခနဲခြစ်သွားသည်။

ထိုနောက် ဟူယိတောင်းသည် ရေသို့တိုးဝင်ပြီး 'ရှစ်ဖျက်
စားကွက်ထုတ်ရမည့်အစား နောက်သို့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းမျှ ထုတ်
သွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ မြောင်ရင်ဖုန်သည် ငှက်သို့တောင်မြန် တိုက်ကွက်
သုံးဆူနေလေပြီ။

မြောင်ရင်ဖုန်၏ နောက်ကျတစ်နေရာ၌ ဟာကွက်ပေါ်ခဲ့သည့်
မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

သို့သော် ဟူယိတောင်းသည် ထိုအခွင့်အရေးကို အသုံးမပြု
နောက်ထုတ်သွားခဲ့၏။

အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း။

သေနေခွင်နေတိုက်ပွဲ၌ ဤမျှ သစ္စာရှိနေသင့်သလော၊ ဤ
သုခကောင်း ဆန်သင့်နေသလော၊ ဘေးမှ အကြီးပေးချက်အရ သူ၏

မရမူခြင်းသည် ငှက်ကွက်သရေ မရှိဟု ဟူယိတောင်း မှတ်တင်လေ
သလော။

ဟူယိတောင်းသည် လက်တွေ့အားဖြင့် မြောင်ရင်ဖုန်အား
မတရား အနိုင်မယူလိုဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

အခြားသိသာ ကျပြားသော တိုက်ကွက်တစ်ခုအရသာ သူ
အနိုင်ယူလိုတော့သည်။

ခန့်ခြစ်သူသည် ကလေးဖြစ်သူ၏လက်မောင်းကို လိပ်ဆွဲ
လိုက်ရာ ကလေးငယ်သည် တဝါးဝါး အော်ငိုတော့သည်။

ထိုကလေးငိုသံကြောင့် ဟူယိတောင်း၏ မေးချက်များ မှန်တိုင်း
တိုက်သလို မြင်းထန်လာသည်။

'ရှစ်ဖျက်နာ' စားကွက် စတင်ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၏။
မြောင်ရင်ဖုန်၏တိုက်ကွက်များမှာ အားလုံး ပိတ်ဆို့ကုန်သည်။

တိုက်ခိုက်မရသည့်အပြင် ခုခံရ၍လည်း အဝက်အမဲ တွေလာ
ရ၏။

ငှက်ပဲမီတောင်မြန်တိုက်ကွက်သည် အံ့ကြံ့ခွယ်ရာ ဖျက်စီး
မြဲလာလေပြီ။

မြောင်ရင်ဖုန်၏ လက်ခံနံပါးသည် အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်သွား
လေ၏။

ဟူယိတောင်း၏မာသာ ထိုနေရာထို ထိုးဝင်လာမီက မြောင်ရင်

ဖုန်းအခုဖြင့် မည်သို့မျှ ကာကွယ်နိုင်မည်ဟုတ်သေးသိုလ် မြှောင်ရင်ဖုန်းခံ
တင်ဦးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပြန်လှည့်သွား၏။

ဟယ်တောင်မှာ မြှောင်ရင်ဖုန်း သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ကြံပြီဟု
ယင်မှတ်လိုက်သဖြင့် စိုးရိမ်ထကြီး လှမ်းအောင်လိုက်၏။

“နောင်ကြီး မြှောင်ရင်ဖုန်း”

ထိုအခါအတွင်း မြှောင်ရင်ဖုန်းခံစားဦးသည် လျှပ်တစ်ပြက်
ပြန်လှည့်သွားဦး ဟယ်တောင်ခံရင်ခံသို့ ထိုးစိုက်သွားလေတော့၏။

ဟယ်တောင်က ဆိုနစ်စွာ အော်လိုက်၏။

“နောင်ကြီး ဝေ့”

မြှောင်ရင်ဖုန်းခံစားသည် ဟယ်တောင်ခံ၏ စိန်ကြဲခွံ သွေး
ကြောကို တိတိကျကျ ထိုးမြှတ်သွားသဖြင့် ဟယ်တောင်မှာ ဒုးထောက်
ထိုင်ကုသွားဦး သွေးများ ထိုးအန်လေတော့၏။

မြှောင်ရင်ဖုန်းသည် ဟယ်တောင်ခံပုခုံးကို လှမ်းရှုံ့ဖမ်း
လိုက်၏။ ဟယ်တောင်က သွေးစာနံရင်းမှ ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“နောင်ကြီး မြှောင်ရင်ဖုန်း နောင်ကြီးရဲ့အားကွက် သိပ်တုံ့ထြ
စရာကောင်းစားပေ။ ကျွန် နီး.....နီးကျွန်းပါစားပါဦး”

မြှောင်ရင်ဖုန်းက စိတ်ပျက်လက်ဖျက် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဟင်အင်း.....ကျွန်ဒီစားကွက်ကို မသိသင့်ဘူးဟေ့၊ ခင်ဗျား
ကျွန်အသွက် အစိုးရိမ်လွန်သွားလို့သာ ဒီစားကွက် အောင်မြင်တာပါ။

နို့ရင် ဒီစားကွက် အောင်မြင်ပါဘူး”

ဟယ်တောင်သည် မြှောင်ရင်ဖုန်းခံလက်မောင်းကို လေးစားစွာ
ရုပ်ကိုင်ပြီး ပြောခွေကုသွားတော့၏။

ဟယ်တောင်၊ သေဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

မြှောင်ရင်ဖုန်းသည်ဟယ်တောင်ခံအလောင်းကို စားပွဲရည်ကြိုး
ပေါ်သို့ ဓမ္မတင်ပြီးပါစေပေ။ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

သူ အာတွေ ပြောနေသည်ကို မည်သူမျှ မကြားရစေချေ

ပေါင်စုကမူ ဟယ်တောင်ခံခါးနီးကိုသာ အကဲခတ်နေ၏။

ခါးနီးပိုင်သူသည် သူ့ခံမောက်ကဲ့၊ သေဆုံးသွားဦးဖြစ်ကြောင်း
တွေ့သော်လည်း မှက်ရည်တစ်စက်မှ မကုတ်ဖို့နေ၏။

သူမသည် ဓမ္မသို့ တိုးလာဦး.....

“သူ့ရဲ့ကောင်ကြီး မြှောင်ရင်ဖုန်း”

“ခဏတော်ယိုဦးနော် ကျွန်မကလေးကို နို့အောင် တိုက်ထိုက်
ပိုဦးပယ်”

စကားဆိုသည်နှင့် သူမသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားဦး
ကလေးငယ်ကို နို့အောင် တိုက်တော့၏။ ကွမ်းတစ်ယာဉျက်ခန့်
ကြာသောအခါ ကလေးငယ်ကို ဓမ္မဦးပြီး ပြန်ထွက်လာ၏။

သူမသည် ကလေးကို မြှောင်ရင်ဖုန်းခံလက်ခံသို့ လှမ်းထည့်
ပေးသည်။

"သူ့ခဲကောင်ကြီး ပြောင်စင်ဖုန်း ကျွန်မရင်သွေးကို လှလှ ပြောက်အောင် ဖောင့်ရွှေကပ်မိမယ်လို့ သူ့ကို ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ပေယ့် ဒီဝါးရက်အတွင်းမှာ သူ့ခဲကောင်ကြီးနဲ့ မြင်မြင်တဲ့ စိတ်ထားကို ကျွန်မ တွေ့ရပြီဖြစ်လို့ သားကလေးရဲ့ ချစ်ရေကို ကျွန်မ တာဝန် မယူတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ သေအတွက် မိန်းမဆိုတာ သက်သေပြရမယ်ရှင်။ အကြောင်းမို့ လှလှလောကထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မရင်ရဲ့ ကျွန်မသားကလေးကို လှလှ ပြောက်အောင် သူ့ခဲကောင်ကြီးကပဲ ပြန်ဖောင့်ရွှေကပ်ပါတော့လို့ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်"

ဟုယိတောင်ခဲစီရင်သည် ဟုယိတောင်ခဲစီရင်သာ သွေးဆိုးကား ခုံပုံနီလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ဟုယိတောင်ခဲစီရင်သည် စကားဆိုသည်နှင့် ဟုယိတောင်ခဲစီရင်၏ ကောက်ယူကာ သူ့ရင်ဝေသို့ ထိုးစိုက်လိုက်တော့၏။

သူမသည် ဒယ်ဒဲလိုင်မြို့၌ လျှောက်ကာ စားပွဲပေါ်မှ သူမ၏ ရှင်လင်အလောင်းအား သွားဖက်သည်။ ထိုနောက် ဖက်လွက်အနေအထားအတိုင်း သေဆုံးသွားတော့သည်။

ပြောင်စင်ဖုန်းသည် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ဖို့ထားရသဖြင့် သူမအား မတားဆီးနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ကလေးငယ်အား ခုံတစ်လုံးပေါ်၌ အသာအယာ တင်ပြီး ဟုယိတောင်ခဲစီရင်သည်အား ဟုယိတောင်ခဲစီရင်အလောင်းဆောင် ယှဉ်လျက် ရှုထားပေးလိုက်သည်။

ထိုအသံကြောင့် အားလုံး သမင်လည်ပြုရုံလှည့်ကြည့်မိကြသည်။
ထိုအသံရှင်ကား မြောင်ရင်ဖုန်အိမ်သီး မြောင်ယိုလန်သာတည်း။
သူတို့သည် မျက်ခုံမြေပေါင်ရစ်စကားထဲ၌ နားစိုက်နေမိကြ
သဖြင့် မြောင်ယိုလန်သည် မည်သည့်အဆိုရှိ သူတို့နောက်၌ နောက်ရှိ
နေသည်ကို မသိဘဲ ရှိကြသည်။

မျက်ခုံမြေပေါင်စုသည် မြောင်ယိုလန်ကို လှမ်းကြည့်ကာ
ပပ်အေးအေးပင် မြေကြားအိမ်

“နှစ်ဆယ်ခုနှစ်နှစ်လောက်တောင် မှီခိုနေထိုင်တော့ ကျွန်
မှတ်ထားတာတွေ လွဲချင်လွဲနေမှာပေါ့ လုံမလေးရယ်၊ လုံမလေးရဲ့
မဝင်ကြီး မြောင်ရင်ဖုန်က ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများ
ရှင်းလင်းပြခဲ့သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ဝေဖေက
ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့စကားနဲ့
ကွဲလွဲနေတာကို ကျွန်မ သိတာပဲ။ ကိုယ်တော်ကြီး မြောပြခဲ့တာတွေ
သိပ်မဆိုပါဘူး ဟူယိတောင်းခန်းမောင်နဲ့ သေဆုံးပုံကလွဲရင် အားလုံး
နီးပါး ပုန်ကန်ပါတယ်”

မျက်ခုံမြေပေါင်စုသည် ထပ်မံ စကားပြောတော့ပေ
သို့သော် ထန်ချင်ခင်စက ကြားမြတ်၍ မေ့ခန်းထုတ်အိမ်

“သခင်မလေး မြောင်ယိုလန်ရဲ့ဝေဖေက ဘယ်လိုများ မြောင်

ခခနန်း (၁၆)
မရုဏ်အမှားအမှန်

“ဟင်.....ဒီစာတ်ကြောင်းဟာ အဲဒီအနိဗ္ဗာန်ပြိုင်ကွင်းမှာပဲ
အဆုံးသတ်သွားခဲ့တယ်။ ဟူယိတောင်းခုံ ရင်သွေးငယ်ကလေးကတော့
ဘာမှ မသိရဘဲ ပြန်ပြန်လေး ကုန်ရင်ခုံရွာပါတယ်”

တရုတ်ဘုန်းကြီးအိုကြီး မျက်ခုံမြေပေါင်ရစ် နိဂုံးချုပ်စကား
ကြောင့် ခန်းမထဲရှိ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော သိုင်းသမား
များသည် အားလုံး စိတ်မသက်မသာ ခြစ်သွားကြရသည်။ ထိုစဉ်.....

“ကျွန်မကြားဖူးတာတွေ ဟူယိတောင်းခန်းမောင်နဲ့ သေဆုံးပုံနဲ့
တော့ ဖော်ဖော်ကလေး ကျွဲကြားနေတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုကျွဲကြား
ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ လှည့်စားလို့ မရဘူးရှင်”

သလဲဟင်.....ကျွန်မတို့ သိခွင့်ရှိရင် သိခွင့်မိတယ်ရှင်”

မြောင်ယိုလန်သည် သူမ၏လက်ထဲ၌ မိလောသော ကလေးငယ်
သူ့ကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲမှ ဝှေ့ချောင်ပျော့ပျော့ အပွေးတိုက်ကလေး
တစ်တိုက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိမိ၏က သူမရှေ့ရှိ စာခွဲပေါ်၌ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။
အလွန်တရာ ပွေးကြိုင်သောရုပ်သည် ခန်းမကြီးထဲ၌ တဖြည်း
ဖြည်း ဖွံ့ဖြိုးလာပြန်တော့သည်။

မြောင်ယိုလန်က.....

“အဲဒီတစ်ရက်ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေ
ပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ဖေဖေဟာ ဘယ်တော့မှ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလေ့
မရှိပါဘူး။ အမြဲတမ်း ငေးငေးခိုင်ခိုင်ပဲ နေလေ့ရှိတယ်။ သူ့ဟာ တရုတ်
နှစ်သစ်ကူးကာလ ရောက်ခါနီးတိုင်း သူ့အခန်းထဲက နုတ်စင်နှစ်ခုကို
အပွေးတိုက်တွေနဲ့ အမြဲတန်း ပူခော်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီနုတ်စင်နှစ်ခုမှာ
နာမည်နှစ်ခု ရှိတယ် တစ်ခုက မျောင်းကြီး ဟုယီတောင်ခဲတဲ့ တစ်ခုကတော့
မရိုးတော်တဲ့ အဲဒီနုတ်စင်နှစ်ခုပေါ်မှာ ကန့်လန့်မြတ် တင်ထားတဲ့
စားတစ်ချောင်းလဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီစားဟာ ပုံစံ သိပ်ထူးခြားတဲ့စား
မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခြားစားတွေနဲ့လဲ သိပ်မခြားနားပါဘူး။”

အခန်းထဲ၌ရှိနေသော သိုင်းသဟားမှာသည် မျက်နှံ့မြူးပေါင်စု
ထံမှ ကြားရသည့်အဖြစ်အပျက်နှင့် ကွဲလွဲသော အဖြစ်အပျက်ကို

ကြားရသည့်ဖြစ်၍ အထူးပင် အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေကြလေ၏။

“ပထမပိုင်း ကျွန်မ ပင်ပယ်ငယ်တကဲ့သို့က ဒီ ‘ဘဘကြီးဟု’
ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ ကျွန်မ ဝေဖာဝေ ဖေးဆွဲပါတယ်။ ဒီပထမ ဝေဖာက
ဘာမှ မမြေ့ပါဘူး။ ‘သမီး ငယ်မိသေးတယ်’ လို့ပဲ ပြောပါတယ်”

မြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ သိတတ်လာတဲ့အရွယ်လဲရောက်ရော ဖေဖေက
‘ဘဘကြီးဟု’နဲ့ ဘယ်လို သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြ
တော့တယ်။ ‘ဘဘကြီးဟု’ ဟာ ‘ဘဘကြီးထန်’ရဲ့ ဖခင်ကြီးကို သတ်ခဲ့
သူလဲ ဖြစ်တယ်လို့ ရှင်းပြပါတယ်။ ‘နောက်ပြီး မြောင် ဝန်နဲ့ ထန်
မိသားစုထဲရဲ့ တုံ့ရန်သူဟာ ‘ဟု’မိသားစုဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပါတယ်။
ဖေဖေက ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ဟာ ‘ဘဘကြီးထန်’ရဲ့စိတ်သဘောထားကို
သိပ်သဘောမကူးပါဘူးတဲ့။ ရှေးအခင်အဆက်က တင်ရှိလာတဲ့ တာဝန်
အရသာ ‘ဘဘကြီးဟု’ကို သိုင်းပညာပြိုင်ဖို့ လိုက်ရှာခဲ့ရတာပါလို့ ပြော
ပါတယ်”

ချောင်ယွင်ဒီက ကြားမြတ်၍ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ဖခင်ကောင်းကြီးမြောင်ဝန်နဲ့ဟာ အဓကတည်းက
ဟုယီတောင်ကို မလိုက်နာနိုင်ချင်တဲ့ သဘောမျိုး ရှိနေတာပေါ့”

မြောင်ယိုလန်က မေါင်းခါရင်း.....

“ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဖေဖေဟာ တိကျပါတယ်။

သူ့တာဝန် နိဗ္ဗာန်ပျက်တော့ လုပ်မှာမိပဲ”

အဘိုးအိုမင်ကြည်သည် ချောင်းယွင်းရိုးအား ဝင်၍ ဟန်တား လိုက်၏။

“ချောင်းယွင်းရိုး.....မိန်းကလေးပြောတာကို စကားဆက်ပြတ် အောင် ပူနှောင်ယုတ်မိခဲ့ကွာ”

ပြောင်ယိုလန်က ဆက်ပြော၏။

“ဝေဝေဟာ ဘာကြီးဟုခုံ၊ ငါ့ရက်တိုင်တိုင် သိုင်းလောက ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီငါ့ရက်အတွင်းမှာ သူတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မိန်းကလေးချောတော့လို ခင်မင်လေးစားသွားကြတယ်။ ငါ့ရက်ချေပြောက် တိုက်ပွဲမှာ ဘာကြီးဟုခုံခန်းက ချောင်းဟန်ပြီး အချက်ပေးတယ်။ အဘကြီးဟုခုံ ‘ရှစ်မျက်နှာ’ ဓားကွက်ကို သုံးခါပြီး တိုက်ပွဲကတည်းက ခုခံကာ မပိတ်စုတ်ပိတ်ကြီး ပြောတာကတော့ ဝေဝေဟာ ထူးဆန်းတဲ့ ဓားကွက်နဲ့ ဓားဦးကို သူ့ဘက် လှည့်ပိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီစကား ဟာ ဝေဝေပြောပြတဲ့အထိ မိမကဘူး။ ဘာကြီးဟုခုံ ‘ရှစ်မျက်နှာ’ ဓားကွက် ထွက်လာတော့ ဝေဝေရဲ့ဓားကွက်တွေ ပိတ်ဆိုပြီး ဘာမှ လုပ်လို့မရဘဲ ခြစ်သွားတယ်လို့ ဝေဝေက ပြောခဲ့မိတာပဲ။ သူ့ဟာ သေပိုပဲ စောင့်နေရတော့တယ်တဲ့။ အဘကြီးဟုခုံဓားကွက်ကို သူ့ဘယ်လိုမှ မဖျက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဘကြီးဟုခုံဟာ သူ့ကို မသတ်ဘဲနဲ့ ချောက်ကို ခုနဲ့ဆုတ်သွားသတဲ့”

“ဘာကြီးဟုခုံက အော်ပေးသတဲ့ ‘ဆောင်ကြီးပြောင်ရင်ခုန့်၊ ကျွန် မသိလို့ မေးပေးပါရစေ’ လို့ အော်သတဲ့ ဝေဝေက ‘ဘာမှ မေးမနေနဲ့ ကျွန် မှုံ့ပြီလို့’ ပြောသတဲ့။ ဘာကြီးဟုခုံက ‘ဆောင်ကြီး ပြောင်ရင်ခုန့် ငှက်ပဲမို့ တောင်ပံဖြန့်တိုက်ကွက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ပန်း တွန့်တွန့်သွားရတာလဲ။ အဲဒီလို တွန့်သွားလို့ ကျွန်မိန်းမက ခင်ဗျား ဟာကွက်ကို သိသွားခဲ့ရတာပဲဗျ’လို့ ပြောသတဲ့”

“ဝေဝေက ‘ဒါကတော့ ကျွန်ငယ်ရဲ့ သိုင်းလောက လှေကွန်ရက် ကတည်းက ခွဲလာခဲ့တဲ့ အကွန်ပဲဗျာ ကျွန်အဖေ သေလုပ်ပြောမိ မှိတ်တာတောင် ဒီအကွန်က မပျောက်ခဲ့ပါဘူး။ ကြည့်ရတာ ကျွန်အဖေ ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ရဲ့ဟာကွက်ကို သိမြင်ခဲ့ပုံရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမကတော့ တကယ့်ကို မျက်စိအပြိုင် သန်ပေတာပဲဗျာ။ ဒီနေ့တော့ ကျွန် မှုံ့သွားမိပြီ။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာ သတ်ပေးတော့’လို့ ဝေဝေက ပြောသတဲ့”

ပြောင်ယိုလန်သည် ပြောရင်းပြောရင်း စိတ်မိစင်စားလာသည်။ နားထောင်နေသူမှာလည်း မျက်စိတောင်မစက်နိုင် အသက် မဖြူနိုင်အောင် ခြစ်လာကြသည်။

နားထောင်နေသူများအားလုံးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ထပ်ပုံနစ် နှစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြပြန်တော့သည်။

+++

ဟုယိတောင်းသည် တဟားဟား ဆော်ရယ်ရင်း လှမ်းပြော၏။
“နောင်ကြီး မြောင်ရင်ခုန့် နောင်ကြီးခွဲ၊ ငှက်ပိတို တောင်ပိမြို့
တိုက်ကွက်မှာ ဟာကွက်နှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်သိတာ မဟုတ်ဘူးဗျ
ကျွန်ုပ်မိန်းမက သိတာဆိုတော့ ဒီအကွက်ခွဲ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ နောင်ကြီးကို
အနိုင်မယူခွင့်ဘူးဗျာ”

မြောင်ရင်ခုန့်က ခပ်သဲ့သဲ့ပြောရင်း.....

“ဘယ်သူပဲ သိသိဗျာ၊ ရွံ့တာကတော့ ရွံ့တာပဲဗျ ခင်ဗျား
မသတ်ရင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် သတ်သေရတော့မှာပဲ”

ဟုယိတောင်းက ဖျားဖျားလဲလဲ တောင်းပန်တော့၏။

“ဟာ.....အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ကို မတရားသဖြင့်
အနိုင်ယူတယ်လို့ သိုင်းလောကမှာ နာမည်တွင်သွားစေချင်လို့ထားဗျ
ဒီလိုလုပ်ပါ။ နောင်ကြီးနဲ့ကျွန်ုပ် ဘယ်သူ့နိုင်နိုင်၊ ဘယ်သူ့ရှုံးမှန်း ကျေးကျေးခုပ်
နပ်ပြစ်အောင် ကျွန်ုပ် တစ်ခုစဉ်းစားမိထားတယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်
ကြရအောင် ဧရာ.....ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝမ်းထားလိုက်၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားအား
ကို ကျွန်ုပ်ထံ ပစ်ပေး။”

ဟုယိတောင်းသည် စကားဆိုသည်နှင့် သူ့အားကို ပစ်ပေးသည်။
မြောင်ရင်ခုန့်က ဝမ်းယူလိုက်သည်။
သူ့အားကိုလည်း ပြန်လည် ပစ်ပေးလိုက်၏။
ဟုယိတောင်းက.....

“နောင်ကြီးမြောင်ရင်ခုန့် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆိုရင် ငါ့ရက်
အောင် ယှဉ်ပြိုင်ဆိုရင် တစ်ယောက်ရဲ့သိုင်းပညာကိုလည်း တစ်ယောက်
က ခန့်မှန်းမိကြည့်၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်က နောင်ကြီးတို့ မြောင်မိသားစုရဲ့
အားသိုင်းပညာပေး၊ နောင်ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဟုမိသားစုရဲ့
အားသိုင်းပညာနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ပြိုင်ပါ။ ဘယ်သူပဲရှုံးမှန်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်
ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ လုံးဝ မကျစေဘူးဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့နည်းကို
အယ်လိုသတောက်ရသလဲ”

မြောင်ရင်ခုန့်သည် ဟုယိတောင်းအံ့အကြံပြုတော်ကို လွန်စွာ
သဘောကျသွားတော့၏။

သူ့အနေဖြင့် ဟုယိတောင်းကို လုံးဝ မသတ်လိုပေ။

ဟုယိတောင်းကို လွန်ခဲ့သောလေးရက်ကပူ စတင်၍ ပြင်ပူခဲ့
ပြင်ခြစ်လေသည်။

ဟုယိတောင်းကလည်း သူ့အပေါ် ဘာတစ်ခုမှ စော်ကား
ရန်ခြေင်း မဆိုသကဲ့သို့ သူလည်း ဟုယိတောင်းအပေါ် ဘာတစ်ခုမှ
စော်ကားရန်ခြေင်း မဆိုခဲ့ပေ။

ယခု သူ့ခွင့်ဖျက်နာရင်းဆိုင် တိုက်ခိုက်နေရသည်ကိုစွမှာ
ရန်ခဲ့သည့် နှစ်တစ်ရာခန့်က မိမိတို့ ဘိုးဘွားများ၏ ရန်ကြီးရန်အတွက်
မိမိတို့က ယခုကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။
ဟုယိတောင်းက မိမိ၏စင်ကို သတ်ခဲ့သည်ဆိုသော သတင်း

နှင့် သခင်ကမုလားထန်၏စခင်းကို သတ်ခဲ့သည်ဆိုသော ကောလဟာလ သတင်းကိုမှ သူ မယုံကြည်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတိတ်မှ ရန်ငြိုးရန်စများကို မိမိ လက်ထက်တွင် ရုံးစာ ပြောကံသွားစေရမည်ဟု မြောင်ရင်ဖန် ပိုင်မြတ် တာသည်။

ယခု လက်နက်ချင်းလဲလှယ်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းအားဖြင့် 'ဟု' မိသားစုနှင့် 'မြောင်' မိသားစု၏ သိုင်းပညာ ပေါင်းစပ်ခြင်းကတစ်ဘက် 'မြောင်' မိသားစုနှင့် 'ဟု' မိသားစု သိုင်းပညာ ပေါင်းစပ်ခြင်းက တစ်ဘက် စသည်ဖြင့် ရောနှောသွားဖို့ မည်သည့်မိသားစုကြောင့်ဟု လက်ညှိုးမိ အပြစ်တင်ရန် မမြင်နိုင်တော့ပေ။

ဟုယီတောင်း၏ အကြံဉာဏ်အရ မဥမမြောက်ရက်၌ သူ၏ နှစ်ဦး အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တိုက်ပွဲသည် ရုံးစာ နှေးကွေးလေးလံသွားသည်။ သူတို့ ကွင်းသားမရသေးသည့် သိုင်းပညာဖြင့် တိုက်ခိုက်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်ဘက်ရန်သူအား လွယ်လွယ်အနိုင်ရဖို့ ဆိုသည်မှာ ရုံး မမြင်နိုင်တော့ပေ။

သူတို့သည် ဝေပမ မိဖုရားကြီးပေါ် ကြီးတန်းလမ်းဝေရွက်က သလို အန္တရာယ်ကို သတိထားနေကြရသည်။

ဟုယီတောင်းသည် အလွန်တာရာ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

'မြောင်' မိသားစု၏ သိုင်းကွက်များကို အတော်ကလေး မျက်သွက်လက်လက် ထုတ်နိုင်သည်။

စနိုးတုန်ပြည်နယ်၌ မိန့်မိန့်တုန်ကျော်ကြားနေသော စနိုးကြ မိသားစု၏ ခေါင်းမြတ်အနိုင်ယူခဲ့သည်ဆိုကတည်းက သူ့အနေဖြင့် မြောင် မိသားစု၏ သိုင်းပညာကို ခြိမ်းခြုံပြီး မည်မျှတတ်ကွမ်းနေပြီ ခြစ်ကြောင်း မိန့်မိန့်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မြောင်ရင်ဖန်အနေဖြင့် 'ဟု' မိသားစု၏ သိုင်းပညာကို ဟုယီ တောင်းကဲ့သို့ တီးမီခေါက်မီ မရှိပေ။

သို့သော်..... သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အခြားဘာစီမံသော သိုင်းပညာ မရှိများကို အခွင့်အခါသင့်တိုင်း လေ့ကျင့်မှု မရှိခဲ့။

ထို့ကြောင့်..... ဟုယီတောင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုများကို တတ်နိုင်သမျှ ရပ်ရင်း 'ဟု' မိသားစု၏ စားကျက်များကို မြည်းမြည်းချင်း ဝေဟံထုတ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် မြောင်ရင်ဖန်မှာ ခံစစ်အနေအထား မြစ်နေခဲ့ရ ပေသည်။ ထိုစဉ်.....

ဟူသိတောင်းက အော်ပြော၏။

“နောင်ကြီး၊ မြောင်ရင်ဖုန်း ဒီ သံယပ်တောင် တံထိမိတ် သိုင်းကွက်ဟာ မြန်တော့မြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်.....အတွင်းအားလှိုင်း နည်းနေတယ်။ ထိရောက်မှု မရှိဘဲ မြစ်သွားတယ်ဗျ”

မြောင်ရင်ဖုန်းက ဝန်ခံ၏။

“ဒါပေမို့ အတွင်းအားလှိုင်းမပါ ထုတ်နေရင် သိုင်းကွက်ကို ဒီလောက်မြန်မြန် ဘယ်ခမှာနိုင်တော့မလဲဗျ ကျွန်တော်တင်ပါတယ်ဗျ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီသိုင်းကွက်ကို မြန်ဖော်ထုတ်ရင် အတွင်းအားလှိုင်း ကျွန်ုပ် ထည့်ပေးနိုင်ပါပြီ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏လိုကွက် ဟာကွက်များကို ဖိုးသား အပြည့်အပြန် ညွှန်ကြားထောက်ပြကြသည်။

တိုက်ကွက်ပေါင်း လေးရာကျော်လာသောအခါ တစ်ဦး၏ သိုင်းကွက်ကို တစ်ဦးက ကျွမ်းကျင်လာကြပေပြီ။

ဟူသိတောင်း ထုတ်လွှတ်တိုက်ခိုက်သည့် တိုက်ကွက်များထပ် ကြားလေကောင်းလေ ဖြစ်လာသည်။

သူသည် မြောင်ရင်ဖုန်းထက် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသလို မြောင်ရင်ဖုန်းအဖို့ ထမြည့်မြည့်၊ စိုးရိမ်စေရမှတ်သို့ ရောက်ရှိလာ တော့သည်။

သို့ရာတွင်.....

မြောင်ရင်ဖုန်းသည် ဗြိတိသိုဗျာဏ်ကောင်သူဖြစ်၍ မိသားစု၏ ‘တိမ်တက်တိမ်ကျ’ အပည့်ရှိ သိုင်းကွက်ကို ရုတ်တရက် အဆင့်မြောင်း ပစ်လိုက်၏။

‘တိမ်တက်တိမ်ကျ’ သိုင်းကွက်၏ ပထမဆင့်ကို ဒုတိယဆင့် သို့မြောင်းလိုက်ပြီး ဒုတိယဆင့်ကို ပထမဆင့်သို့ မြောင်းပစ်လိုက်လေ၏။

ဟူသိတောင်းသည် မြောင်ရင်ဖုန်း၏ ဗြိတိသိုဗျာဏ်နှင့် အကွက် မြောင်းလဲမှုကို နားမလည်လိုက်ပေ။

ထို့ကြောင့်.....

“နောင်ကြီး မြောင်ရင်ဖုန်း မှားနေပြီဗျ”

မြောင်ရင်ဖုန်းက.....

“မမှားပါဘူးဗျ”

ဟူသိတောင်းမှာ အံ့ဩရင်း တိုက်ခိုက်ရင်များပင် ဝဲဘက် ပန်းထက်၌ စားတစ်ချက် ရွာသွားလေတော့၏။

တစ်ဦးတည်းလိုလိုပူပင် ဟူသိတောင်း၏ ခိုက်ကန်လိုက်သည့် မြေထောက်က မြောင်ရင်ဖုန်း၏အားသို့ ကန်မိသွားသဖြင့် မြောင်ရင်ဖုန်းမှာ ရန်ခနဲ လွင့်စဉ်တွက်သွားတော့သည်။

မြောင်ရင်ဖုန်းမှာ လုံ့လ ထမလာနိုင်တော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟူသိတောင်း၏ကန်ချက်သည် မြောင်ရင်ဖုန်း၏ ကွင်းဆင်ရှုံ့သွေးကြောကို ထိထိမိမိ ကန်မိလိုက်သော

ကြောင့် ခြင်ပေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဖန်သည် လှုပ်တစ်ပြက် ပြောစင်သွားကာ
ဟူယီတောင်ကို ခုတ်ချလိုက်၏။

ဖန်၏လှုပ်ရွာမှုမှာ အမှန်တကယ် လှုပ်မြန်ပါသည်။

သို့သော်.....

ဟူယီတောင်အတွက်မှ အရေးထားလောက်သည့် လှုပ်မြန်မှု
ဟုတ်ဟန်မဟုတ်။

ဟူယီတောင်သည် ဖန်၏စားကို စောင်းငဲ့ရွှင်တိမ်းလျက်
ဖန်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကိုင်မြှောက် လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ခုန်း”

ဖန်သည် အခန်းထောင့်သို့ ခွေးကျ ကျသွားလေ၏။

မြန်မာထန်တော့ပေး။

သခင်ကလေးထန်သည် ဤအချိန်၌ ငြိမ်နေမိက သိက္ခာ
လည်း ကျ အခွင့်လည်း ကြုံတော့မည် မဟုတ်မှန်သီ၌ ချက်ချင်း
ခုန်ဝင်လာ၏။

သို့သော် သခင်ကလေးထန်သည်လည်း ဖန်ကဲ့သို့ပင် လွှင့်စဉ်
သွားပြီး မြန်ဆယ်လာနိုင်တော့ပေး။

ဟူယီတောင်သည် ဖန်နှင့်ထန်တို့ကို လုံးဝ ဂရုစိုက်တော့ဘဲ
မြောင်ရင်ခွန်ကို ပြော၍ ဓမ္မထူလိုက်၏။

မြောင်ရင်ခွန်၏ ကွင်းမင်ခွဲနေရာကို လက်ဖြင့် နှိပ်ပေးသည်။
မြောင်ရင်ခွန်မှာ ထိုအခါကစွာ ‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်

တော့သည်။

ဟူယီတောင်၏လက်ထဲမှ အသာအယာ ခုန်ထွက်ပြီး ခြည်း
ညှင်းစွာ ထရပ်သည်။

ဟူယီတောင်က ခုယ်ပြီး ပြော၏။

“နောင်ကြီး မြောင်ရင်ခွန်ဟာ တကယ်တော်တာပဲကိုးစွ
ကုန်ပြု၍ ကိုယ့်စားကွက်တောင် ကိုယ်ပင် ခြင်သွားရပါတယ်။ အဲဒီအထဲ
အဆင့်နှစ်ကို မြောင်မြန်လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် နောင်ကြီးချီမိမိမှာ
ဟာကွက်ခြင်သွားတယ်။ အဲဒီအချက်ကို နောင်ကြီး မသိဘူး မဟုတ်
လား”

မြောင်ရင်ခွန်မှာ ခုတ်တခုရက် စကားပြန်မပြောနိုင်ပါချေ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကွင်းမင်ခွဲသွေးကြော ကောင်းစွာပြေ
သွားပြီ ခြင်သော်လည်း ထိုနေရာ၌ နာကွပ်မှု ဝေခနာကို ခံစားနေရဆဲ
ခြင်လေသည်။

ဟူယီတောင်က ဆက်ပြောနေ၏။

“နောင်ကြီး မြောင်ရင်ခွန်ကသာ ပညာလိုက်ဘူးဆိုရင် ကွန်
ဘယ်တက်ထက်မဟင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြုတ်ကျသွားမှာ သေရာတယ်ချ”
• မြောင်ရင်ခွန်မှာ ကွင်းမင်ခွဲသွေးကြောနေရာကို လက်ဖြင့်

နိုင်ချေချင်သည်။

သို့သော် တန်းတူချင်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ နားကွပ်မှ ပေါ်ပေါက်လာပြီး မတော်ပြုလိုသဖြင့် ကျိတ်မှိတ်၍ သည်းခံအောင်အည်းနေရသည်။

ဟယ်တောင်ကမှ ပြောင်ရင်ဖုန်းခါ ဝေခနာကို မရိပ်မိချေ သူ ပြောလိုသည့် အချက်ကိုသာ ဖတ်ပြောနေသည်။

“ဒီတော့ နောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်းနဲ့ ကျွန်ဟာ သရေခွဲပဲ ဆိုကြည့်ရအောင် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောင်ကြီးမိခင်တစ်ယောက်က ကျွန်ပုန်းကို ထိတယ်။ ကျွန်မဲ့ ခြေကန်ချက်တစ်ချက်က နောင်ကြီးမိခင်ကို ထိတယ်။ ဒီတော့ သရေခွဲပဲဆိုရအောင် မနက်ခြန့်ကျွေး ဆက်ပြိုင်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ပြောင်ရင်ဖုန်းသည် ဝေခနာကို အောင့်အည်းသည်ခံရင်း ဣန္ဒြေပျက် ပြန်ပြောရသည်။

“ကျွန် အဲဒီစားကွက် ထုတ်လိုက်တော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သက်ညှာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကလဲ ကျွန်သက်ညှာချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသိုင်းကွက်ကို ကျွန်အဖေ့ ငါ့မို့ပဲ မသုံးဘူးတော့ တစ်နေရာရာမှာ ဟာကွက် မပါလာနိုင်တာကို မိမိမိမိ ညှာထုတ်လိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီလို မညှာဘဲ စိတ်ရိုလက်ရို ချက်လိုက်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်မောင်းတစ်သက် ဖြတ်ကုသွားဦးဆိုရင် ကျွန်လဲ မီးရိုကျိဉ်း တစ်ချက်တည်း သေမှာပဲ။”

ခင်ဗျားကသာ ကျွန်ကို ညှာတာဦး ကန်လိုက်တာပါပဲ။”

သူ့ခင်ကောင်းနှင်ဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချီကုသွား ချေကြမ်း

အပုန်မှာ ခင်ယောက်စလုံးက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညှာလိုက် ကြပြင်ခြင်းသည်။

ပြောင်ရင်ဖုန်းက ဆက်ပြော၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန် ဝေလုတင်နေတာ ဒီနေ့မိမိဆိုရင် ငါ့ရက်စကောင် ဝိုညှာဦး ခင်ဗျားရဲ့ ပြောခဲ့ပုံပဲ ပြောခက်ဆုံးတွေအရ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်အဖေကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလို့ တပြိုင်နက် ကျွန် သိလာတယ်။ ကဲ.....အရင်အတိုင်း ပြောပြပါဦးနော် ကျွန် တင်ကြီး ဘယ်လို သေသွားရသလဲလို့”

ဟယ်တောင်ကနားနားနား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် လက္ခဏာများ ပေါ်လာသည်။

“နောင်ကြီး ကျွန်.....ကျွန် ခင်ဗျားကို ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မှိုင်းရှင်ကြီး ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လားနော်။ အဲဒါမှ မယုံရင်တော့ ကျွန် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တို့ချင်း သိုင်းညှာ ဆက်ပြိုင်ရုံပဲ ခြံကြတာလားနော်”

ပြောင်ရင်ဖုန်း မယုံနိုင်အောင် ခြိမ်းသွားရလေတော့၏။

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား။ အဲဒီအကြောင်းကို ခေ့

ဘယ်တုန်းက ကျွန်ကို ခွင့်ပြုခဲ့လို့လဲ”

ဟုယီတောင်းက အတစ်တစ် အပေါ့ပေါ့ဖြင့်.....

“ကျွန်.....ကျွန်.....ပြောမယ်.....ဒီ.....ဒီ”

သူသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ ပြုလဲကုသွားတော့၏။

ပြောင်ရင်ဝုန်းမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားဦး သူ့ခါးမှ နာကျင်နေသော ဝေခရာကိုပင် ပျော့ပျော့သွားကာ ပြောပြနေထိုင်လေ၏။

“နောင်ကြီး ဟုယီတောင်း၊ နောင်ကြီး ဟုယီတောင်း”

ပြောင်ရင်ဝုန်းသည် ဟုယီတောင်း၏မှာမည်ကို တကြော်ကြော် ဝေါ်နေလေ၏။

ဟုယီတောင်းထံမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်မလာ။

သေချာစွာ စစ်ဆင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟုယီတောင်း အသက်ထွက်သွားသည်ကို သိလိုက်ရတော့သည်။

ပြောင်ရင်ဝုန်းသည် ဤအဖြစ်အပျက်ကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခြိမ်နေရသည်။

ဤမျှလောက် ကြီးမားကြီးမားသောလူသည် အဘယ့်ကြောင့် တားကလေးတစ်ခွက် ခူမိရုံဖြင့် အသက်ထွက်သွားရသနည်း။

ပြောင်ရင်ဝုန်းသည် မည်သည့်အခါကမျှ မျက်စိညှစ်မကျခဲ့ဖူးသော်လည်း မယုတစ်ကြိမ်တွင်မှ ဟုယီတောင်းကိုပုဂံ၍ သည်းထန်စွာ

နိမ့်ကြားမိလေသည်။

ထိုတားကလေးတစ်ခုပင် ဟုယီတောင်း၏ခွင့်သွင်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာ၏။

နီညိုရောင်မျက်နှာပြင်သည် တဖြည်းချင်း အမည်းမရောင်သိမ်းလာ၏။

ပြောင်ရင်ဝုန်းသည် ထိုအချက်ကို ချက်ချင်းလိုလို သတိပြုမိလာသဖြင့် ဟုယီတောင်း၏ ဓားစာသွားသည် လက်ခံတက်အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ခိုခနဲ ဆွဲပြုပစ်လိုက်သည်။

လက်ခံတက်လက်မောင်းကြီးတစ်ခုလုံး သိသိသာသာ ဝှောက်ကိုင်လျက်ရှိပြီး သွေးမည်းများ စီးကျလျက်ရှိနေသည်။

ဟုယီတောင်း၏အနီးသည် ကလေးငယ်ကို ဘေး၌ချထားလိုက်ပြီး ဟုယီတောင်း၏အနီးသို့ ကပ်လာသည်။

သူမသည် လုံ့လ မရှိချေ။

သူ့ခင်ပွန်း၏လက်မောင်းကို ခုတ်မိသည်အားကို မကောက်ကိုင်၍ သေချာစွာကြည့်သည်။

ပြောင်ရင်ဝုန်းအနေဖြင့် ဤစားကို မကြည့်လိုတော့ချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစား၌ အဆိပ်သုတ်လိမ်းထားသည်ကို သူ သိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် ဤစားသည် သူ့စား မဟုတ်ပေ။

ဟုယိတောင်းခံခါးသာ ဖြစ်သည်။

ဟုယိတောင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဟုယိတောင်းခံခါးသည်လည်းကောင်း ဤမျှ နိမ့်ကျသည် အခြေအမှုအိုး၊ ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာ သိရှိပြီဖြစ်သည်။

ဟုယိတောင်းခံခါးသည် ဓားကြီးကိုကိုင်လျက် ခြေကွဲစွာ ပြောနေသည်။

“ဒီဓားမှာ အဆိပ်သုတ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမယားကွားလုံးဝ မလိမ့်ဘူးမှင် မဆိုလိုလဲ ခွင့်ခိုဓားခွင့်လဲပြီ။ ခုလိုယှဉ်ပြိုင်တာမို့ ဒီအချက်ကိုတော့ သူ့ခိုကောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်အနေနဲ့ သံသယ ခွင့်မပါခွင့်”

ပြောင်ရင်ဖုန်က ခေါင်းညှိတ်ပြစ်ခါး

“ဘာမှ စိတ်အနေနှင့်အယုတ် ဖြစ်မနေပါနဲ့ဗျား ခင်ဗျားရှင်းမပြုလဲ ကျွန်က ခင်ဗျားတို့လင်မယားအပေါ် လုံးဝ သံသယ မရှိပါဘူး”

ဟုယိတောင်းခံခါးက ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ဘဝ ကံကြမ္မာက ဒီအတိုင်းဖြစ်မို့ ဖန်လာတော့ ကျွန်မတို့လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူးမှင် ကျွန်မယား သားကလေးကို လူလားပြောကံအောင် ကျွေးမွေးပြုစုဖို့ သူ့ကို ကတိပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့နဲ့အတူ အသက်ခွင့် မနေလိုတော့ပါဘူးမှင်”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျား ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့သား ကလေးကို နှက်သဟုယိတောင်းဖြစ်ခါးအင် ပြောရင်တီးပေးမို့ တာဝန် ချိမိတယ်”

“ဟင့်အင်း..... ဒီတာဝန်ကို ခွဲယူနိုင်တဲ့လူ အစဉ်လာမရှိပြီမှင်။ ပုံမှန်တော့ သူ့ခိုကောင်ကြီး ပြောင်ရင်ဖုန်ပါပဲ။ ရှင်းကိုင်ကိုင်လဲ ကျွန်မမယားကွားကို ကတိပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ သားကလေး လူလားပြောကံဒီတာဝန်ကို ခွင့်ပဲ ယူပါတော့မှင်။ ဒီငါးရက်အတွင်းမှာ ရှင်စိတ်ဓာတ် ရှင်စေတနာကို ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်းမှားလည်ခဲ့ပါတယ်။ အတိတ်ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကသာ ရန်ငြိုးရန်စဖျေခံရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့လင်မယားဟာ သွေးသောက်ညှိအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကဲ.....ကျွန်မကို ခွင့်ပြုတော့”

ဟုယိတောင်းခံခါးသည် သူ့ရင်ကို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချလေခါး

နီမွေးသော သွေးများနှင့်အတူ လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

(စာစဉ် ၂) ပြီး၏။

(စာစဉ်-၃)တို့ ဆက်လတ်ဖတ်ရှုပါရန် တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

